

Giới thiệu Vạn Thần Hệ Thống: Khuynh Đảo Vũ Trụ

Truyện Vạn Thần Hệ Thống: Khuynh Đảo Vũ Trụ của tác giả Họa Thiên thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Trong bóng đêm, trong ngày đại hi, ngọn lửa nuốt trọn thân xác nhưng không thể nuốt trọn linh hồn đã ma hóa. Cô thâm hừ lạnh, hồi tưởng lại hết thấy quá khứ kiếp trước. Cô có một vị hôn phu gắn bó với cô suốt thanh xuân, cô tỉ mỉ ghi nhớ từng sở thích, sở ghét của hắn. Sinh nhật cô, lại trở thành ngày đen tối nhất của một thiếu nữ mới lớn.

Ngồi trên cái ghế cao cao tại thượng ố Công ty, giữa chốn thịnh thế phồn hoa, dòng người tấp nập, chỉ còn một mình cô linh, trống vắng đến trái tim nghẹn lại. Nực cười, ai mới là tiểu tam, ai mới là người xen giữa, ai là người phá hoại tình cảm cô và hắn vun đắp suốt những năm thanh xuân? Cuối cùng, khuôn mặt Bạch liên hoa, tâm địa rắn rết, lật đổ hết thấy thứ cô có, chỉ còn lại cái vị trí cô độc chơ vơ giữa xã hội... Sự nghiệp thành công, hôn nhân thất bại. Chết vui trong ngọn lửa liệt diễm. Và.... Trùng sinh vì hồi tiếc một điều, chỉ là, cái giá phải trả bằng cả....

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuynh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1: Bĩ Ngạn Hoa Bay Trong Gió Độ

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Bĩ Ngạn hoa bên bờ Vong Xuyên nở đỏ rực tựa như một ngọn lửa liệt diễm.

Từng cánh hoa đỏ mang theo lệ khí bay trong con gió độc dọc sông Vong Xuyên, ngỡ là nghe giọng ai u uẩn nơi đâu.

Phải chăng là oán hôn, lệ quý?

Sắc đỏ - diễm lệ mà bi thương.

Như ngọn lửa cháy trong đêm đen, cô độc, tịch mịch rượt đuổi con mồi.

Bĩ Ngạn hoa yêu diễm chốn Âm ti.

.

.

.

" .... "

“Chúa ơi! Lửa lớn quá!”

“Amen! cầu mong không có người nào ở trong đó.”

“Tiểu thư?”

“Kì Kì!”

“Phu nhân! Phu nhân ời?”

“Kì Kì, mình sai rồi... Cậu ở đâu vậy? Trả lời mình đi!”

“Tất cả tránh ra! Chúng tôi cần làm rõ vụ án này... Mời các vị hợp tác!”

Có, có rất nhiều âm thanh như búa sắt đập vào đầu cô. Đau quá, nhức quá! Nóng quá! Rát quá!

" Tôi... tôi? Tất cả im hết. Tôi khát nước quá... Nước, nước... Rót tôi cốc nước. ". Giọng nói khàn khàn như một lá vàng héo úa ... Là báo hiệu sự kết thúc của thời gian cho sự sống?

" Cứu với... Tôi... mệt quá... thật sự, là rất mệt... " Cổ mở đôi mắt đã nặng trĩu và chút kéo chút hơi tàn của đời. Cô không hiểu tại sao khi mình mở mắt ra lại là khung cảnh đây... Là sự tuyệt vọng khi vùng vẫy trong biển lửa liệt diễm.

Lửa... khói... và cả những âm thanh đó. Tất cả thật mệt mỏi... Ngủ thôi, ngủ sẽ hết mệt mỏi. Vô thức nhắm đôi mắt vô hồn lại, cô trút hơi thở cuối cùng.

Căn biệt thự xa hoa ở London - thủ đô Anh quốc hoa lệ bỗng chốc trở thành đồng tro bụi sau một ngọn lửa. Và, có một sinh mạng đã đi về cõi thiên thu ngay trong đêm tân hôn của mình.

.

.

.

“ Tỉnh dậy... Xin hãy tỉnh dậy... Người đã ngủ quá lâu. Hãy uống Vong Tinh Thủy* của ta... Người sẽ hết mệt. Người cũng sẽ hết khát. “

(*) Vong Tinh Thủy: tên khác của Canh Mạnh Bà hay còn được gọi là Vong Ưu Tán, nếu không hiểu thỉnh hỏi google - sama a :3

" Ai? Ai đang gọi tôi vậy? Tôi có thể tin người được không? ". Đứng chờ vợ giữa không gian đen thăm thẳm, cô cố hết sức. Nhưng giọng nói của cô đâu? Sao lại không thể nói được vậy?

Sợ hãi, vội đưa bàn tay trắng muốt lên. Ngắm nhìn một lúc lâu, cô vẫn không thể nào tin được. Bàn tay của cô trong suốt như thủy tinh, khi bàn tay này cầm cánh tay kia lên .... không thể chạm vào được! Thử dùng tay捏 má mình một cái, bàn tay xuyên qua khuôn mặt của cô.

" Không... không thể nào! Tôi... tôi, tôi chết rồi sao? " Cô không dám tin tưởng, sự thật này quá phũ phàng. Không phải cái chết của bản thân làm cô không dám tin tưởng mà cô sợ hãi chính là nguyên nhân cô chết. Cô không biết! Chẳng phải chỉ là tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, mà cô lại chết.

Còn gì phũ phàng hơn khi biết mình chết không nguyên do? Cái chết không minh bạch đối với cô, tuyệt đối không...

Nhưng không đúng! Rõ ràng, rõ ràng đêm đó là đêm tân hôn của cô và hắn... Rồi, rồi chuyện gì xảy ra nữa nhỉ?

Đúng rồi! Là tiện nhân đó! Họ cấu kết với nhau để hãm hại Lam gia, hãm hại cô. Một con bạch nhãn lang, một tên tra nam... Hảo! Là cô ngu xuẩn bị dụ vào cái bẫy này.

Ngu xuẩn, ngu xuẩn, ngu xuẩn hết chỗ nói! Một lần, một lần rồi lại một lần bị bày mưu tính kế. Vốn dĩ cô không nên vào cái tình yêu ngu xuẩn ấy. Nếu ngay từ đầu, nếu ngay từ đầu.... Mà nơi này vốn không tồn tại từ “nếu”!

Bất quá, nếu chết rồi thì cô đang ở đâu? Âm ti đây sao? Chỉ là một màu đen ... màu đen và màu đen. Quá nhàm chán rồi!

Nghe nói, Âm ti đẹp lắm! Có Bi ngạn nở đỏ rực bên bờ sông Vong Xuyên. Có cầu Nại Hà để luân hồi, còn có cả đá Tam Sinh huyền bí. Nhưng tại sao, nơi này chỉ có tối đen vô vọng?

Ha, mà nực cười. Căn bản, Âm ti tồn tại hay không khoa học không thể chứng minh. Có thể, cô đã về với cát bụi, về với đất mẹ hiền hòa, may mắn còn một tia linh trí để suy ngẫm thì sao?

Nhưng cô không tin, không tin! Tại sao, có những người lại may mắn như cô ta, có những người hạnh phúc như cô ta... Còn cô thì không thể?

Tại sao, có những trái tim có thể tìm đến bên nhau mà ghép thành đôi còn cô mãi mãi chỉ là tuyết cô độc trong đêm đông, hoa tàn lụi trước gió? Vĩnh viễn chỉ lặng lẽ ngắm hạnh phúc của ai khác mà chẳng phải là của mình?

Cô, cô không cam tâm... Nếu trên thế giới này đã không tồn tại sự công bằng thì chính tay cô sẽ giành lại sự công bằng cho mình. Cô không tin, ở thế giới màu đen này... cô không có thứ cho riêng mình...

.

.

.

“ Nó... chấp niệm quá sâu... mấy chục nghìn năm rồi. Không hiểu vì sao linh hồn nó không chịu đi qua cầu Nại Hà, uống Vong Tinh Thủy dù thần đã cố lừa nó trong lúc nó mất kiểm soát. Linh hồn nó còn tự phong bế trong một thế giới Hắc Âm mà nó tự tạo ra. Năng lực quả thực kinh khủng, thần cảm thấy nhạ đầu đó thích hợp để làm ứng cử viên cho Hắc Bạch Vô Thường đời sau. “ Một cái bóng đen thờ dài mà cảm thán với cái bóng ngồi trên chủ vị.

“ Nếu chấp niệm quá sâu thì người gọi nó đến đây, nói bản vương ta có chuyện cho nó xem... Bản vương không tin nó không động tâm. “ Bóng kia ngồi trên chủ vị cười hà hà, đây chính là Diêm Vương cai quản Âm ti trong truyền thuyết a.

Một lúc sau, hai con quỷ đầu trâu mặt ngựa đi vào, đẩy theo một quả cầu đen sẫm đang trôi lơ lửng giữa không trung.

Diêm Vương ngồi trên vương tọa nhú mi. Hai tay mơ hồ kết ấn, từng tiếng lầm bầm như đọc phép phát ra. Từng chữ cổ màu đen tím bay về phía quả cầu đen, bao quanh lấy quả cầu rồi từng hàng từng hàng một dung nhập vào trong đó.

Chỉ thấy, mấy khắc sau, những dòng chữ cổ thoát ra, sắp xếp hàng lối ngay ngắn bay về phía bàn tay Diêm vương. Diêm vương nắm chặt lại.

Trên quả cầu đen xuất hiện những vết nứt nhỏ, rồi bắt đầu lan rộng ra khắp cầu. Quả cầu nứt ra, từng mảnh vỡ rơi xuống, bên trong là một linh hồn màu trắng đang ngồi ở đó. Có thể linh hồn quá mờ ảo, nhưng tư dung tuyệt mỹ của linh hồn không thể giấu được. Và dường như, cái mờ ảo mà linh hồn tạo nên lại càng tô thêm sự huyền bí sâu thẳm trong linh hồn...

Nhưng linh hồn ấy làm người ở trong điện phải hít một ngụm khí lạnh, vì ở trong hai tay cầm một hộp sọ người, xung quanh nó là bộ xương người đầy máu ôm lầy linh hồn. Phía trước ngực - nơi có trái tim của con người thì giờ khắc này, một ánh sáng màu đen đang tán mát ra một thứ gọi là uy áp, lạnh thấu tim.

Diêm Vương nhú mi càng chặt hơn, nhìn chăm chăm vào cái cách mà linh hồn xuất hiện trước mặt ông.

" Ngươi tại sao lại tự phong bế linh hồn của mình ? Có phải là vì 'hắn' ? ". Diêm Vương hỏi. Rõ ràng khí sắc của linh hồn kia rất tốt, đâu đến mức tự phong bế linh hồn trong thế giới riêng đầu nhĩ, Diêm Vương đau đầu suy nghĩ. Nhưng mà ở trái tim kia, có lẽ...

“ 'Hắn'? Xin hỏi, 'hắn' ở đây của Diêm Vương là ai vậy? “. Hai tay cầm sọ người, linh hồn vô tội hỏi Diêm vương.

Diêm Vương háng giọng giải thích qua qua cho linh hồn hiểu. Ông đây nhưc đầu lăm chứ, ngươi tỏ vẻ ngại thò làm gì!

“ 'Hắn' là ... vị hôn phu cũ của ngươi á ... Tóm lại, 'hắn' là cái chấp niệm khiến ngươi tồn tại đến bây giờ. À, còn vị chồng kia nữa... Mà thôi, ngươi tự hiểu đi.”

Ở phía bên kia cầu Nại Hà, hoa Bi Ngạn nở đỏ rực không thấy lá xanh. Rèm đen trong điện theo gió bay lên, từng cánh hoa Bi Ngạn theo con gió gọi mà bay theo mang theo nồng đậm lệ khí. Bi Ngạn hoa, nở rộ diễm lệ, bay trong gió độc, nhặt một cánh hoa Bi Ngạn đỏ rực lên, linh hồn mị mị cười, một nụ cười thị huyết, ngạo cuồng. Quạt cuồng trong gió, tâm chưa từng lay động...

“ Diêm vương à, ngài nghĩ gì vậy? Nếu muốn ta đầu thai thì nói luôn đi... Lãng nhăng làm gì, mất thời gian. “

Dừng một chút, linh hồn cúi đầu xuống, tóc bạc trắng huyền ảo che đi đôi mắt khiến người người không thấu tâm tư.

“ Mà lại nói. Không ngờ Âm ti tồn tại a! Ta mạo muội muốn đi chơi ở Âm ti mấy ngày có được không? À mà nói vấn đề chính này... Bây giờ chơi cá cược đi. Nếu Diêm Vương thắng thì ta sẽ đi đầu thai. Còn nếu Diêm Vương thua thì... để ta nghĩ đã. “ Nụ cười bán nước hại dân của linh hồn khiến cho mấy bóng đen kia dè chừng, lùi xa mấy nghìn mét.

Linh hồn này có bệnh! Tránh xa! Nàng ta cũng quá mức... thị huyết rồi.

" Việc này.... " Diêm Vương khó xử trả lời. Cái việc này ông không thể một mình quyết định được, cần phải hội nghị các vị trưởng lão của Âm phủ. Đầu thế tùy tiện mà hứa được... Cái ghế này, ông còn muốn ngồi, ngồi lâu dài a!

“ Ách... Diêm Vương, ngươi nhìn người của ông như thế này là có ý gì với ta a ... Ô ô ô, ta bị ghét bỏ, ô ô ô ... Các ngươi không chơi với ta, ta thích cá cược cơ... " Linh hồn bật khóc thảm thiết khiến Diêm Vương bên này nhưc đầu. Khóc, lệ không rơi, chỉ có huyết lệ chảy xuống, máu đỏ thấm vào đầu lâu, lóe lên một cái. Diêm vương chăm chú nhìn đầu lâu.

Còn mấy bóng bên kia càng khẳng định chắc chắn rằng: Nó có bệnh!

“ Ngoan, tiểu nha đầu, đừng khóc nữa. Bản vương cá cược là được chứ gì! " Diêm Vương thừa nhận, hắn đây là sẽ động tâm nếu mấy nha đầu kiêu như thế này a... (=“=)

Nhưng mà, cái đầu lâu kia, hắn tuyệt không yêu nổi!

“ Ha ha ha. Vui quá ! Diêm vương quả nhiên là tốt nhất. Và... nội dung cá cược là... Chấp niệm của ta. “ Linh hồn hai mắt sáng quắc, cười nham hiểm nhìn Diêm Vương. Hai tay vuốt ve đầu lâu, con cá mắc câu, ta là giới nhất. (=.=)

Lúc này, hắn cực kì hối hận vì nhất thời lỡ miệng mà đồng ý cá cược. Nhất thời động tâm, đây là một phút nông nổi hại cả đời sau... Khóc không ra nước mắt.

Thấy Diêm vương do dự, linh hồn liền cười cười nói:

“ 'Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy' a. Nhất là, ngài là vương của Âm ti a. Không được nuốt lời nếu không.. hi ! “ Ban đầu là thông dong, câu cuối lại là đe dọa a, đây tuyệt đối là đe dọa.

“ Được rồi, được rồi. Trước khai báo danh tính. " Diêm Vương đành 'nhu thuận nghe lời' khiến cho mấy cái bóng kia lắc đầu.

Nha đầu, tự cầu phúc đi, chẳng có chuyện lành gì đâu .... Diêm vương nhà họ mà 'nhu thuận đáp ứng' thì tuyệt đối là có chuyện. Sống lâu như thế mà vẫn ngồi giữ được cái ghế 'Diêm vương' thì thủ đoạn không bình thường a.

" Ta họ Lam tên Hàn Kỳ, là đại tiểu thư duy nhất của Lam gia - một hào môn thế gia cổ xưa, ta có bố mẹ hết lòng chiều chuộng, có anh hai hết mực bảo vệ, có một vị hôn phu cũ của Trình gia khá là đẹp trai,... À, năm nay ta 35 tuổi. Sự nghiệp thành đạt, năm 27 tuổi sang Mỹ mở rộng kinh doanh và

khoảng gần chục năm sau thì ta kết hôn với một người ở đó, blah blah blah .... ". Mồ nữ của chúng ta nói rất nhiều, nói nhiều đến mức mấy bóng kia ngủ một giấc, đi 'chăm sóc' quý ác,... mà vẫn chưa xong. Đột nhiên dừng lại, tất cả đều thờ phào vì không phải nghe lắm nhảm nữa.

" Rồi.... sau đó.... blah blah.... “ Thì ra, Lam Hàn Kỳ ngồi đó ôm đầu lâu quá mệt, lấy dũng khí ném Diêm Vương xuống dưới và ngồi lên Vương tọa. (=“=)

Tức quá, Diêm Vương ném mấy cái bút lông, nghiền mực, ... vào người cô nhưng linh hồn thì có thân thể đâu. Thế nên, Lam Hàn Kỳ vô sỉ ngồi ghé kề và tận hưởng cảm giác mà con người không bao giờ có được. Trong tay, nắm đầu lâu lóc lên màu đỏ thị huyết khiến Diêm vương lần thứ hai 'nhu thuận ngồi nghe'.

.

.

.

Sau khi ở Nhân gian, Mặt Trời lên và lặn luân phiên như thế mấy chục lần thì ở dưới Âm ti giọng nói của nữ nhân nào đó cũng dừng lại.

“ Dừng. Người có muốn cá cược không ? " Diêm Vương mặt đen sì hỏi Lam Hàn Kỳ. Hắn đây bị tra tấn lỗ tai mấy chục ngày rồi ... Ô ô ô, nhất định phải bảo Diêm Hậu an ủi mới được. (-_-)

“ Khụ... Tóm lại danh tính của ta như thế đấy... Thì cá cược là cá cược về chấp niệm của ta rồi còn gì... hử! “ Mồ nữ nhận ra tính bất quá của mình bộc phát, ho nhẹ một cái. 'Danh tính' mà Lam Hàn Kỳ nói đã chính thức thành 'lý lịch' mười tám đời tổ tông của Lam gia.

“ Phải có thể lệ, không thì người chịu thiệt là chúng ta. Nha đầu người ranh ma sẽ đổi trắng thay đen thì sao? Hoặc là người lấy tâm ma để thề đi! Như vậy là công bằng “ Diêm vương và mấy cái bóng bàn luận và đưa ra ý kiến. Đưa đẩy đến tình huống này là do Diêm vương a, mấy bóng đen bày tỏ.

“ Tâm ma chi thề? Được rồi, lấy tâm ma xin thề, nếu nói sai chấp niệm của chính mình thì đội Diêm Vương thua ! “ Lam Hàn Kỳ không để ý mấy người ngơ ngơ ngạc ngạc liền lập tức thề một cách nhanh như một cơn gió khiến mấy vị ở dưới kia chưa kịp định hình thì cô đã thề xong.

“ Bẩm Diêm vương, theo như lý lịch của nha đầu này kể thì nàng ta viết rất nhiều tiểu thuyết, tình cảm thì không nhiều, chủ yếu là ngược văn, tu tiên, dị giới, xuyên không, ... đặc biệt là có sở thích biến thái là thích ngược văn, càng ngược càng tốt. Nàng ta có hàng trăm tiểu thuyết nhưng đều chưa hoàn, có tiểu thuyết thì tạm ngưng,... hại cho con dân trên Nhân gian oán than... Tội ác vô số ạ. Thỉnh Diêm vương xét xử công minh! À, thần còn nghe nói, nha đầu này mưu mô xảo trá, Diêm vương ngài cần sáng suốt trong mọi tình huống.” Một bóng đen ghé vào tai Diêm vương 'thủ thỉ' mấy câu.

Ách, sao bốn tiểu thư ngửi thấy mùi Jq* đâu đây, mà nồng nặc đam mê a.

* Jq: gian tình

Cầm đầu lâu cười cười, bị lừa rồi ... Hắc.

“ Khụ ... các ngài nói gì vậy ? Sau khi đã thảo luận cùng tiểu đầu lâu thì chúng ta quyết định ra luật như sau. Đội các ngài có ba mạng. Các ngài trả lời sai một lần liền mất một mạng. Cứ như vậy cho đến khi hết ba mạng mà chưa đoán được hết chấp niệm của ta thì đội Diêm vương thua, bên ta thắng. Mà mỗi lần đoán thời gian suy nghĩ là một phút, ta nhân mạnh lần nữa một - phút -thời! Như ta cũng thề rồi, nên yên tâm nhá. Hắc. “

#Nàng ta cùng đầu lâu nói chuyện a#

#Nàng ta là quý, là quý đến đời mạng a. Như thế nào nói chuyện được với đầu lâu?#

Diêm vương ngửi thấy mùi của gian thương đầu đó... Không suy nghĩ nhiều, lắc đầu, nha đầu đó mới 35 tuổi a, công việc đàng hoàng, lại còn là hào môn thế gia, tuyệt không thể là gian thương.

" Bắt đầu ! Bé nào nhanh bé ấy được.... 1... 2... 3... “ Lam Hàn Kỳ đắc ý cười, mấy lão già lẩn thẩn, bị bốn tiểu thư lừa, hắc.

“ Khụ... Chấp niệm của người là ... 'hắn' - vị hôn phu cũ “ Diêm Vương xung phong trả lời trước.

“ Chúc mừng Diêm Vương ngài đã trả lời... SAI... á há há. Còn hai cơ hội cho mỗi bé. Nhanh tay nào ~ À, xin gợi ý là bốn tiểu thư có N chấp niệm. Mà vì vậy nên các vị chỉ cần đoán và đoán được ba cái thôi. Hơ hơ ... “

Diêm Vương : “ .... “

“ Là khao khát tình yêu. “

“ Sai! Một cơ hội cuối cùng, cố lên nào! Mà sao các ngài toàn nghĩ gì vậy? “ Lam Hàn Kỳ cười ha hả.

" Diêm Vương, theo thần thấy thì chấp niệm của nàng ta là báo thù. “

Lam Hàn Kỳ ngồi trên ghế vỗ tay : “ Bingo! Tiếp nào... “

“ Là nguyên nhân chết! “ Một lão cáo già giương mắt lên trả lời.

“ Chúc mừng đội Diêm vương đã thua cá cược. Người chiến thắng là Lam Hàn Kì ta! Yo~ “ Biết ngay, chấp niệm của bản tiểu thư há lại dễ đoán. Lam Hàn Kì nhón miệng cười thân thiện.

Mà cái nguyên nhân chết Lam Hàn Kì đã biết từ lâu rồi. Và cô lại càng hiểu sâu hơn khi một mình cùng đầu lâu đi “du ngoạn” ở Thế giới Hắc Ám. Ở đó.... khụ, lạc đề.

“ Ách... Sao lại thế ? Chấp niệm ngươi là gì ? “ Diêm Vương tò mò hỏi, hẳn thực thực tò mò a.

“ Ừm... Ước mơ ta chưa hoàn.. Gia tộc ta chưa bảo vệ tốt... Báo thù thì một vị đã nói. À! Ước nguyện của ta là đào được N cái hố rồi lấp dần dần... Mà kể ra thì nhiều lắm! “ Lam Kì Kì vỗ đầu, mấy lão già này sống lâu quá hay sao mà không biết cách tìm chấp niệm. Nghe nói ở Âm ti có cái gì gì đó nhìn thấu được chấp niệm mà, mà trong luật chơi bản tiểu thư cũng không cấm sử dụng ngoại vật a.

“ Cái gì? Sao ta không nghĩ ra nhỉ... “ Một bóng đen hét to. Xem ra, ngồi lâu trên cái ghế trường lão cũng ảm rồi nên đầu lâu cũng ảm theo? Phi, lão phi! Lão đây IQ = max a.

Lam Hàn Kì nếu biết được suy nghĩ của lão đó chắc giờ đã chửi ầm ĩ lên. Cái gì mà IQ = max cuối cùng vẫn thua cô. À, cái gì mà người ta bảo “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân” a.

“ Nha đầu này, ngươi thắng bản vương, theo đúng lời hứa thì ... tùy ngươi quyết định. Bản vương có thể cho ngươi bất kì điều gì, ngoại trừ những thứ vượt ngoài kiểm soát. Ha ha ... “ Diêm Vương cười, ánh mắt thâm trầm nhìn Lam Hàn Kì đầy ý đồ.

“ Ta muốn sống lại lần nữa! “ Lam Hàn Kì khẳng khái nói. Lam Hàn Kì muốn báo thù, chỉ cần sống lại, cho dù như thế nào thì vẫn tốt hơn là đầu thai. Mà một khi trong tay vẫn còn đầu lâu thì 'cái sự việc chết cháy' đây không là vấn đề.

“ Ngươi là vì 'hắn' “

Thật sự bản tiểu thư muốn giết tên này. Nhắc đi nhắc lại bao lần rồi, vẫn không nhớ:

“ Bản tiểu thư nói rồi, chấp niệm cuối cùng, không phải là hắn, vĩnh viễn không. Mà - là - vì - một - số ... lý do cá nhân! Và cũng là để báo thù!” Lam Hàn Kì cố gằng từng chữ. Hừ, mấy lão già ngớ ngẩn ấy phải thùng tai bản tiểu thư mới vừa lòng.

“ Khụ... Nhưng việc sống lại là không có khả năng, tuyệt đối không. Đây là trái lại đạo trời, sẽ bị trừng trị. “ Diêm vương cố gắng khuyên nhủ Lam Hàn Kì. Sống lại là nghịch thiên, mà nghịch thiên ắt bị thiên trừng trị. “ Nhưng nếu dùng... khụ khụ, không có gì đâu, đừng đề ý... “

“ Sao? Dùng gì? Mà ta thấy mấy tiểu thuyết Diêm vương hay có năng lực cho người đó trùng sinh a. Vì... hi hi... Diêm vương là Đại năng a~ “ Lam Hàn Kì giờ giọng chân chó ra nịnh. Đúng hơn thì phải là 'đa năng' chứ không phải 'đại năng'. Nói như thế cho lão vui, Lam Hàn Kì thú nhận.

“ Ân, bản vương là Diêm vương Đại năng. “ Diêm vương thăm nghĩ, nha đầu này miệng hảo ngọt.

“ Mà Diêm vương đa năng... khụ khụ, là đại năng tốt... rất hào phóng a. “ Lam Hàn Kì nén cười, là cái máy đa năng a, để cho cô trùng sinh trở về.

Diêm Vương nghe xong, mặt mày sáng hẳn, đúng vậy, hẳn là người tốt, lại rất hào phóng a.

“ Được rồi. Yêu cầu được đáp ứng. Chỉ là nếu trùng sinh trở về có gì sai thì đừng trách bản vương! Và tim của ngươi... bản vương không thể làm nó đập lại lần nữa. “ Diêm vương cười đến “thân thiện”, hẳn đây đang thiếu người làm chuột bạch a. Hiếm khi gặp được chuột bạch đa năng như thế này.

“ Người đâu! Mang Trùng Sinh Đan bản vương vừa mới luyện ra đây ~ “

“ Dạ, vương. “ Một tên đầu chó yếu điệu chạy vào nhận mệnh lệnh. Lam Hàn Kì máu hủ nổi lên, ngồi trên vương tọa nhìn không được nghĩ đến tên này với Diêm vương...

*** ta là phân cách tuyến lấy đan ***

“ Uống vào! Ngươi có thể trở về tuổi ngươi muốn, nhưng trẻ nhất là 15 tuổi. Nhanh, nhanh, uống đi. “ Mắt Diêm vương tỏa sáng nhìn Lam Kì Kì khiến cô thấy nổi da gà.

Bản tiểu thư sẽ uống, mặc bản tiểu thư. Nhìn thấy tôm à...

Lam Hàn Kì định nuốt viên đan được xuống nhưng nghĩ lại thấy thiếu thiếu gì đó.

“ Mà khoan. Bì ngạn thật đẹp, Diêm vương có hạt giống hay không? “

“ Đương nhiên là có rồi. Nhưng, hình như ở Nhân gian không có gieo trồng được đâu. Mà có thì cũng không được thị huyết, lệ khí như ở đây. “ Diêm vương đắc ý trả lời, Bì ngạn nơi này là độc nhất vô nhị.

“Không sao. Cho ta hạt giống đi, càng nhiều càng tốt. Thật nhiều thật nhiều vào. Mà ta muốn ra sông Vong Xuyên mang một cây đi, được chứ?”

“Không vấn đề! Ông đây muốn đuổi cô ta đi một cách nhanh chóng nhất.

****

Không biết bị tính kế... nuốt luôn viên đan dược đó vào. Lam Hàn Kỳ cảm thấy như cầu đầu, linh hồn như bị phân tán... Hai tay nắm chặt đầu lâu, đầu lâu như có linh trí, bay vào trái tim đen đã ngừng đập của Lam Hàn Kỳ. Một chùm sáng bao phủ lấy Lam Hàn Kỳ ... và thoát khỏi bầu trời Hoàng tuyền, không ngừng bay về phía Nhân gian.

“Ách ... Diêm vương đại nhân, ngài .... hình như cho nhầm dược thảo a ... “ Một tiểu linh đồng đứng bên hạo tâm nhắc nhở Diêm Vương.

“Kệ nó, ai bắt nó dám lừa bản vương. Hừ, nếu thiên đạo cho thì sống mà không cho thì chết. Nhưng nếu sống thì nha đầu đó khá may mắn. Tốt nhất là xem kịch vui, bản vương đã cho thêm vào đan dược đó một thứ, không chết được nhưng sẽ phiền phức. Nha đầu đó trong vòng mấy chục ngàn năm cũng không có cơ hội xuống Âm ti của bản vương nữa. Ha ha ha... Liên gọi các vị thần, ma, tiên, yêu, ... đến đây, bản vương muốn tổ chức tiệc rượu đuổi xui xẻo. “ Diêm vương ác ý nói, rồi ha hả rồi đi, chạy đến tầng cung Diêm hậu.

Mấy bóng đen ở đó lắc đầu không thôi. Diêm vương bọn họ như thế này thì làm được gì? Phán? Phi, phi, chết mất xác ! Còn Hắc Bạch Vô Thường nữa ... aizzz

“Các hạ gọi chúng tôi sao ~ “. Hắc Bạch Vô Thường hiện...

Bóng đen : “ ... “

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyết Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Mưa Tuyết

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

“Vội năng lực của màn đêm vĩnh cửu, vội năng lực của sự luân hồi. Sự giải thoát cho một sinh linh.... Ba vạn năm trước.... “

“Vội năng lực của ánh sáng vĩnh hằng, vội năng lực của sự tái sinh. Sự hồi sinh cho loài người bé nhỏ.... Ba vạn năm sau.... “

“Luân hồi và tái sinh! “

.
. .
.

Bầu trời đen như mực, không gian cô tịch, từng cơn gió thổi trong đêm khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo rừng rậm.

Thành phố về đêm vẫn luôn náo nhiệt, đông người, dù là những ngày đông lạnh thấu xương.

Chợt, một cơn mưa tuyết đổ xuống như trút nước.

Khung cảnh thịnh thế phồn hoa bất chợt sụp đổ trước thiên nhiên, thay vào đó là một vẻ đẹp trắng tinh khôi của cơn mưa tuyết.

Mưa tuyết trắng xóa, như che giấu những thứ mực nát của đất nước.

Mưa rơi, mưa vẫn rơi, mưa không ngừng.

Ở một dinh thự rộng lớn của Lam gia, sầm chớp bất chợt xuống, căn phòng rộng lớn nhất dinh thự sáng chói mấy giây rồi vụt tắt.

Trong bóng tối, Lam Hàn Kỳ mở mắt. Nằm trên chiếc giường rộng rãi, xa hoa trong một căn phòng rộng lớn, cô cảm thấy da đầu mình tê dại theo từng nhịp hô hấp. Lam Hàn Kỳ có thể cảm nhận được sự cô đơn ngấm qua da... run rẩy từng đợt.

Nhưng tay phải của cô đưa lên trước ngực cảm nhận tiếng trái tim đập, đáp lại cô chỉ là những tiếng mưa tuyết rơi nhẹ nhàng ngoài kia. Lam Hàn Kỳ

nhếch môi cười, cô chết rồi, tim cô cũng chết rồi, chỉ là giữ lại được một mạng nhỏ nhoi này thôi.

“Xoẹt.... “

Lam Hàn Ki cảm thấy có một luồng ánh sáng chớp màu xanh lam đánh cả vào cơ thể cô. Không để cô kịp hồi sức, có tiếp đọt lõi thứ hai màu xanh đánh vào người cô. Cứ như vậy, cho đến lõi từ xanh chuyển sang màu tím, cô chợt nhận ra rằng...

Giống như trong những truyền tu tiên, bất kể ai cũng biết rằng, ở mỗi thế giới đều có sức mạnh của thiên đạo pháp tắc để cân bằng sự sống. Và thứ từ nãy đánh vào cô tạo ra từng âm thanh “xoẹt xoẹt” chắc chắn là “Thiên phạt” do thiên đạo pháp tắc quản.

Từ lúc ý thức được chuyện gì xảy ra, cô đã đếm được hơn năm mươi lần đánh, và càng về sau, sức mạnh của Thiên phạt càng mạnh hơn theo các màu: đỏ, vàng, xanh, tím, vàng!

Đồng tử cô co giật, vừa nẩy hứng chịu từ lõi, thân thể đã không thể chịu được, hồn của cô lại có cảm giác muốn tán ra, ly khai thân thể. Nếu để sấm màu vàng đánh xuống, chết chứ không phải đùa!

“Xoẹt! “ Lần này, đúng như dự đoán của cô, sấm vàng thực sự đã đánh xuống, nhưng đây mới chỉ là cái thứ sáu mươi, mà có tất cả chín chín tám mươi mốt đạo thiên lõi.

Theo từng dòng suy nghĩ của Lam Hàn Ki, từng đạo sấm vàng giáng xuống...

Lam Hàn Ki co giật từng đọt dưới sàn gỗ. Ý thức, linh hồn, thân xác... tất cả đều mờ mịt, tựa như đang lạc trong hư vô.

Lam Hàn Ki cô không cam tâm, dựa vào cái gì mà tiểu tam ấy được bảo vệ, tra nam ấy được thành đạt, bạch nhãn lang ấy được hạnh phúc? Tiệp nam, tiệp nữ ấy lại được hạnh phúc cả đời sau... Còn cô, gia tộc bị diệt, cha mẹ bị cô gián tiếp hại. Và cô, cuối cùng bị chết cháy, chết cháy trong biển lửa liệt diễm?

Thiên đạo pháp tắc? Nực cười! Nếu là thiên đạo pháp tắc thì sao không có sự công bằng, sao không có?

Bọn họ, tất cả những kẻ ấy... tất cả những kẻ ấy.... tại sao lại được hạnh phúc? Lam Hàn Ki cô vĩnh viễn không cam lòng! Vĩnh viễn không!

Số phận của cô lại chỉ như những bông hoa nở trên nền tuyết, cuối cùng bị vùi lấp bởi cơn mưa tuyết... cuối cùng bị chà đạp bởi bàn chân của những con người ích kỷ đáng khinh!

Lam Hàn Ki càng nghĩ càng thấy uất ức... Mắt nặng trĩu nhắm lại.

Đúng vậy! Dựa vào cái gì?

Lam Hàn Ki nằm trên nền nhà, cố gắng ngồi dậy, tay ôm lấy cái đầu đau nhức của mình.

Tất cả chuyện ấy xảy ra cách đây vài chục phút trước, cô có chút không tin được, thế nhưng cô lại còn sống. Dĩ nhiên, cô biết cô đã được thiên đạo chấp nhận!

Sau khi đạo thứ tám mươi một cực mạnh mang theo hơi thở của thiên đạo đè ép, Lam Hàn Ki cô may mắn chống đỡ được đến phút cuối. Nếu thiên đạo đánh chậm thêm mấy giây nữa chắc cô phải xuống đàm phán lại với Diêm vương thôi...

May mắn thay, trong giây phút nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường thì có một năng lực tối cường được rót vào trong người cô, tẩy hết các “thứ không sạch sẽ” của cuộc sống và vết đen xi do thiên lõi đánh vào, Lam Hàn Ki lúc ấy cảm thấy cô sống rồi!

“Àm...”

Lam Hàn Ki: “....” Thiên đạo người hổ bôn tiểu thư! Như thế nào còn đánh tiếp?

Chín chín tám mươi mốt đạo lam sắc thiên lõi đánh xuống. Cả thân thể cô lại được phục hồi, tiếp đó lại là tám mốt đạo từ sắc thiên lõi rồi kim sắc thiên lõi.

“Àm... rầm... rầm...”

Nương theo tiếng sấm, tròn mắt Lam Hàn Ki co rụt lại, vô sắc thiên lõi!

Lam Hàn Ki thoi thóp nằm trên thảm trải nhà cháy đen, cô ngao ngán nhìn lên trời cảm thán, tròn mắt lần thứ hai co rụt, hắc chi thiên lõi - thiên lõi chí tôn!

Lam Hàn Ki gào thét! Tám mươi mốt vô sắc thiên lõi cô đã ngấp ngoài... vậy mà hắc chi thiên lõi cũng xuất hiện. Thiên đạo, người dựa vào cái gì!

“Xoẹt.. rẹt.. âm...”

Đạo thứ tám mươi, linh hồn cô đã tan ra hợp lại đúng tám mươi lần. Một lần cuối, nếu không thể chịu được... cô hồn phi phách tán là không thể nghi ngờ!

“Àm! Rằm... Đùng đoàng!”

Đạo hắc lòi cuối cùng giáng xuống, mang theo sức mạnh của thiên đạo đè ập lên người cô, từng tia xét giống như găm mòn lấy linh hồn và thể xác.

Lam Hàn Kỳ thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cô còn thấy mình vẫn còn cảm giác. Như vậy, coi như qua kiếp này!

Hắc lòi trong cơ thể dần biến mất, cả người Lam Hàn Kỳ khôi phục lại dáng vẻ ban đầu. Mờ hồ còn nhìn thấy làn da trắng như tuyết trong đêm đen, xung quanh lớn vòn những khí trắng không rõ ràng.

Cố lết lên chiếc giường rộng rãi, dùng chân cuộn tròn thân thể lại, Lam Hàn Kỳ mới cảm thấy ấm hơn chút, cô mới cảm thấy thân thể bớt run rẩy trước sức mạnh toàn năng của thiên đạo.

Nhưng có gì đó ở trong chân....

Tay nhỏ kéo chiếc chăn ấm áp lên, Lam Hàn Kỳ phì cười rồi cất giọng nhẹ hỏi: “Yêu Yêu?”

Cái thứ to xù màu đen cựa mình, rồi lười biếng mở mắt “Meo” một tiếng uể oải.

Lam Hàn Kỳ đột nhiên cảm thấy ấm áp lạ kì, tay ôm Yêu Yêu chặt vào lòng. Nghĩ lại, ngày ấy cô “nhặt” Yêu Yêu về cũng không sai a.

Ách, mà đây là trùng sinh về năm bao nhiêu tuổi nhỉ? Nghe lão Diêm đó nói là cô chỉ được trùng sinh sau khoảng thời gian 15 tuổi. Tức là...

Nghĩ rồi Lam Hàn Kỳ chạy ra gương soi. Cô vỗ đầu, trời là buổi đêm, phòng bật mỗi một chiếc đèn ngủ nhỏ, ánh sáng vừa đủ để sáng một khoảng nhỏ. Thình thoảng, ngoài trời, chớp nhảy một cái, đủ để nhìn loáng thoảng qua một bóng hình nhỏ bé.

“Yêu Yêu, mi có thể bật đèn cho ta không?” “Lam Hàn Kỳ rầu rĩ nói, bệnh lười tái phát đúng lúc.

Yêu Yêu lăn lăn trên giường ngáp một cái. Lam Hàn Kỳ bĩu bĩu cái môi đỏ hồng. Ánh sáng này đủ để cô nhìn sơ sơ qua khuôn mặt rồi.

Song, Lam Hàn Kỳ cảm thấy thân thể không một chút khí lực tựa như bị ai rút hết, thờ dài một cái, cố lết xác về chiếc giường mềm mại. Trước khi nhắm mắt, Lam Hàn Kỳ nhìn chiếc đồng hồ chỉ 12 giờ 02 phút.

Lam Hàn Kỳ phát hiện rằng, bàn tay vàng của mình là được gắp Diêm vương rồi trùng sinh, tuy quá trình hơi... “gian lao chút”.

Thế nên, Diêm vương đại nhân, ta nguyện lập bàn thờ ngài ở trong nhà để thờ, để cúng, để tưởng nhớ ngài. Mong ngài dưới Âm ti sống một cuộc sống sung túc, cơm ấm áo no.

Ngủ một giấc, tỉnh dậy sẽ là ánh sáng ban mai chan hòa, sẽ là một khởi đầu mới.

“Tiểu Bảo thân ái! Dậy nào! Hôm nay là ngày của con... Sinh nhật vui vẻ nhé! Bây giờ con đã là một thiếu nữ 16 rồi. “

Lam Hàn Kỳ đập chăn một cái. Cái tin này quá... quá... 16 tuổi? 16 tuổi? 16 tuổi sao? Mà hai từ “Tiểu Bảo” này, đã lâu lắm rồi mới được nghe gọi lần nữa.

Cô tròn to mắt, gương mặt cúi thấp xuống, hai tay xoa lên khuôn mặt tinh xảo, cô chợt bật cười: “Ha... Ba ba... Cảm ơn ba ba mà, mà và ca ca! “

Nói rồi, cửa phòng chợt mở, ông Lam và bà Lam bước vào đẩy theo một chiếc xe, phía bên trên là đồ ăn do chính hai người đích thân vào bếp làm.

Lam Hàn Kỳ đôi mắt híp lại tràn đầy hạnh phúc, trùng sinh sao cứ có cảm giác không chân thực. Nhưng trí nhớ có vẻ chưa được ổn lắm, sinh nhật lần này anh hai của cô không có lên đây gọi cô dậy.

Mà có thể do chút thiên lôi còn sót lại sau lần bị thiên phạt. Thiên lôi làm rối loạn chút trí nhớ... và hình như nó còn cướp mất thứ gì đó của cô.

Lam Như Tinh? Cô ta cũng ở đây? Vừa hay! Nếu như Lam Hàn Kỳ nhớ không nhầm thì...

“Tiểu Bảo, chúc mừng sinh nhật em! Cô, chú, chúng ta nhanh nhanh xuống dưới nhà thôi! Anh Thành đang chờ kia! “ Lam Như Tinh mặc một bộ váy dài thướt tha trắng tinh khôi, khuôn mặt xinh đẹp không chút biến sắc nói.

Lam Hàn Kỳ âm thầm hừ lạnh.

Lam Như Tinh chỉ là con nuôi của Lam gia được ông Lam nhận nuôi ở cô nhi viện. Còn vấn đề tại sao chỉ gọi ông Lam và bà Lam là cô, chú thì Lam gia có quan điểm riêng! Lam gia vĩnh viễn chỉ có một đứa con gái là Lam Hàn Kỳ cô.

Lam Hàn Kỳ gật đầu, nở một nụ cười ngây thơ rồi nói: “Cảm ơn chị! “ Thích đóng kịch thì Lam Hàn Kỳ này sẽ chơi với cô tới cùng!

Ông Lam gật đầu, ngũ quan cương nghị có mấy phần mềm mại: “Được! Vậy ba mẹ và Thành Thành sẽ chờ con ở dưới! Con thay quần áo, chúng ta sẽ tổ chức sinh nhật hết ngày nay. “

Chờ ba người ra khỏi phòng, Lam Hàn Kì lập tức chạy tới phòng quần áo. Chọn một bộ váy màu lam thêu hoa văn tinh mỹ do chính bà Lam thiết kế, Lam Hàn Kì mặc vào.

Đứng trước gương, Lam Hàn Kì sờ sờ khuôn mặt của mình rồi tự cảm thấy mình thật thật xinh xắn.

Bộ váy màu xanh được thêu cẩn thận như những bông hoa nở rộ trên sóng biển, đường viền được người may khéo léo điểm xuyết những bông tuyết trắng nhỏ li ti, thoạt nhìn giống như bông hoa xanh lấp lánh nở rộ trên bầu trời xanh đầy tuyết rơi. Chiếc váy được Lam Hàn Kì phối hợp với chiếc áo choàng lông chồn trắng tinh khôi, tựa như trận mưa tuyết nửa đêm hôm qua, giản dị hơn hào hoa...

Mà sao cô cứ có cảm giác da mình trắng hơn kiếp trước rất nhiều lần, đúng, là trắng hơn, nhìn mơ mơ hồ hồ. Tóc của cô cũng đen và dài hơn chút! Kì kì quái quái... Lam Hàn Kì mắt đột nhiên lóe sáng, chẳng phải là do thiên lôi cái tạo thân thể chứ?

Bất quá, xinh hơn là được rồi!

Cái bệnh tự luyện này của cô khó chữa. Nhưng phải nói gen của ông Lam, bà Lam thật tốt. Sinh ra một cái tuần mã lạnh lùng Lam Hàn Thần, rồi lại sinh ra một cái tuyết mã cao lãnh Lam Hàn Kì. Thế nên cái bệnh này có thể lý giải được, người ta đẹp nên người ta có quyền!

Lam Hàn Kì cầm chiếc kẹp tóc đính những viên kim cương nho nhỏ cài lên đầu. Mái tóc đen được cô buông thõng xuống tạo cảm giác phiêu dật. Làn da trắng như sứ càng được nổi bật bởi chiếc váy xanh xanh thêu hoa màu xanh đậm, đôi đồng tử đen đen linh hoạt chớp mấy cái, đôi môi hơi chu lên đỏ hồng.

Yêu Yêu nhảy lên tay của Lam Hàn Kì rồi cọ cọ đầu tìm chỗ thoải mái trong lòng cô. Lam Hàn Kì thỏa mãn vuốt ve nó rồi từ từ bước xuống phòng.

Lam Hàn Kì ta đã trở lại!

Trong tròng mắt của cô rực lửa.

[Tinh! Chào mừng Thần chủ đến với hệ thống. Hệ thống trân trọng giới thiệu chức năng: khoan cắt bê tông, hút bể phốt, thông...]

“Im ngay! Tên nào đang nói? Hệ thống cái... khụ khụ...” “Lửa lần sau cháy tiếp! Đang cháy bị ngăn cản, mất hứng! Mà còn phải giữ chuẩn mực của hào môn thế gia, thế nên, câu sau bị cô nuốt vào bụng luôn.

[Thần chủ, chào mừng ngài đăng quang Vương tọa Thần chủ của Vạn Thần hệ thống. Cung hi, cung hi.]

Giọng nói đánh thép vang lên lần nữa khiến đầu óc Lam Hàn Kì quay vòng vòng. Hôm qua mới trùng sinh trở về, cô chưa hoàn toàn thích ứng được thì lại tham gia tiệc sinh nhật của bản thân, mà trong tiệc sinh nhật này... Hừ! Kì ức sau mấy chục năm có thể sẽ phai mờ, nhưng nỗi nhục của sinh nhật năm 16 tuổi lại không thể nào quên!

Lam Hàn Kì hít sâu một cái: “Cung hi cái gì mà cung hi? Ta đây đang đau hết đầu đây! Nói tiếng người đi.”

Mà nó tự xưng là hệ thống, phải chăng cô bắt được bảo giống như trong mấy hệ thống văn? Nhưng mà hệ thống nhà người ta cao siêu bao nhiêu thì hệ thống nhà mình thâm bấy nhiêu...

Diêm vương, ngài hại chết ta rồi!

[Thần chủ, ngài đây là ý gì? Chức năng đó là... Đúng là có chức năng đó thật nhưng muốn sử dụng phải nộp tiền vào. Tút! Trân trọng giới thiệu Vạn Thần hệ thống đa chức năng!]

Thần chủ đây là ý gì, cứ so sánh “hệ thống nhà người ta” với “hệ thống nhà mình”. Rõ ràng là không cùng đẳng cấp! Tên của nó hay uy phong lắm liệt như vậy mà!

Lam Hàn Kì: “....” Dựa vào cái gì mà dùng những thứ phải có tiền?

[Thần chủ, dựa vào ngài là chủ nhân của chúng ta! Dĩ nhiên là hằng tháng phải cho chúng ta ăn cơm thì chúng ta mới sống được chứ...]

Lam Hàn Kì: “Chúng ta là sao? Hệ thống người còn người khác?” “Cô khóc không nước mắt, hệ thống nhà mình phải ăn cơm, ăn cơm a!

[Không hổ danh là Thần chủ mà chúng ta chọn. IQ của ngài rất cao, thật tiếc là không cao bằng chúng ta! Đúng như ngài đoán, chúng ta có chúng ta người.]

Lam Hàn Kì day day huyết thái dương tỏ vẻ không kiên nhẫn: “Các người ký sinh trùng trong ta, ta không nói gì. Bây giờ các người nói như vậy, phản, phản hết rồi! Thân là người bị hại, ta phải tố cáo.”

[...]

Thần chủ hi nộ vô thường, nó muốn đòi người!

Thần chủ không thân thiện, nó muốn đổi người!

Thấy hệ thống im lặng, Lam Hàn Kỳ âm thầm cười.

Từ này đến giờ tồn thời gian với thứ này!

Nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên cao, cô nhấc lần váy bước xuống cầu thang. Váy xanh như bầu trời, uốn lượn, tạo ra từng đợt sóng biển ngăm mạnh mẽ.

Lam Hàn Kỳ mỉm cười tự tin, bước đi ngày càng vững chắc, nhìn dưới sảnh đông đúc người trong giới, cô chỉ cười nhìn họ.

Lam Hàn Kỳ cô tạm thời không so đo với Lam Như Tình, dù sao, cô ta cũng không phải là con cháu Lam gia, không có một chút huyết mạch nào cả, chỉ là, nếu cô ta cảm thấy cuộc sống quá an nhàn thì để Lam Hàn Kỳ cô... Hắc!

Nghĩ đến những ngày thú vị tiếp theo mà Lam Hàn Kỳ cười sâu hơn mấy phần, mắt híp lại thành vàng trắng khuyết, tay trắng không ngừng vuốt ve Yêu Yêu.

—oOo—

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyênh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3: Công Phu Trở Mặt Còn Nhanh Hơn Cả Lật Sách

Họa: Đoạn tự biên tự diễn. Tiểu đích nữ nhà ta hơi bị giỏi nha. Ta khuyên nàng bao lần nên làm đạo diễn mà không nghe. =)))

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Ông Lam mặc một bộ âu phục màu đen, tóc tai gọn gàng, trên mặt tràn ngập ý cười: “Cảm ơn các vị đã dành thời gian để tham gia tiệc sinh nhật của tiểu nữ nhi chúng tôi.”

“Ha ha, Lam Thủ tướng khách khí gì chứ!”

“Đúng, đúng!”

Dưới con mắt của tất cả mọi người, Lam Hàn Kỳ được ông Lam âu yếm dắt xuống đại sảnh.

Nhẹ cất giọng, Lam Hàn Kỳ mỉm cười: “Cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật của cháu ạ! Hôm nay sinh nhật của cháu nên mọi người không cần phải câu lệ tiểu tiết.”

Một phu nhân ở gần đó liền nhanh miệng nói khéo: “Tiểu nha đầu này càng lớn càng xinh!”

Mấy vị phu nhân ở quanh đó thấy vậy liền phụ họa theo, mong mình có thể gây sự chú ý: “Đúng vậy, đúng vậy!”

Ông Lam liền hắng giọng nói tiếp: “Nếu tiểu nữ nhi của chúng ta đã nói như vậy thì hôm nay liền do Tiểu Bảo con quyết định. Dù sao con cũng là nhân vật chính.” Nói rồi liền ôm bà Lam, mắt nhìn bà đầy yêu thương.

Ông Lam tuy chức cao trọng vọng nhưng trước khi lấy bà Lam liền thề với trời đất rằng cả đời này chỉ yêu và lấy mình bà Lam, đó là điều mà bà Lam kể lại cho Lam Hàn Kỳ nghe. Cô cũng rất hâm mộ bà Lam a! Quá khứ cũng từng màng tưởng hôn lễ của cô và cái vị hôn phu kia. Bất quá, “cái vị hôn phu kia” tên gì, như thế nào cô cũng quên rồi.

Ngồi ngây ngốc trong Hắc Ám thế giới mấy chục nghìn năm, có lần cô còn quên cô từng làm con người, quên cô tồn tại. Một mình ngồi trong đó, trải qua vô số điều, phát hiện ra vô số chuyện, nhân sinh cảm thấy có chút tư vị.

“Tiểu Bảo, sinh nhật vui vẻ.” Ngây ngốc về những năm tháng sống trong thế giới riêng, lý tưởng riêng, có người đi đến bên cạnh lúc nào Lam Hàn Kỳ cũng không hay.

Giật mình, Lam Hàn Kỳ ngẩng đầu lên, cười nói: “Anh hai, cảm ơn!”

Lam Hàn Thần xoa xoa đầu Lam Hàn Kỳ, ngũ quan lạnh lùng có mấy phần ôn nhu: “ Suy nghĩ gì? Đi chơi đi! “

Lam Hàn Kỳ gật đầu: “ Ừm, anh hai. “ Dừng chút, cô lại nói, “ Anh hai, anh Minh và anh Liệt đâu ạ? Sao hôm nay không thấy họ vậy, hay họ quên sinh nhật của em rồi?”

Lam Hàn Thần cười, “ Quên hai tên đó đi. Có anh đây, hai tên đó hôm nay có việc bận rồi.”

Lam Hàn Kỳ gật đầu, tất nhiên là rất “nhu thuận” nghe lời.

Mắt Lam Hàn Kỳ lóe sáng lên mấy phần: “Đại tẩu tẩu hảo xinh! Ca ca nhà mình thật có phúc. “ Hương về phía một nữ nhân xinh đẹp nói, Lam Hàn Kỳ chạy ra vây quanh nàng.

Nữ nhân đó là thanh mai trúc mã cũng là vị hôn thê của Lam Hàn Thần - Hàn Tử Yên - đại tiểu thư của Hàn gia.

Hàn Tử Yên ngồi ngừng đỏ mặt: “ Tiểu Bảo à... “. Lam Hàn Kỳ cười thầm.

Đại tẩu tẩu hảo dễ thương, trêu chọc kì cục kì cục là thích.

Vị đại tẩu này rất tốt bụng, là đại tiểu thư của hào môn thế gia, bề ngoài Hàn Tử Yên chuẩn mực của một nữ thần lạnh lùng, nhưng nội tâm lại rất ấm áp.

Kiếp trước cũng là Hàn Tử Yên ở bên cạnh cô an ủi, động viên. Nói ra thì nhân sinh kiếp trước số người tốt đếm trên đầu ngón tay, điển hình là ông Lam, bà Lam hay Lam Hàn Thần, Hàn Tử Yên và mấy người nữa.

Lam Hàn Kỳ thở dài.

Có lẽ, sau khi giải quyết hết thảy xong, Lam Hàn Kỳ cô sẽ đi ngao du thiên hạ... Kiếp trước chưa biết sa mạc nóng như thế nào, chưa biết leo núi thích không... Kiếp trước... còn nhiều điều hối hận, vì chưa kịp thực hiện mà đã xuống đàng đạo với Diêm vương rồi.

Nghĩ đến Diêm vương là Lam Hàn Kỳ lại sôi máu. Trùng sinh đan đó chắc chắn lão Diêm cho gì đó vào trong thì cái Hệ thống nào đó mới xuất hiện. Hừ.

Hệ thống: [...] Cuối cùng Thần chủ cũng nhớ đến nó, bất quá tại sao lại là thái độ này? Nó có nói sai gì đâu.

Lam Hàn Thần lắc đầu. Em gái của anh tính cách vẫn trẻ con như vậy.

Lam Hàn Kỳ vừa cười thầm, cầm một ly rượu vang lên uống, thỉnh thoảng quay sang nói vài ba câu với bạn học ở lớp, trường.

“ Lam Hàn Kỳ, quà của cô. Hừ! “

Lam Hàn Kỳ nuốt nửa sặc rượu, sao cái giọng này nghe quen tai vậy.

Quay đầu lại, Lam Hàn Kỳ nhú mày, sao anh ta lại đứng sau lưng cô... như kiểu âm hồn bất tán.

Trên mặt nở nụ cười thật tươi, lấy lại phong thái của thiên kim tiểu thư, Lam Hàn Kỳ nói: “ Anh Hiên, cảm ơn. Quà này của em? Em mở ra luôn được chứ? “ Nói rồi hai mắt long lanh tỏa sáng nhìn chằm chằm vào hộp quà.

Lam Hàn Kỳ tự khâm phục tài diễn xuất của mình. Cái từ “anh Hiên” này nói ra, may mà cô không ối vì cảm giác ghê tởm tận sâu đáy lòng.

Dĩ nhiên, kiếp trước cô có khoảng hai tên tra nam ghê tởm, tên thứ nhất là Trình Dĩ Hiên - vị hôn phu trên danh nghĩa của cô, còn một tên không đáng nhắc đến.

Nghĩ rồi Lam Hàn Kỳ ôm Yêu Yêu sang tay của Hàn Tử Yên, từ trên tay Trình Dĩ Hiên “cẩn thận” cầm lấy hộp quà.

Lam Hàn Kỳ nhanh chóng xé giấy gói quà ra làm trăm mảnh rồi lôi từ trong đó ra một... Đôi khuyên tai?

Lam Hàn Kỳ tròn mắt. Kiếp trước Trình Dĩ Hiên tặng cô chiếc vòng tay làm cô vui mừng, chỉ thiếu đoạn nhảy cồm lên. Tại sao kiếp này lại là đôi khuyên tai?

Cầm đôi khuyên tai lên... Ngắm nghía một lúc lâu, Lam Hàn Kỳ không khỏi đánh giá lại Trình Dĩ Hiên.

Đánh giá lại không phải vì anh ta biết chọn đồ mà là biết ném tiền vào một vị hôn thê trên danh nghĩa mà anh ta không yêu. Một phần khác vì anh ta yêu chiều vị tình nhân bé nhỏ của anh ta - Phạm Thiên Tuyết.

Thu tầm mắt khỏi đôi khuyên tai, Lam Hàn Kỳ ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng: “ Anh Hiên, quà đẹp quá! “ Mắt khẽ liếc qua một bóng dáng nhỏ bé đang cúi đầu đứng lấp sau lưng Trình Dĩ Hiên, lại nói: “ Ai kia anh Hiên? Đó chẳng phải là nhân viên văn phòng mấy tháng trước ở trước cửa công ty của Trình gia cầu xin khóc lóc đó sao? Vậy mà bây giờ đã bám được vào Trình thiếu gia rồi a.”

Trình Dĩ Hiên đen mặt, kéo “bóng dáng nhỏ bé” vào lòng: “ Lam Hàn Kỳ, cô im ngay cho tôi. “ Trình Dĩ Hiên quát lên một tiếng, Lam Hàn Kỳ liếc mắt nhún vai.

Chiêu khích tướng này thực hiện quá dễ dàng rồi. Cô mới chỉ nói mấy câu thôi mà tên đó đã sôi máu rồi.

Đó đó, vừa mới gặp là cô đã không nhịn được nói khích, cảm giác thật... sảng khoái!

Xin hỏi, có phải trước đây mắt cô bị mù nên mới đi thích cái đũa nóng tính đó không?

[Thần chủ, thân là hệ thống chúng ta cũng thắc mắc điều này. Cầu giải thích.]

Lam Hàn Kỳ day day huyết thái dương.

Hệ thống à, người giống như âm hồn bất tán vậy.

[Thần chủ, chúng ta giống âm hồn bất tán? Chúng ta thân là một phần trong linh hồn trong cơ thể ngài, ngài bảo chúng ta là âm hồn bất tán thì hóa ra ngài cũng là âm hồn bất tán. Chúng ta và ngài cùng một chiến tuyến.]

Lam Hàn Kỳ: “....”

Trình Dĩ Hiên nhủ mi, hai tay ôm “bóng dáng nhỏ bé” càng chặt hơn: “Được rồi, tốt nhất là cô nên xin lỗi Tuyết nhi một tiếng, coi như Lam Hàn Kỳ cô nể mặt Tuyết nhi mà xin lỗi. “

Lam Hàn Kỳ đầy mặt tràn đầy hàn quang, trên mặt lại tràn đầy tội nghiệp: “Anh Hiên, anh chưa bao giờ gọi em thân thiết như vậy. Bây giờ anh lại gọi cô ta là Tuyết nhi, có phải là quá thân thiết rồi không? “

Ngừng chút lại nói: “Vớ cả, tại sao em phải xin lỗi cô ta? Nề... “

Nói được một nửa, Trình Dĩ Hiên ngắt mất: “Cô ấy là bạn gái của tôi, là người tôi yêu thật lòng, cô ấy đáng được gọi thân thiết như vậy. Còn cô... “

“Bóng dáng nhỏ bé” ở bên cạnh giật giật tay áo của Trình Dĩ Hiên, khẽ lắc đầu, khuôn mặt điềm đạm tỏ vẻ lo lắng, sợ sệt.

Trình Dĩ Hiên dùng ánh mắt trấn an “bóng dáng nhỏ bé”, nói tiếp: “Còn cô, xét về tuổi tác, cô phải gọi là Tuyết nhi một tiếng chị. Chứ không phải gọi Tuyết nhi cô ta, cô này. Lam gia dạy cô cái gì? “

Lam Hàn Kỳ cảm thấy cô còn đứng đây thì sẽ ỏi vì cảm giác ghê tởm mất, tay lắc lắc ly rượu, giọng lạnh lẽo nói: “Tôi thân phận gì? Phạm Thiên Tuyết cô ta thân phận gì? Trình thiếu gia không cảm thấy nực cười à? Thân là Lam đại tiểu thư của Lam gia, không kể đến, Trình thiếu gia và cô ta đang đứng trên địa bàn của ai. Việc gì một tiểu thư xinh đẹp như tôi phải nể mặt hai người các người. Tôi không nói gì các người còn lần tới, đây là coi Lam gia không ra gì! “

Một chữ “Trình thiếu gia” đủ để làm rạn vỡ mối quan hệ hôn ước trên danh nghĩa, Lam Hàn Kỳ cười thầm. Hừ, dám nói gia giáo của Lam gia có vấn đề!

Từ lúc Trình Dĩ Hiên quát mắng Lam Hàn Kỳ, sự chú ý đã tập trung ở đó. Mà Lam Hàn Kỳ vốn là nhân vật chính của buổi tiệc nên vốn đã là chú ý, cũng chẳng mấy khi thấy Lam gia công khai tổ chức sinh nhật và lộ mặt tiểu thiên kim của họ.

Mọi người xung quanh: “.....” Vị tiểu thư cao lãnh từ khi nào trở thành tự kỷ như vậy? Bất quá, cô ấy đẹp thật.

Hàn Tử Yên: “.....” Vị muội muội đáng yêu đâu rồi? Sao giọng lạnh lẽo vậy? Hôn phu, cầu giải thích!

Lam Hàn Thần: “....” Tiểu Bảo nhà anh từ khi nào tự kỷ vậy?

Ông Lam: “.....” Nói hay lắm!

Bà Lam: “.....” Tên tiểu tử kia được lắm, dám công khai khiêu chiến uy quyền của Lam gia. Tiểu Bảo, ngược chết đôi tiện nam, tiện nữ đi!

Lam Hàn Kỳ: “....” Thôi chết, kích động quá! Lỡ miệng nói mất tên cô ta rồi..

Nhìn phản ứng của mọi người, Lam Hàn Kỳ lại nói tiếp, từng câu từng chữ như vả vào mặt của Trình gia: “Thân là vị hôn phu của bốn tiểu thư mà dám làm cản trước mặt Lam gia. Được, cô ta làm bạn gái của Trình thiếu gia bốn tiểu thư không bận quản, nhưng Trình thiếu gia, hiện tại chúng ta còn hôn ước đó, thiếu gia ngài đây là cố tình vả vào mặt Lam gia chúng tôi. Trình thiếu ăn vụng ở ngoài, bốn tiểu thư không nói. Bốn tiểu thư cũng thương tâm lắm chứ. Nhưng, nếu người dám hủy hoại danh dự của Lam gia chúng ta thì... Hừ! Hậu quả người tự biết. “

Trình Dĩ Hiên ỏi một búng máu, ôm Phạm Thiên Tuyết trong lòng, từ khi nào vị hôn thê này lại khó nói như vậy?

Bình thường mọi ngày, Trình Dĩ Hiên chỉ cần nói là Lam Hàn Kỳ đồng ý hết. Vậy mà biểu cảm lúc này là sao?

Lam Hàn Thần nhủ mi: “Trình thiếu gia, lúc này ý gì? Đây là chê Lam gia chúng tôi dạy dỗ Tiểu Bảo chưa tốt! Tiểu Bảo như thế nào, chưa đến lượt cậu quản. Mọi cậu dẫn khách không mời mà đến về cho. Lam gia chúng tôi không tiếp nổi một vị khách mà chúng tôi phải nể mặt. “ Lam Hàn Thần chuẩn mười phần mười không. Lại là một người bao che khuyết điểm cho em gái, ranh giới cuối cùng của anh chính là em gái yêu quý và vị hôn thê Hàn Tử Yên

Ông Lam tức giận: “Lam gia nhà chúng tôi cũng chưa thiếu con rể đến mức phải chọn một đứa con rể mà ngày lẫn đêm đều đi ăn vụng bên ngoài. Tiểu Bảo nhà chúng tôi cũng không cần phải lấy một người cả nhân phẩm lẫn ngoại hình, gia thế như cậu.”

Trong giới thượng lưu ai lại không biết, Lam gia coi lời của vị Lam đại tiểu thư là thánh chỉ, là thánh chỉ a! Lam đại tiểu thư muốn trăng? Vậy ngay lúc ấy sẽ có ba vị muội khổng đầu tiên xung phong lên lấy, lần lượt theo thứ tự là Lam thiếu chủ Lam Hàn Thần, anh họ Lam nhị thiếu gia Lam Hàn Liệt và anh họ Lam tam thiếu gia - Lam Hàn Minh. Sau đó tiếp theo sẽ đến vị Thủ tướng chính phủ cao quý và vị Lam phu nhân xinh đẹp. Lam Hàn Kỳ bày tỏ, cô thật đau đầu.

Trình Dĩ Hiên ới máu lần hai. Cái gì mà hần đi “ăn vụng bên ngoài ngày lẫn đêm”? Rồi cả “nhân phẩm, ngoại hình, gia thế” hần làm sao?

Lam Hàn Liệt và Lam Hàn Minh lúc này vừa bước vào sảnh. Hôm qua, hai người đã cấp tốc sắp xếp công việc và hẹn nhau ở sân bay quốc gia, chỉ hận không thể chạy nhanh về nhà mà gặp em gái yêu quý. Không nghĩ tới, vị hôn phu trên danh nghĩa Trình Dĩ Hiên lại lớn lối như vậy, quả thực là không coi ai ra gì!

Lam Hàn Liệt nhú mi, nhìn Trình Dĩ Hiên: “Trình thiếu gia, Tiểu Bảo nhà chúng tôi như thế nào cũng không cần cậu quan tâm. Hừ! “ rồi quay sang nhìn Lam Hàn Kỳ, thái độ chuyển biến nhanh hơn lật sách: “Tiểu Bảo Bảo, em gái yêu quý của anh, sinh nhật vui về... Quà cho em. Xem xem hợp không? Hừ! Đòi khuyên tai này ở đâu ra vậy, xấu quá, Tiểu Bảo Bảo vứt đi! Thứ rẻ tiền không xứng với bảo bối a...”

Phạm Thiên Tuyết: “....” Khuyên tai này là do cô ta chọn nha!

Lam Hàn Minh dĩ nhiên cũng không yếu thế, vội nói đúng kiểu tranh công: “Tiểu Bảo à, em không cần phải gả cho ai hết. Mai này bọn anh nuôi. Ngoan. “Nói rồi, xoa xoa đầu cô.

Lam Hàn Kỳ: “....” Hai vị “muội khổng” này ở đâu ra vậy? Còn xoa xoa đầu cô nữa.

Không để Trình Dĩ Hiên biện minh, Lam Hàn Kỳ âm thầm vỗ tay, uống một ngụm rượu, ngẩng đầu lên mắt lóe vài tia gian manh: “Hôm nay tuy là sinh nhật của tôi, nhưng Trình gia như vậy không nể mặt chủ nhà. Vậy thì chúng tôi cũng không cần nể mặt. Các vị khách quý, nhân tiện đây chúng tôi có điều tuyên bố luôn.... “

—oOo—

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyênh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Lam Hàn Kỳ âm thầm vỗ tay, uống một ngụm rượu, đôi mắt lóe lên tia gian manh không dễ nắm bắt: “Các vị khách quý, nhân tiện đây chúng tôi có điều tuyên bố luôn.... “

“Tôi - Lam Hàn Kỳ giải trừ hôn ước với Trình gia - Trình Dĩ Hiên. Mọi quan hệ thông gia này không cần giữ nữa.”

Như một quả bom nổ ngay trước mặt, mọi người hít một ngụm khí lạnh. Đây là tuyên bố, tuyên bố chứ không phải hỏi ý kiến ai cả!

Chuyện không ngờ lại đến mức này, ông Trình và Trình phu nhân tất nhiên cũng phải ra mặt để làm rõ, quan trọng hơn là... nín kéo.

Việc kết thông gia giữa hai nhà Lam gia và Trình gia thì Trình gia chắc chắn sẽ là bên có lợi nhất. Ông Lam - Đương gia của Lam gia đang giữ cương vị Thủ tướng Chính phủ, Lam Hàn Thần - thiếu chủ Lam gia nắm giữ chức vị Thượng tướng quân đội, việc này, người có lợi nhất không cần nói cũng có thể đoán ra.

Lại thêm một vị hôn thê Lam Hàn Kỳ nắm giữ một phần quyền thừa kế tài sản đồ sộ của Lam gia, không nói đến, xuất thân của bà Lam cũng không tầm thường. Mà vị hôn thê của Lam Hàn Thần - Hàn Tử Yên lại là Hàn tiểu thư của Hàn gia - một hào môn thế gia lâu đời, chỉ cần Lam gia kết thông gia với Hàn gia, Trình gia lại kết thông gia với Lam gia thì tự nhiên Hàn gia và Trình gia coi như sẽ chung chiến tuyến.

Không những thế, hai anh họ muội khổng cũng đều là những người có tiếng nói trên thương trường. Lam Hàn Kỳ, là thánh chỉ của cả Lam gia. Lam Hàn Kỳ cô nếu không phải kiếp trước nghe lời dụ dỗ của bạch nhãn lang Lam Như Tình xin ba mẹ hôm nay mở tiệc sinh nhật thì những chuyện đáng tiếc đó sẽ không xảy ra. Nhưng cô trùng sinh rồi, như thế nào cũng không để Lam Như Tình được như ý muốn!

Ông Trình giờ này hận không thể bóp chết đứa con trai duy nhất của mình, đè nén cảm xúc, ông trừng mắt đứa con ngu ngốc của mình, cười chừa

ngượng: “Tiểu Bảo, con bình tĩnh, đừng xúc động. Nó nhất thời nổi nóng thôi mà.”

Trình phu nhân đứng bên thờ dài. Là một đại tiểu thư hào môn thế gia, và bây giờ bà cũng là phu nhân trong thượng lưu, những thứ bề bộn như thế này sao bà không biết? Lam phu nhân là bạn thân của bà, nếu không thì bà cũng không đồng ý để hai đứa đến với nhau... con trai bà, bà biết rõ nhất!

Lam Hàn Kỳ cười lạnh, nhiệt độ giảm xuống âm độ: “Bác, bác thấy đấy. Thực ra thì cháu cũng không muốn đâu. Nhưng họ đã như vậy với nhau rồi, cháu cũng là người thiện lương, dĩ nhiên cháu sẽ không chia rẽ uyên ương rồi. Để tránh sau này mọi người lại nói cháu là tiểu tam...”

Đoạn cuối, nhấn mạnh chữ “tiểu tam”, mặt Lam Hàn Kỳ liếc sang Phạm Thiên Tuyết ở trong lòng Trình Dĩ Hiên, mặt Phạm Thiên Tuyết chuyển sang tái nhợt, cả thân thể run rẩy cực độ.

Trình Dĩ Hiên dĩ nhiên là cảm thấy cơ thể Phạm Thiên Tuyết run rẩy liền quát Lam Hàn Kỳ: “Lam Hàn Kỳ, cô im ngay cho tôi!”

Trình phu nhân nhíu mặt lại: “Hiên nhi, im ngay!”

Bà Lam không vui liền nói: “Trình Dĩ Hiên, ai cho phép cậu quát tháo Tiểu Bảo nhà chúng tôi! Cậu có quyền đó?”

Lam Hàn Kỳ liền cho mẹ của mình một ngón tay cái.

Ma ma yêu quý nói quá đúng rồi!

Một vị phu nhân gần đó che miệng nói duyên: “Tiểu Bảo, ủy khuất cháu rồi! Rõ ràng là con hồ ly nào đó quyền rũ, xen giữa... Tiểu Bảo đúng là mệnh khổ, thiện lương như vậy. Cháu yên tâm! Không ai nói cháu là tiểu tam đâu! Thôi lấy con trai nhà bác đi, nó tốt gấp ngàn lần cái tên đó.”

Lam Hàn Thần, Lam Hàn Liệt, Lam Hàn Minh quay sang trừng vị phu nhân lúc này.

Bảo Bảo nhà họ, họ giữ. Không có chuyện cho người khác đâu! Khó lắm mới cắt được tên Trình Dĩ Hiên ấy, dĩ nhiên là không để cho người khác chiếm tiện nghi!

Vị phu nhân: “.....” Nói thôi mà!

Trình Dĩ Hiên khuôn mặt khó coi nhìn Lam Hàn Kỳ: “Hàn Kỳ, cô...”

Lam Hàn Kỳ liền cười cười, miệng nói: “Trình thiếu này, cảm phiền đừng nói quý danh của tôi. Chúng ta quen nhau sao? Nói như vậy sẽ làm mọi người hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta, làm họ sẽ tưởng bốn tiểu thư quen một kẻ “ngày lẫn đêm ra ngoài ăn vụng” như Trình thiếu gia. Hôn ước này giải trừ, các vị làm chứng! Ba ngày sau sẽ mở cuộc họp báo. Người đâu, tiễn khách cho bốn tiểu thư!”

Không để cho Trình Dĩ Hiên kịp nói, một đàn ông cao to mặc đồ đen chạy vào, đuổi Trình Dĩ Hiên và Phạm Thiên Tuyết đi như xua gà.

Vì nể mặt ông Trình và Trình phu nhân nên họ vẫn sẽ ở lại dự tiệc, tất nhiên sẽ là trong trạng thái xấu hổ, giận dữ.

Lam Hàn Kỳ về mặt lại như chưa có chuyện gì xảy ra, lại cao nhả tiếp tục trò chuyện với mấy vị tiểu thư cạnh bên.

Lam Hàn Kỳ xoay người, tao nhã lắc lắc ly rượu đỏ trên tay. Mi mắt rũ xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đột nhiên phía sau có một hơi thở ấm nóng phả vào cổ, Lam Hàn Kỳ nổi da gà, vội quay đầu. Đập vào mắt Lam Hàn Kỳ là một lồng ngực rắn chắc, vội ngẩng đầu lên.

Lam Hàn Kỳ đánh giá, ân, là một người đàn ông khoảng 20 tuổi.

Mà Lam Hàn Kỳ nhíu mày vẻ ghét bỏ, cô cao 1m57 rồi, mà tên này phải cao khoảng....

“Khụ... Vị tiên sinh này là?” Hồi phục lại trạng thái, Lam Hàn Kỳ nhíu mi nhìn tên trước mặt hỏi.

Người đàn ông về mặt lười biếng nhìn Lam Hàn Kỳ, cả người mặc một bộ âu phục toát lên khí chất cao quý, “A, Lam tiểu thư thật không nhận ra tôi?”

Lam Hàn Kỳ: “....” Chúng ta quen sao? Sao không nhận ra vậy? Mà hắn gọi một tiếng “Lam tiểu thư” thì chắc chắn không quen!

Thấy vẻ mặt ngờ ngợ của cô, người đàn ông cười khẽ, giọng nói khàn khàn trầm trầm khẽ vang lên, “Tiểu Kỳ, thật không nhớ anh sao?”

Lam Hàn Kỳ: “....” Bốn tiểu thư không nhớ đấy!

Bất quá, đó là câu nói trong lòng của cô, trong lòng nghĩ như vậy nhưng cô không dám nói ra. Nhìn đôi mắt của người đàn ông này là... hơi hơi có vấn đề rồi.

Người đàn ông neho mắt nguy hiểm, đột nhiên Lam Hàn Kỳ cảm thấy không khí giảm xuống âm độ, “Hừm?”

Lam Hàn Kỳ nhanh chóng lấy tốc độ lật sách cười, “Vị tiên sinh này, chúng ta không quen cũng chẳng thân, cảm phiền ngài đừng gọi quý danh của tôi.”

Đĩ nhiên, không ngoài dự đoán của Lam Hàn Kỳ, người đàn ông mặt đen triệt để, Lam Hàn Kỳ xoa xoa tay. Đang âm thầm tính kế trốn đi, đột nhiên người đàn ông cầm lấy tay của cô.

Lam Hàn Kỳ: “....” Vị tiên sinh này có bệnh.

A! Tay của bốn bảo bảo.

Đĩ nhiên là một phút sau mới phản ứng được chuyện gì xảy ra, Lam Hàn Kỳ mặt âm trầm đáng sợ, “ Buông tay!”

Một phút sau, Lam Hàn Kỳ: “....”

Thiếu gia nào đó ghé vào tai Lam Hàn Kỳ khẽ nói, “ Ân, không nhớ thì nhắc lại, Quý Đoạn Nghiêu.”

Lam Hàn Kỳ cắn môi, đây không phải là Quý đại thiếu sao? Cô chưa từng nói chuyện với hắn một lần.

Lam Như Tinh từ xa thấy vậy liền bước tới, tự làm ra một bộ dáng cao quý, cười nói: “ Tiểu Bảo, chị có quà sinh nhật muốn tặng em. Đi, chị dẫn em đi!

Lam Hàn Kỳ ngẩng đầu, vén mấy sợi tóc sang một bên, đáng yêu cười: “ Cảm ơn chị. Chờ em chút nhé. “

Không để Lam Như Tinh nói, Lam Hàn Kỳ liền chạy về phía Hàn Tử Yên, ôm lấy Yêu Yêu.

Không sai, Lam Hàn Kỳ đã để quên người nào đó. Tay cô vốn theo bản năng đã gạt ra từ lâu. Và lần thứ hai theo bản năng lấy từ trong người ra khăn tay lau sạch cái tay vừa bị cầm.

Người nào đó: “....”

Lam Như Tinh quay đầu lại, tự bày ra một bộ dáng yêu kiều nhất, “ Quý tổng, em gái không hiểu chuyện mong Quý tổng lượng thứ.” Nói rồi nở ra một nụ cười.

Nếu chỉ cần tình ý thì chắc chắn sẽ nhận ra ý của Lam Như Tinh, em gái vô lễ, không giáo dưỡn. Quý tổng không cần để ý quan tâm một người như vậy. Nói thẳng ra thì là, Quý tổng cứ quan tâm tôi này.

Quý tổng căn bản bỏ lời của Lam Như Tinh ngoài tai, tay kia cầm rượu uống, rồi quay lưng bước đi.

Lam Như Tinh tức đến kém thổ huyết, môi cắn chặt lại, khuôn mặt vằn vẹo.

Lam Hàn Kỳ tiện nhân, mảy lúc nào cũng cướp hết ánh hào quang của tao. Tao sẽ không để mảy yên đâu!

Lam Như Tinh tiếc hận nhìn bóng lưng của Quý tổng. Người này không ai khác ngoài Quý Đoạn Nghiêu - Quý gia đương gia chủ - Quý thị Quý tổng. Quý gia là một thế lực có thể nói là sánh ngang với Lam gia và thậm chí là hơn. Đứng cùng với Lam gia, Quý gia còn có Hàn gia và Trang gia - đều là tứ đại thế lực phân tán đều ở bốn thành phố trọng điểm của đế quốc.

Lam gia ở đế đô vì có ông Lam là Thủ tướng chính phủ, ngoài ra còn có Hạ gia - nhà mẹ đẻ của bà Lam trấn giữ một vùng. Quý gia thế lực gần như trải rộng khắp nước, nhưng rộng bao nhiêu thì chưa thể đoán được. Hàn gia ở thành phố H - một trong những thành phố cổ kính nhất đất nước. Còn Trang gia ở thành phố T - một thành phố mà chỉ chuyên dùng cho những vị cao cấp trong quân đội.

Mà hiện tại, Lam Như Tinh cô ta còn chưa có hôn ước đâu. Quý Đoạn Nghiêu này chính là mục tiêu của cô ta.

Một lúc sau, Lam Như Tinh thấy cô quay lại liền nở nụ cười rồi kéo tay cô dẫn đi.

Lam Hàn Kỳ ngậy thơ nhìn Lam Như Tinh hỏi: “ Chị ơi, sắp đến chưa? Chúng ta đã đi rất xa rồi đó. “

Rảo bước về phía trước, Lam Như Tinh vỗ đầu trấn an cô, chân vẫn không ngừng bước: “ Sắp rồi em “

Rất nhanh em yêu quý của chị sẽ được đến địa ngục, rất nhanh mọi thứ của em sẽ thuộc về chị, em yêu quý của chị.

Dừng chân lại một căn nhà nhỏ, Lam Như Tinh dẫn cô vào trong, rồi khẽ nói: “ Em yêu, món quà của chị đây. “

Lam Hàn Kỳ vẫn ngậy thơ hỏi: “ Đâu vậy chị... Chị không thấy sao, không có hộp quà nào ở đây cả! “

Nhưng em của chị thấy, thấy được cảnh chị vùng vẫy trong biển lửa của địa ngục.

Lam Như Tinh cười âm hiểm, vẻ mặt vằn vẹo dữ tợn: “ Em yêu quý, rất nhanh em sẽ nhìn thấy thôi! Ha ha ha.... “

Nói rồi, Lam Hàn Kỳ cả người quay cuồng, thân hình nhỏ bé ngã xuống phía trước.

Lam Như Tinh lấy ra dây buộc Lam Hàn Kỳ vào chiếc ghế gỗ chủ vị của căn nhà. Không quên nhét thêm mấy miếng vải vào miệng của cô.

Lam Như Tinh không vội đi, cầm mấy bình xăng bắt đầu đổ xuống quanh phòng, dần dần mở cửa, triệt tiêu dấu vết.

Nghe thấy tiếng khóa cửa ở bên ngoài, Lam Hàn Kỳ mở mắt.

Lam Hàn Kỳ khinh bỉ nhìn bóng dáng của Lam Như Tinh lấp ở phía rừng cây bên cạnh. Kiếp trước, kiếp này, quá khứ Lam Như Tinh vẫn ngu ngốc như vậy.

Lam Như Tinh, cô còn non lắm!

Nhưng không thể trách Lam Như Tinh, vì lúc này cô ta bận đi sắp xếp nên mọi biểu hiện của Lam Hàn Kỳ cô ở bữa tiệc vẫn chưa được biết, nên cô ta cũng không sinh nghi ngờ. Chính vì vậy, thời cơ có một không hai này Lam Hàn Kỳ cô nhất định phải nắm giữ tốt mà còn hủy hôn với tra nam Trình Dĩ Hiên đó, rồi tiếp đó là đến bước diệt trừ Lam Như Tinh.

Cô thích cái gì cũng phải là diệt tận gốc, diệt cỏ mà không tận gốc thì sẽ có một ngày thành trở ngại của cô. Lam Như Tinh, vinh hạnh trở thành kẻ đầu tiên cho cuộc đua bốn này!

Mê hồn hương này không biết cô ta kiếm được ở đâu, nhưng tất nhiên tất cả đều có người phía sau giúp đỡ. Lam Hàn Kỳ cô không quan tâm.

Nhỏ từ trong miệng miếng vải ra. Lam Hàn Kỳ đã đoán trước được âm mưu của cô ta nên mang theo một con dao nhỏ.

Tay phải cầm dao, dao cắt mấy nhát lên dây, dây đứt ra.

Cô âm thầm bấu môi, dây này cô ta nhặt được ở đâu mà kém vậy?

Mà đây là coi khinh năng lực của cô!

Lam Hàn Kỳ đứng dậy, phúi phúi mấy vết bẩn bị dính trên váy. Ôm lấy Yêu Yêu đang to tròn mở mắt, Lam Hàn Kỳ không khỏi nhủ thầm, Yêu Yêu không bị trúng độc?

“Yêu Yêu? “ Cô nhẹ gọi.

“Meo... “

Nghe thấy tiếng kêu của Yêu Yêu vẫn bình thường, Lam Hàn Kỳ nhún vai, về sau nghiên cứu Yêu Yêu sau vậy.

Nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế ở chủ vị, không nhanh không chậm tạo dáng ngồi tao nhã, Lam Hàn Kỳ sắc mặt âm trầm.

Lát nữa căn nhà sẽ bị đốt cháy. Lam Như Tinh này đây là đang định dàn dựng một vụ bất cóc!

[Thần chủ, ngài có phải đang rất nhàm chán? Hãy trả lời. Đúng hay sai.]

Lam Hàn Kỳ lười biếng mở miệng: “Đúng, rất chán. Người xem có gì vui không? “

[Thần chủ, ngài có hứng thú đọc sách?]

Nghe đến sách, Lam Hàn Kỳ mắt lóe lên vài tia sáng: “ Ờn... Sách ta đọc hết rồi, có một số quyển gì đó chưa đọc thôi. “

[Yên tâm, sách này hoàn toàn không xuất hiện ở đây.]

Lam Hàn Kỳ nhẹ gạt đầu, ngẫm đồng ý. Hệ thống hiểu ý, trên tay cô đột nhiên xuất hiện hai quyển sách.

Lam Hàn Kỳ chậm rãi cầm một quyển sách lên, ngắm nghía một hồi, xác định mình chưa đọc thì bắt đầu mở ra.

Quyển cô chọn là một quyển sách khá mỏng nhưng lại rất nặng, sờ dĩ cô chọn quyển này vì nó có cái tên rất lạ, “Lam Hàn Kỳ”, không phải là tên lạ mà... rất quen. Quyển thứ hai là một quyển sách khá dày nhưng không khơi gợi được hứng thú cho cô, một cái tên quen thuộc đến mức mà bất kì ai hay đọc ngôn tình cũng sẽ biết, “Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tiểu Bạch Liên Và Bá Đạo Tổng Tài”.

Lam Hàn Kỳ nhún vai, cái tên truyện nghe đã có thể đoán được nội dung và cái kết.

Đơn giản nhất là... Có một bạch liên hoa trong sáng đáng yêu gặp một bá đạo tổng giám đốc, họ bắt chấp ngăn cản của gia đình để yêu nhau. Cuối cùng, trải qua sóng gió, họ đến với nhau.

Còn phức tạp hơn chút là... Có một bạch liên hoa trong sáng thuần hậu đáng yêu gặp một bá đạo tổng giám đốc. Bạch liên hoa kia không được gia đình tổng giám đốc chấp thuận do thân phận thấp kém. Nhưng đến cuối cùng, tác giả chuẩn mười phần mẹ ruột, tìm ra thân phận bạch liên hoa cao quý, họ yên ổn đến với nhau, trải qua cuộc sống hạnh phúc, ngày ngày ân ái khiến người ta chóng mặt.

Và nếu “gay cấn” hơn một chút thôi, thì là thêm mấy nữ phụ độc ác tính kế tranh giành bá đạo tổng giám đốc, nam phụ tranh giành bạch liên hoa với nam chính. Dĩ nhiên, đó là những yếu tố khiến tình cảm song phương như keo với sơn.

Thế nên, Lam Hàn Kỳ bĩu môi, làm đủ động tác khinh bỉ với loại này. Thể loại truyện này gặp không ít, dạo diễn đàn gặp 10 truyện thì phải có đến 5, 6 truyện là thể loại bạch liên hoa.

—oOo—

Cừu chúa, 26 tuổi sinh nhật vui vẻ. Hy vọng anh có thể làm điều anh thích.

Vì nơi nào có Dương Dương nơi đó sẽ có Dương Mao

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyết Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Hai Quyển Sách Đầu Là Cầu Huyết

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Sau lần đọc thứ nhất, sắc mặt Lam Hàn Kỳ căng thẳng.

Không tin, không tin, cô không tin!

Sau lần đọc thứ hai, Lam Hàn Kỳ nghiêm túc hẳn.

Cảm thấy chưa tin tưởng khả năng đọc và tiếp nhận thông tin của não mình, Lam Hàn Kỳ đọc lại đến lần thứ sáu.

Dừng, dừng lại. Đọc nữa chắc bản thân cô cũng tức chết vì sự cầu huyết của nó mất thôi.

Nhân vật chính tên Lam Hàn Kỳ, tên trùng với cô, gia thế giống cô, kể cả các sự kiện ở trong này cũng giống cô.

Đọc xong quyển sách, Lam Hàn Kỳ cô có thể chắc chắn cầu huyết trong này không ai khác ngoài cô. Nếu nói đúng hơn thì... đây là quyển sách ghi chép lại kiếp trước của cô.

[Thần chủ, xin phát biểu cảm nghĩ sau khi đọc xong quyển này?]

“Hệ thống chết tiệt. Đưa cho ta một quyển sách cầu huyết không còn gì để nói. Hừ. “Lam Hàn Kỳ nhíu mày, tay thuận tiện rót chút nước vào cốc rồi uống.

Miệng không khỏi giật giật. Nếu không phải cô nhìn thấy trong này có đoạn dây vừa trôi bị cô cắt đứt rơi xuống nền nhà thì chắc cô nghĩ, cô đang ngồi trong nhà của mình mất.

Lam Như Tĩnh này thật biết trời người. Cô ngồi trên ghế, chỉ cần đưa tầm mắt ra liền nhìn thấy một bàn rải đầy bánh kẹo. Nếu giờ này mà cô còn bị trôi thì chẳng phải chết ghen thì đói sao?

Hệ thống chột dạ, rất nhanh liền khôi phục lại giọng nói lạnh lẽo.

[Thần chủ chửi hệ thống. Cầu góp ý.]

Lam Hàn Kỳ hừ nhẹ, nói: “Hệ thống có tội trước, bốn tiểu thư không liên quan. “

[...] Được, là nó có tội, đi đưa cho Thần chủ hi nộ vô thường một quyển sách như vậy.

“Bồi thường! “Lam Hàn Kỳ lạnh lùng nói. Phải tranh thủ chiếm lợi ích của Hệ thống này!

[...] Bồi thường? Nó muốn giết vị Thần chủ này!

Thấy hệ thống im lặng, Lam Hàn Kỳ lười biếng tựa vào ghế, thuận tay cầm quyển truyện cầu huyết Bạch liên hoa lên đọc.

Mười năm phút đã trôi qua, Hệ thống vẫn nhìn thấy Thần chủ nhà mình cầm sách, trong tình trạng tạm dừng ở trang cuối cùng.

Ba mươi phút sau, Hệ thống vẫn thấy Thần chủ nhà mình cảm sách, sắc mặt không mấy là tốt.

Thêm năm phút nữa trôi qua, thấy Thần chủ nhà mình có động tác, Hệ thống mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

[Thần chủ, ngài không sao chứ?]

Lam Hàn Ki không trả lời. Lấy quyển sách mà cô ném trên mặt bàn lúc nãy lên, Lam Hàn Ki chăm chú nhìn vào hai quyển sách, mày nhú chặt.

Sắc mặt Lam Hàn Ki đen triệt để, cô gần từng tiếng: “Hệ thống, bốn tiểu thư tất nhiên là có sao rồi. Bốn tiểu thư còn chưa tính toán với người chuyện này đâu... Hai quyển sách này người đột nhiên dụ ta đọc làm gì? Còn nữa, hóa ra, nhân sinh của ta kiếp trước chỉ là một trò đùa à?”

Quyển sách thứ hai mà Lam Hàn Ki lấy được từ Hệ thống là quyển sách kể về Phạm Thiên Tuyết. Cô đường đường là Lam đại tiểu thư cao quý mà phải làm một nữ phụ độc ác, phá hoại mối tình của nam chủ Trình Dĩ Hiên và nữ chủ Phạm Thiên Tuyết. Cuối cùng, Lam Hàn Ki chết một cách khiến cho độc giả vỗ tay ủng hộ - chết cháy. Nữ phụ độc ác là người tạo keo sơn ra để gắn nữ chủ với nam chủ. Phần sau càng đọc Lam Hàn Ki càng sôi máu.

[Thần chủ, Thần chủ, thỉnh bình tĩnh. Chuyện này cũng cần giải thích rõ ràng, như thế mọi chuyện mới thuận lợi.]

Thấy Lam Hàn Ki bình tĩnh ngồi trên ghế, Hệ thống mới tiếp tục.

[Thật ra thì nhân sinh của ngài không phải trò đùa. Quyển “Lam Hàn Ki” là quyển ghi chép lại cuộc đời kiếp trước của ngài. Nếu kiếp trước ngài chỉ được sống đến năm 35 tuổi thì kiếp này, ngài có thể sống hơn nữa... Mỗi một cử chỉ, hành động của ngài giống như “hiệu ứng bướm bướm” sẽ làm thay đổi từng câu, từng chữ trong tiểu thuyết. Như lúc này, nếu ngài mở quyển sách “Lam Hàn Ki” hoặc quyển “Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tiểu Bạch Liên Và Bá Đạo Tổng Tài” ra thì sẽ thấy nội dung thay đổi.]

Lam Hàn Ki lập tức mở quyển về Phạm Thiên Tuyết ra... ngồi đọc từ đầu đến cuối. Cô âm thầm thừa nhận, đúng là có sự thay đổi ở khoảng chương thứ 9. Và còn có cả kết cho cuộc đời của cô ta nữa.

Lam Hàn Ki chửi thề, vẫn là cái kết hạnh phúc!

Nghĩ nghĩ rồi cô cầm quyển “tiên đoán sinh mạng của cô” lên.

Lam Hàn Ki: “....” Chữ đâu hết rồi? Đây chỉ là đoạn mà cô trùng sinh. Là không có kết!

[Thần chủ đoán đúng rồi. Với quyển sách “Lam Hàn Ki” thì ngài không thể biết được cái kết. Còn quyển sách kế bên, ngài sẽ biết được cái kết, có thể sẽ đúng khoảng 65%. Thế nên, sau khi hội nghị hoàn tất thì Hệ thống sẽ thu hồi quyển sách kia, ngài sẽ được phép giữ quyển sách “Lam Hàn Ki” cho mình.]

Lam Hàn Ki: “....” Đó, đó, đó... Các người thấy không? Hệ thống kiệt si trong truyền thuyết xuất thế.

[Thần chủ có ý đồ bất chính với Hệ thống. Bật cảnh báo cấp S!]

Lam Hàn Ki: “....” Đã gọi một tiếng Thần chủ rồi thì...

[Đúng! Đã gọi một tiếng Thần chủ rồi thì ngài cũng nên cho chúng ta ăn thôi. Tiền. Tiền. Tiền!]

Cô bấu môi, tay ôm lấy quyển sách “tiên đoán sinh mạng” của mình như kho báu: “Hệ thống người có được như Hệ thống nhà khác đâu! Người ta có Hệ thống như kiểu BUG á... Làm gì như các người, tham ăn! Thần chủ như ta cũng cảm thấy thật, thật... đau khổ a.”

[.....] Nó muốn tuyệt thực! Tuyệt thực a! Thật đau khổ... Nhưng không có “thực” mà “tuyệt”, phải làm sao đây?

Hệ thống đau khổ, đột nhiên Lam Hàn Ki ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói: “Người nói người là hệ thống?”

[Tất nhiên!] Hóa ra từ trước đến nay, Thần chủ vẫn nghĩ nó là sinh vật gì đó... Phi, phi! Thân là một Hệ thống cao quý, không cho phép có suy nghĩ xấu về mình.

Lam Hàn Ki tựa trên ghế, vuốt ve lông Yêu Yêu theo từng nhịp thở: “Hắc. Hệ thống chắc phải có quà chứ? Ta thấy mấy nữ chính trong truyện, sau khi có Hệ thống đều được quà, kiểu như BUG và bàn tay vàng á! “Mất mị mị nhìn Yêu Yêu, Hệ thống lạnh sống lưng, không khỏi cảm thấy Yêu Yêu tội nghiệp.

“Humm? “

[Được rồi. Sau khi bản hệ thống hội nghị xong thì quyết định... bồi thường cho Thần chủ! Dĩ nhiên, muốn có quà, ngài cần phải tăng cấp hoặc làm nhiệm vụ.]

—oOo—

Cảm giác dạo này Họa Họa rất năng suất :))) Các nàng nghĩ sao?

Chương 6: Chương 6: Không Còn Trọng Yếu Nữa Rồi...

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Hệ thống nhà ngươi dám lừa bốn tiểu thư!

Lam Hàn Kỳ lười biếng cầm chiếc cốc rót nước uống, “Àn, hệ thống, nhiệm vụ của ta đâu?”

[Ngài có thể dùng linh thức để gọi. Ngài có muốn xem Bảng thông tin?]

“Mở...”

Lập tức, trước mắt cô xuất hiện một bảng thông tin trong suốt ghi những dòng chữ. Lam Hàn Kỳ âm thầm cảm thán, hệ thống nhà mình công nghệ thông tin hiện đại hơn Hệ thống nhà người ta a.

Hệ thống [...] So sánh, so sánh, Thần chủ lại so sánh!

Chạm vào bảng thông tin, Lam Hàn Kỳ kéo nó xuống dần dần.

Vạn Thần Chi Danh: Lam Hàn Kỳ

Tuổi: 16

Thân Thế Thân Phận: Lam gia đại tiểu thư, Vạn Thần Đế, Thiên đạo mục tiêu một trong, Âm phủ danh sách đen một trong. [Hệ thống: dọa người!]

Chức Nghiệp: Học sinh

Đăng cấp: 0 (Làm nhiệm vụ để thăng cấp)

Khí Chất: Tứ đại khí chất (Linh khí, Cốt khí, Tài khí, Đại khí)

Sinh Mệnh: ? (Ban thưởng Sinh mệnh vô tận)

Mị Lực: 100 (Nhân gian sức quyền rũ là 100, cảnh giới cao nhất của sức quyền rũ chính là 1000)

Trí Tuệ: ? (Đang trong quá trình điều tra, ghi chép)

Nhân Phẩm: 10 (Đã - 1000) [Hệ thống thân tình nhắc nhở: Nhân phẩm dưới 0 sẽ được Hệ thống ban tặng sét đặc chế chế hệ thống, Thiên đạo ban thưởng tám mươi một thiên phạt cực mạnh. Nhân phẩm dưới -10000 có thể “ghé thăm” Tu La thành.]

Trang Bị: Không (Nhận được khi hoàn thành nhiệm vụ)

Nhiệm Vụ Hoàn Thành: 0

Nhiệm Vụ Ân: 0

Điểm Tích Phán: 0 (Làm nhiệm vụ để nhận tích phán)

Kỹ Năng Cơ Bản:

- Kinh doanh, quản lý: Cho phép người sở hữu có thiên phú nghịch thiên trên thương trường (Áp dụng thiên phú linh hoạt về kinh doanh quản lý, có thể đạt được một hộp quà đạo cụ).

- Diễn xuất: Cho phép người sở hữu có thiên phú nghịch thiên về diễn kịch (Áp dụng thiên phú linh hoạt trong các tình huống có thể đạt được một hộp quà ân)

- Ngoại giao: Cho phép người sở hữu nói được hầu hết thứ tiếng (Yêu cầu cần học). Ngôn ngữ giao tiếp: Cổ đại, Hiện đại. (Tiểu gợi ý: Ngôn ngữ động vật, Ngôn ngữ người ngoài hành tinh, Ngôn ngữ thổ dân da đỏ,...). (Thông thạo ngôn ngữ đạt đến lô hỏa thuần thanh có thể nhận một đạo cụ vĩnh viễn)

đính kèm.)

- Viết tiểu thuyết: Cho phép người sở hữu có thể viết một quyển sách, yêu cầu sự sáng tạo không ngừng và văn phong nhất đẳng. (Sau khi trở thành nhất đẳng tác giả đại diện cho Vạn Thần hệ thống liền coi như thông qua, nhận được một phần quà đạo cụ ẩn giấu vĩnh viễn.)

[Hệ thống thân tình nhắc nhở: Có thể đi học các kỹ năng để đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Để nhanh chóng ôm các hộp quà về tay, hãy nhanh chóng dần thân vào nơi đó.]

Tiền Năng: ? (Tự kích hoạt)

Diêm Vương Ban Thưởng: Sinh mệnh vô hạn (không nhận vào Âm phủ khi chưa có sự cho phép). Quà ẩn trong Trùng sinh đan. Danh phận.

Thiên Đạo Ban Thưởng: Thiên Lôi. (?)

Đạo cụ: Không (Làm nhiệm vụ ẩn để nhận được)

Lam Hàn Kỳ sau khi bình thần xem xong tất cả liền mở ra nhiệm vụ.

Một bảng thông tin chứa đầy nhiệm vụ vô cùng đồ sộ hiện ra trước mặt Lam Hàn Kỳ. Nhiệm vụ được sắp xếp theo trình độ của bản thân, với tình trạng của cô bây giờ thì chỉ có thể mở khóa Nhiệm vụ sơ cấp. Mà trong Nhiệm vụ sơ cấp lại chia ra Nhiệm vụ sơ cấp 1, sơ cấp 2,... thẳng cho đến Nhiệm vụ sơ cấp 10.

Nhìn thoáng qua thì cô có thể hiểu được đơn giản như sau, Nhiệm vụ sơ cấp 1 có 9 nhiệm vụ, sau khi làm xong 9 nhiệm vụ có thể mở ra Nhiệm vụ sơ cấp 2,... cứ như vậy, cho đến khi hoàn thành phần Nhiệm vụ sơ cấp liền được mở ra Nhiệm vụ trung cấp.

Ngoài nhiệm vụ trong bảng ra thì còn có những nhiệm vụ do Hệ thống ban ra. Những nhiệm vụ này đều phải hoàn thành xuất sắc.

Một tay cầm ly nước uống, một tay kéo bảng nhiệm vụ, Lam Hàn Kỳ nhìn nhiệm vụ ở trước mặt mình.

Nhiệm vụ sơ cấp 1.1: Hủy hôn.

Yêu cầu: Hủy hôn với Trình Dĩ Hiên.

Phần thưởng: EXP 120. Hệ thống khen thưởng vì Hộp quà ngẫu nhiên.

Tiến độ hoàn thành: 70%

Ân, hiện giờ gần như sắp hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ chờ hộp báo 3 ngày sau liền chính thức giải trừ quan hệ thông gia, coi như cô nhàn hạ trong nhiệm vụ này.

Giọng nói băng lãnh của hệ thống đột nhiên vang lên, [Thần chủ, ngài không tò mò sao? Tại sao linh hồn của ngài 35 tuổi, chưa tính bao nhiêu năm ngài lang thang ở đâu đó mà tính cách của ngài lại trẻ con như vậy?]

Cô cười “xuy” mấy tiếng, “Hệ thống a, là do Thiên đạo kia ban một phần. Còn một phần còn lại là do ta. Từ trước đến nay ta vẫn hướng đến cuộc sống tinh thần và lạc quan, nhưng họ lại không hiểu... Mà thôi, chuyện là kiếp trước. Nếu kiếp này họ vẫn dám đắc tội ta thì ta sẽ cho họ biết, như thế nào là hắc hóa của lạc quan.” Nói đến đây, mặt cô có mấy phần lạnh nhạt.

[Thiên đạo ban thưởng?]

Cô suy nghĩ chút rồi gật đầu, “Thiên lôi kia là một vật tốt. Thiên đạo không chấp nhận ta vì “cái già” đã ngấm vào xương của ta, thế nên nó đã hủy bỏ một thứ gì đó trong người ta... Bất quá, cũng không trọng yếu!” Cô cười nhẹ mấy tiếng giống như âm thanh của chuông gió thanh thúy va vào nhau.

Đúng, nó vốn đã không còn trọng yếu với cô nữa. Nếu có thể bỏ nó đi mà làm lại từ đầu chẳng phải tốt hơn là chìm vào thù hận cá nhân mà sống... Như thế quả thực không đáng với việc được ban một sinh mạng.

Thù hận là một phần để sống, nhưng không có nghĩa là phải hận mới có thể sống. Nó chỉ là một phần nhỏ trong cuộc đời của cô, chỉ giống như thêm một khoảng sáng tối cho tâm hồn. Dù sao, mục đích sống của cô vẫn còn rất nhiều, không cần phải quá cố chấp với kiếp trước. Gieo nhân nào gặt quả ấy, cô là “người tốt” nên không nhất thiết phải dùng bàn tay của mình để trừng trị kẻ ác.

Tiện nghi cho một đám tiện! Như vậy không đáng...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyênh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7: Bầy Rập

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

“Báo! Thượng tướng, phía Bắc không có!”

“Thiếu gia, tiểu thư không có ở trên phòng.”

“Phu nhân...”

Bữa tiệc vốn mừng sinh nhật Lam gia tiểu thư bây giờ liền loạn thành một đoàn — Vì Lam gia Lam Hàn Kỳ mất tích cùng với Lam Như Tĩnh.

Ông Lam, bà Lam, Lam Hàn Thần cùng hai vị muội khổng khuôn mặt khó coi đến cực điểm. Bà Lam thiếu chút nữa ngất vì bệnh đau tim tái phát. Hàn Từ Yên đang ở bên cạnh chăm sóc, khuôn mặt cũng không ngừng lo lắng.

Vị tiểu nữ vương được sủng ái nhất gia tộc mất tích nhanh chóng lan truyền khắp giới thượng lưu với tốc độ chóng mặt.

Kẻ há hê, người sung sướng, kẻ thì lại lo ngại.

“Tiểu công chúa của Lam gia mất tích cùng dưỡng nữ Lam Như Tĩnh khả năng là một vụ bắt cóc tống tiền.”

“Cũng đúng thôi! Lam gia tiểu bảo bối hận không thể ôm trong lòng mà che chở, mất tích thì bên kia được lợi quá.”

“Có khi nào là Trình gia, nghe đâu là hủy hôn rồi, có khi thẹn quá hóa giận a!”

Không ngoài dự đoán, sau mấy tiếng đồng hồ huy động lực lượng tìm kiếm, điện thoại ở sảnh bỗng vang lên mấy tiếng dài.

Ông Lam vội vàng đứng dậy, lấy tốc độ chóng mặt đi tới và nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói ồm ồm không rõ ràng: “Lam Hàn Kỳ đang ở trong tay chúng tao! Nếu không mang tiền đến thì đừng hòng chuộc về. Nên nhớ, Lam Như Tĩnh và Lam Hàn Kỳ có an toàn về đến nơi hay không đều nhờ hết số tiền mà chúng mày đưa tới.”

Ông Lam chưa kịp nói câu nào, bên kia đã cúp máy.

“Tĩnh.”

Lam Hàn Thần cầm lấy chiếc điện thoại, mở ra và đọc tin nhắn.

Khuôn mặt hắn hơi nhú lại, Lam Hàn Minh và Lam Hàn Liệt cũng nhanh chóng chạy ra xem. Chỉ thấy tin nhắn gửi một hình ảnh mà trong đó có Lam Như Tĩnh đang vị trí tay trái chân treo trên một cái cột sắt đã han rỉ.

Lam Hàn Minh, Lam Hàn Liệt: “....” Tưởng ai, hóa ra là bạch nhãn lang Lam gia. Tiểu Bảo bối nhà họ đâu?

Dưới tin nhắn còn kèm theo một dòng chữ: “Đến đường XX nhớ mang theo tiền.”

Ông Lam, bà Lam suy sụp ngồi bên cạnh. Dưỡng nữ đã như vậy thì không biết tiểu bảo bối, tiểu tâm can của họ sẽ như thế nào đâu...

Từ trước đến nay, Lam Hàn Kỳ trong tay họ chính là tiểu bảo bối nâng trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan. Mà họ tránh truyền thông nhất là đối với tiểu bảo bối nhà họ, chỉ sợ bị bắt cóc uy hiếp. Thế nên dung mạo của Lam Hàn Kỳ chỉ có một số quyền cao chức trọng mới biết đến. Thế nhưng, nay tiểu bảo bối bị bắt cóc... nếu như tiểu tâm can duy nhất xảy ra chuyện gì... Quả thực, hai người không dám nghĩ!

Lúc này ở Lam gia đang hỗn loạn thì ai đó vẫn đang ngồi trên ghế nhàn nhã cầm quyển sách đọc, tay kia ăn đồ ăn vặt. Thực ra thì không thể trách cô a — Cô không có mở được cửa để mà về.

Ba mẹ, thứ tội!

“Cộp... cộp...”

Tiếng bước chân dần dần đến gần. Lam Hàn Kỳ ngồi đó, hai tay vẫn cầm quyển sách.

“Cạch.” Cửa phòng mở ra...

Theo bản năng, Lam Hàn Kỳ ngẩng đầu lên.

Lam Hàn Kỳ: “....” Người đâu!

Năm phút sau... Cửa dần dần mở rộng ra.

“Phanh!”

Lam Hàn Kì hít một ngụm khí, khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt đỏ mồ hôi, tay nhẹ nhàng đặt quyển sách lên bàn, tay kia ôm lấy Yêu Yêu thật chặt như sợ có chuyện không hay xảy ra.

Rón rén từng bước đi ra, Lam Hàn Kì ngó ngó cái đầu ra ngoài, đôi mắt đen láy liếc nhìn cảnh vật xung quanh.

“Á... á.... Ma... ma... Cứu!” Lam Hàn Kì chạy vội vào trong nhà, ôm chặt lấy Yêu Yêu ngồi xồm xuống đất, khuôn mặt như muốn đi sát xuống đất.

Ô ô, cứu bản tiểu thư đi... Ma đó, ma đó! Quý đến đòi mạng...

Lam Hàn Kì hung hăng cắn chặt lấy môi, Âm phủ phía dưới kia vì cô là một hồn ma nên không cảm thấy sợ, cứ ngỡ chữa được chứng này rồi... Ai ngờ, lại còn nặng hơn.

Diêm vương, cho bản tiểu thư thuốc...

Cô nhắm chặt mắt lại, thân hình không ngừng run rẩy, khí lạnh từ cửa phòng lùa vào khiến cô càng thêm run lấy bầy. Co ro ngồi một chỗ, Lam Hàn Kì ôm lấy Yêu Yêu càng chặt, giống như vùi cả đầu vào người nó.

[...] Thần chủ thể nhưng sợ ma! Thiên lý đâu?

Lúc này ra ngoài cửa nhìn, Lam Hàn Kì thể nhưng nhìn thấy vài bóng đen mỏng lung phía xa xa. Càng nhìn thì Lam Hàn Kì cô càng sợ, thể nhưng là ma vô diện. (.)

“Cộp... cộp... cộp...” Tiếng bước chân đến ngày càng gần, theo từng giai điệu nhịp nhàng.

Lam Hàn Kì cảm thấy trái tim mình lâu lâu không đập giống như lại nhảy lên theo tiếng bước chân.

Ô ô, ai đón bản tiểu thư về bản tiểu thư liền...

“Cộp.”

Tiếng bước chân dừng lại, Lam Hàn Kì nuốt một ngụm khí, cả thân thể co lại thành một đoàn, chỉ hận không thể lẩn lẩn ra xa nơi này.

Thật đáng sợ, cứu cứu bản tiểu thư!

“Con ma” đứng trước mặt Lam Hàn Kì, tay vương ra bắt lấy tay cô. Lam Hàn Kì lạnh sống lưng một cái, “Ô ô, ma ma... cứu...”

Quý Đoạn Nghiêu nhìn Lam Hàn Kì đang khóc. Khóc miệng co giật, dĩ nhiên là khóc.

Đột nhiên cô cảm thấy có gì đó không đúng. Sao ma lại cầm được tay cô, à, quý! Ô, nhưng quý làm gì có độ ấm ở tay...

Len lén liếc mắt lên, Lam Hàn Kì mặt đỏ đầy mồ hôi. (.)

Hình tượng Lam tiểu thư cao lãnh... sụp đổ!

Hình tượng Lam tiểu nữ vương... sụp đổ!

Hình tượng Lam tiểu thư khí quý bức người... sụp đổ!

Tứ đại khí chất... tan vỡ!

Tóm lại, Lam Hàn Kì thấy hình tượng mình xây dựng bao năm chỉ trong thoáng chốc sụp đổ trước Quý Đoạn Nghiêu.

Di, như thế nào lại là tên âm hồn bất tán này?

Lam Hàn Kì cười khan, “Ha ha, Quý tổng, như thế nào ở đây a?”

Quý Đoạn Nghiêu nhướn mày nhìn vào chỗ tay anh đang cầm tay cô, “Hừm, Tiểu Kì đoán thử xem?”

Lam Hàn Kì: “....” Hừ, bản tiểu thư mới không thêm đoán đây.

Cô vẫy vẫy để thoát khỏi tay của Quý Đoạn Nghiêu, chỉ là, sức lực của người này mạnh quá, hoàn toàn không thoát được.

Yêu Yêu “meo” một tiếng, rồi vươn miêu trào ra cào tay Quý Đoạn Nghiêu, hừ, tiểu chủ nhân nhà ta là của ta thôi!

Quý Đoạn Nghiêu không ngờ con mèo đen đen như cục bông này lại cào anh một cái, Lam Hàn Kỳ nhanh chóng hất tay anh ra.

Đứng dậy, phui phui bụi bần trên váy đi, cô đi đến bên chiếc ghế, ngồi xuống cầm quyển sách khác lên đọc.

Quý Đoạn Nghiêu nhìn nhìn ba vết cào do miêu trảo để lại đã chảy máu, rồi lại nhìn Lam Hàn Kỳ ngồi đọc sách đằng kia.

Đột nhiên, Lam Hàn Kỳ đang đọc sách gầm nhẹ một tiếng, “Quý Đoạn Nghiêu! Tên chết tiệt! “

Nhìn quyển sách vận mệnh của mình, Lam Hàn Kỳ ngao ngán, ân, đã có vết tích sợ ma để lại.

Quý Đoạn Nghiêu khẽ cười mấy tiếng, rồi đi đến ghế bên cạnh ngồi xuống, “Ân, Tiểu Kỳ... gọi anh sao?”

Lam Hàn Kỳ rất nghiêm túc gấp sách lại, rồi trịnh trọng nhìn Quý Đoạn Nghiêu nói, “Quý đại thiếu này, chúng ta quen nhau sao?”

Quý Đoạn Nghiêu khẽ cười, khuôn mặt bỗng nhiên dí sát mặt Lam Hàn Kỳ. Nữ nhân này, nhìn gần càng không có góc chết.

“Tiểu Kỳ... em chọn Trình Dĩ Hiên mà không chọn anh.” Khuôn mặt tà khí bỗng chốc chuyển thành ai oán.

Lam Hàn Kỳ cười mấy tiếng tiện tay đẩy khuôn mặt của Quý Đoạn Nghiêu ra, tay không quên dùng khăn tay được thêu tinh mỹ lau lau. Hừ lạnh một tiếng, quay đi.

Quý Đoạn Nghiêu khoé môi cong thành một độ cong, ngồi trên ghế uống nước, mắt vẫn nhìn Lam Hàn Kỳ đang chăm chú nhìn sách.

Anh không khỏi buồn cười, “Tiểu Kỳ, không về?”

Lam Hàn Kỳ vẫn không ngẩng đầu, tay lật lật mấy tờ sách, mắt hơi nhúu lại, “Bỏn tiểu thư không về được.”

Lam Hàn Kỳ nhìn chăm chú vào phần trang giấy trắng tinh không một dòng chữ, không, là chữ được chữa mắt, trong lòng đang hỏi Hệ thống nào đó.

Hệ thống ngươi, phần kí ức này là như thế nào?

Hệ thống không mẫn không nhạt trả lời [Kích hoạt nhiệm vụ ẩn: Truy tìm kí ức.]

Lam Hàn Kỳ muốn chửi người, Hệ thống, chẳng lẽ cái này liên quan đến nhiệm vụ ẩn.

[Đúng. Mở bảng nhiệm vụ ẩn.]

Lập tức, trước mặt cô hiện ra một cái bảng nhiệm vụ ẩn, hơi ngược lên nhìn Quý Đoạn Nghiêu. Cô không khỏi giật mình vì thấy anh vẫn đang nhìn cô, hừ một tiếng, cô quay xuống nhìn bảng nhiệm vụ. Lam Hàn Kỳ kì thực ngẩng lên cũng là để kiểm tra năng lực của Hệ thống thôi a.

Nhiệm vụ ẩn: Truy tìm kí ức

Từ ngữ gợi ý: Nghĩa ở mặt chữ.

Thưởng: ân.

Lam Hàn Kỳ: “...” Ngay từ đầu vẫn là không nên mở cái bảng này ra.

Hệ thống khề ho [Khụ, Thần chủ, từ ngữ mà hệ thống cho riêng ngài ở đây chính là “Quý Đoạn Nghiêu”, “Trình gia”... Chỉ gợi ý đến đây, thỉnh kích hoạt trí thông minh.]

Hệ thống, ngươi là máy sao ốm được vậy?

Hệ thống từ chối trả lời.

Lam Hàn Kỳ ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, mi không tự giác hơi nhúu lại. Chuyện kì quái liên tục xảy ra, cho dù là trước lúc chết cô cũng không cảm thấy có gì không ổn cả. Không biết có phải là do cô ngu ngốc hay do kẻ thù quá cẩn thận mà cô không nhận ra?

Hiện tại cô cần chút thời gian để sắp xếp lịch trình.

Diễn xuất phải nói cô đạt hạng thượng thừa rồi, nhưng muốn sử dụng thường xuyên đến linh hoạt thì nhất định phải vào giới giải trí, bất quá cô không thích cái giới hỗn độn đó.

Viết tiểu thuyết?

Lam Hàn Kỳ đột nhiên mở mắt, cầm chiếc Ipad ra, cô chăm chú sử dụng nó khiến Quý Đoạn Nghiêu ngồi bên cạnh cũng hơi nhúu mày.

Cô đứng dậy, lắc lắc cái cổ mệt mỏi, từ phía xa xa bỗng truyền đến tiếng bước chân.

Ngoác ngoác tay Quý Đoạn Nghiêu nói, “Quý tổng, họ đến, anh định làm gì đây?”

Quý Đoạn Nghiêu không trả lời, mắt vẫn nhìn Lam Hàn Kỳ. Cô hừ lạnh quay đi, nhấn một tin nhắn cho Lam Hàn Thần: “Anh hai thân yêu, hiện tại em ở nhà XX, căn nhà bỏ hoang phía khu rừng X.”

Lam Như Tinh, diệt cỏ phải diệt tận gốc!

Vừa nghĩ cô vừa tự buộc chính tay mình, tay trái dấu một lưỡi dao nhỏ, Lam Hàn Kỳ im lặng nhắm mắt.

Quý Đoạn Nghiêu khề lắc đầu, bước chân đến gần Lam Hàn Kỳ đang nằm “bất tỉnh nhân sự” trên ghế. Anh cúi xuống, tư thế giống kiểu cầu hôn, tay vòng qua cổ cô, khẽ nói, “Kì Kì, cửa sau.” Anh không muốn ép buộc cô...

Lam Hàn Kỳ giật mình, rất nhanh điều chỉnh hơi thở cẩn thận thì Quý Đoạn Nghiêu cũng sớm đi ra cửa sau của ngôi nhà.

“Cạch...”

Lam Như Tinh mặc áo mỏng manh bước vào, cô ta khoanh tay đứng nhìn Lam Hàn Kỳ đang ngất ở đó.

Lam Hàn Kỳ cười lạnh trong lòng, kịch hay đã đến. Cô đầu tiên là hơi nhú mảy, đôi mắt mở ra chớp chớp mang một vẻ mê hoặc không rõ ràng, trong mắt nồng đậm hoang mang nhìn Lam Như Tinh đứng trước cửa.

Cô giống như định vươn tay để dụi mắt thì lại bị vướng, hai tay khê cọ quây, cô nhú mảy lại, hơi sợ sệt nhìn Lam Như Tinh, “Chị, em đang ở đâu vậy... Tại sao lại như thế này?”

Nói rồi, cô nhìn cả người một lượt, ngẩng đầu lên nhìn Lam Như Tinh, mặt đều là một bộ dạng hốt hoảng hoang mang.

Lam Như Tinh thu hết hành động của cô vào mắt, mặt xinh đẹp cười, “Em gái thân yêu, sao nào? Cảm thấy sao nào? Món quà chị tặng nhân dịp sinh nhật rất thú vị chứ?”

Lam Hàn Kỳ lộ bộ mặt khó hiểu, “...Chị nói gì vậy, em không hiểu?”

Lam Như Tinh cười nhìn Lam Hàn Kỳ, cô ta hận khuôn mặt xinh đẹp kia. Tại sao cô ta sinh ra đã bị cha mẹ vứt bỏ vào trại mồ côi mà dung mạo của cô ta cũng tầm thường nên ít có quý phu nhân nào nhận nuôi. Còn người con gái xinh đẹp đứng trước mặt này, cho dù ở bộ dạng chật vật bao nhiêu cũng xinh đẹp, mà ngay từ lúc sinh ra đã ngậm thìa vàng mà sống...

Lam Như Tinh càng nghĩ thì càng thấy trong mình bao phủ một ngọn lửa, cô ta điên cuồng cười, giọng nói chói tai khiến Lam Hàn Kỳ phải nhú mảy, “Ha ha ha... Sao! Mày không hiểu! Tại sao mày là tiểu thư cao quý còn tao chỉ là dưỡng nữ không danh không phận? Mày ở tình huống bây giờ thì trách số phận của mày thôi! Trách mày sinh ra đã ngậm thìa vàng, trách mày thừa kế tài sản của Lam gia...”

Lam Như Tinh chợt dừng lại, nhìn Lam Hàn Kỳ, cô ta dần dần bước tới, móng tay miết khuôn mặt tái nhợt vì sợ hãi của cô, dùng sức捏 một cái.

“Làn da này... thật tốt! Mày cái gì cũng tốt hơn tao! Mày cái tiện nữ độc ác đáng chết. Chỉ cần mày chết, quyền thừa kế tài sản sẽ vào tay ta! Như vậy, anh Thần sớm muộn tao cũng sẽ cướp về từ tay con tiện nhân dâm nữ Hàn Từ Yên kia! Rồi cả Liệt, Minh sớm muộn cũng sẽ phủ phục dưới chân tao mà tôn thờ tao như tiểu công chúa!”

Lam Hàn Kỳ khuôn mặt thập phần đáng thương, “Chị, chị đừng làm vậy... Em sẽ sợ... Á á, đừng, em đau lắm... Ô ô...” Rồi bày ra một bộ dạng thiên đại uy khuất khiến Lam Như Tinh tức nồng ruột lên.

“Sao! Mày khóc? Khóc, khóc nữa đi! Tao với mày chỉ kém nhau một chút nhưng hào quang suốt ngày tụ tập về phía mày? Tao nói cho mày biết, Trình Di Hiền người mày yêu quý tao đã lên giường với anh ta, còn con tiện nhân Phạm Thiên Tuyết đó chỉ là đồ thừa thôi! Tao nói cho mày nữa, Quý Đoạn Nghiêu vốn là của tao, mày dựa vào cái gì mà lấy anh ta?”

Cô ta cười như điên như dại, bộ dạng hiếu thảo hiền lương thực đức lúc trước đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là bộ mặt thật đã mục rữa thối nát đằng sau mặt nạ của cô ta. Khuôn mặt Lam Như Tinh vặn vẹo dữ tợn, cô ta hét ra những tiếng chói tai.

“Ha ha ha... Tao cũng nói cho mày, con tiện nhân! Mày sắp chết rồi, tao sẽ nói sự thật cho thỏa mãn lòng mày! Chuyện năm xưa... Ha ha ha... Tao và Trình gia, đúng, chính chúng tao đã thiết kế hại mày để mày mất trí nhớ. Mày biết không! Mày vẫn nhớ được những thứ kia nhưng mày lại không thể nhớ được Quý Đoạn Nghiêu. Nói sao nhỉ, tao muốn con trai trên thế giới này phải quý trước váy của tao đây! Còn mày, thứ phiền phức! Lam gia các người một lũ đều là ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc! Bao năm qua mà vẫn chẳng tra được cái gì...”

Lam Hàn Kỳ khuôn mặt hốt hoảng, tay như cố dứt khỏi dây trời, “Chị... chị lừa em đúng không?”

Lam Như Tinh bỗng nhiên bình tĩnh nhìn Lam Hàn Kỳ, “Tao lừa mày? Mày đáng sao!”

Lam Hàn Kỳ ngơ ngác nhìn Lam Như Tinh, một lúc sau cô hốt hoảng cố gắng thoát khỏi dây trời, “Không! Không phải! Sao chị lừa em như thế với em... Lam gia nuôi dưỡng chị bao năm sao chị lừa em như vậy....”

Lam Như Tình bỗng nhiên cười to một cách quái dị, “Ha ha ha... Lam gia đường tao? Đường tao sao cho tao đứng một công ty và mấy mảnh đất? Lam gia các người thật hay! Từ trước đến nay tao cố gắng sao Lam gia chúng mày luôn luôn không chấp nhận tao! Tao, tao phải giết chết con tiện nhân mày!”

Lam Như Tình bóp chặt cằm của cô. Lam Hàn Ki buồn bực thở dài, nếu không phải để vở kịch hoàn mỹ thì cô tuyệt đối “vùng lên mà đấu tranh”.

Cô ta thấy Lam Hàn Ki chảy nước mắt trên khóe mi, không khỏi cười: “Sao, khóc sao? Ha ha ha... Khóc nữa đi... Khóc nữa đi, không có ai cứu con tiện nhân mày đâu!”

“Thật sao?”

Lam Như Tình hốt hoảng quay đầu lại, dao trên tay vốn rơi xuống khi thanh âm kia vang lên. Cô ta không tự chủ được khẽ run người khi chứng kiến đoàn người đứng đằng sau sát khí đằng đằng nhìn cô ta...

Lam Hàn Ki cười lạnh, đầu rũ xuống, tóc bị tuột ra vì “cuộc đấu tranh kinh thiên động địa” lúc nãy. Đáy mắt cô chỉ có âm lãnh và hàn ý...

Sao? Lam Như Tình, cô cảm thấy bấy rập này như thế nào? Không cần phải cảm ơn, thù oán năm xưa và kiếp này, từng này chẳng là gì!

—oOo—

Ngao! Bạch nhãn lang tráo trở xuất thế! Thân là mẹ kế, ta cũng không thể yếu, phải không các Tiểu Thiên sứ nhỏ nhỏ xinh xinh?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuynh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 8: Làm Hậu Thuần Cho Con

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Lam Như Tình sắp không tin vào chính mắt mình nữa rồi. Trong đầu cô ta lúc này chỉ còn hiện mấy dòng chữ giống nhau...

Tiện nhân Lam Hàn Ki!

Lần này xong thật rồi...

Lam Như Tình đột nhiên cầm lấy dao rơi dưới đất, điên cuồng cười: “Ha ha ha... Lam gia khốn kiếp các người! Tao chết thì mày cũng phải chết, tiện nhân Lam Hàn Ki!”

Tay Lam Như Tình cầm dao hướng về phía Lam Hàn Ki mà đâm. Mắt cô ta rạn ra từng vệt máu, trông mắt chăm chú nhìn vào Lam Hàn Ki mà cô ta tự cho là đang tuyệt vọng.

Lam Hàn Ki âm trầm cười, không thèm nhìn Lam gia một cái, tay khẽ động, sợi dây bị đứt ra. Lam Hàn Ki né dao, bả vai vẫn bị dao sượt qua một đường. Lam Hàn Ki nhanh chóng vung tay một cái, tát vào khuôn mặt dữ tợn của Lam Như Tình.

Lam Như Tình mất đà, đứng không vững nên bị một cái tát của Lam Hàn Ki làm ngã ra đằng sau, khóe môi chảy ra một vệt máu. Vệ sĩ vội chạy vào giam giữ Lam Như Tình, Lam Hàn Thần, Lam Hàn Minh và Lam Hàn Liệt vội chạy vào đỡ lấy Lam Hàn Ki thờ đốc.

Ông Lam giờ này đứng phía sau đỡ bà Lam không khỏi sững người, không nghĩ tới dường như mình dường bao năm lại là một con bạch nhãn lang, mà chính dường như ấy lại suýt chút nữa hại chết con gái ruột ông sung ông đau bao năm. Lần này ông Lam thực sự tức giận đến độ kém ngất ra.

Bà Lam tức giận bóp chặt lấy tay ông Lam, sớm biết Lam Như Tình như vậy, nhưng bà nên giết chết ả luôn, để bây giờ, ả làm tiểu bảo bối của bà bị thương.

Lam Như Tình điên cuồng giật tay của vệ sĩ ra, tức giận trừng họ rồi quay sang hét to, “Tiện nhân, tại sao mày lúc nào cũng hạnh phúc hơn tao? Mày có bố mẹ yêu thương mày, có các anh sung ái mày, gia tộc coi mày là tiểu nữ vương mà đối xử. Còn tao, tao phải sống chui sống lủi, sống dưới bóng của mày!”

Vệ sĩ lập tức đâm một cái vào bụng của Lam Như Tình khiến cô ta suýt ngã vì đau, lập tức phun một ngụm máu ra, hôn mê bất tỉnh. Lam Hàn Thần phát tay đi, ý bảo dẫn Lam Như Tình đi.

Lam Hàn Kì che mắt, ngón tay để một kẽ hở nhìn khắp gian phòng bệnh VIP. Được rồi, cô cũng chỉ là bị dao làm sướt qua da, từng này có là gì so với năm đó, bản thân cô một mình lang thang nước ngoài... Đến cả tên cũng phải đổi, rồi hằng ngày làm thêm cho đến khi...

“Tiểu Bảo Bảo, uống thuốc nào!” Lam Hàn Liệt cầm mấy viên thuốc và cốc nước to chạy tới, nhìn chăm chăm vào Lam Hàn Kì.

Cô rất không tình nguyện uống thuốc rồi vô tình tiễn hết người ra khỏi phòng. Cầm chiếc điện thoại lướt All*, khóa tìm kiếm cho bên hào môn thế gia chính là...

*All: Khụ, ta chém ạ. Nó giống như kiểu weibo, hay Facebook ạ. Dù sao thì Dị giới là của ta ==))) Thử chém xem trí tưởng tượng mấy năm không dùng là như thế nào ==))

#Bạch nhãn lang Lam Như Tinh

#Lộ mặt tiểu nữ vương được sủng ái của Lam gia? Kèm ảnh.

#Ăn oán hào môn - Dưỡng nữ giết đích nữ!

Lam Hàn Kì cười cười, nhanh chóng đọc hết các bài báo, Báo quái tởa báo này viết cũng rất được nha! Nhưng may mắn hơn hết là “kèm ảnh” kia chỉ chụp được bóng lưng, như vậy thì sau này làm gì cũng dễ hơn, sẽ không nhận ánh mắt soi mói của cộng đồng.

Lam Hàn Kì nhấp vào biểu tượng danh bạ trên điện thoại, kéo xuống tìm kiếm tên, khẽ vén tóc sang một bên rồi chờ đợi đối tượng nhắc máy...

“Tít... tít...”

Không gian truyền qua dài dằng dặc tiếng “tít tít”, đầu dây bên kia khẽ vang lên một giọng nói, “Alo, ai vậy?”

Lam Hàn Kì nở nụ cười chói mắt, “Nga, mấy năm không gặp đã quên ai rồi à!”

Bên kia hơi ngừng một lúc, mơ hồ nghe thấy tiếng ho nhẹ, “Ha ha, Lam Kì Kì! Cô còn biết gọi cho tôi cơ!”

Lam Hàn Kì nhún vai, khẽ cười mấy tiếng, “Mấy ngày nữa qua đó du học, cầu bao nuôi bao dưỡng. Đại minh tinh, sự nghiệp dạo này như thế nào rồi?”

Đầu dây truyền đến một tràng cười thanh thúy, “Đại minh tinh tôi đây nghèo kiệt xác, nhà nhỏ không đủ chứa Lam đại tiểu thư cô.”

Lam Hàn Kì cười ha hả, mặc kệ bên kia truyền đến một tràng oán than, “Được rồi, đại minh tinh, tôi bỏ về nước trước là không đúng. Nhưng Tiểu Ninh Ninh cô không thể không bỏ rơi tôi nha.”

Tiểu Ninh Ninh cười mấy tiếng, “Biết lỗi là tốt. Bao giờ bảo bồi thân ái sang để đại minh tinh tôi đây đón tiếp đây.”

Lam Hàn Kì ngừng một lúc rồi mới nói: “Chuyện đây giải quyết xong... ngày này tuần sau, nhớ nhớ đón tôi nha cô!”

Giọng nói bên kia truyền lại, mùi phần ý cười: “Tôi nhớ, tôi nhớ, tôi nhớ cô ơi!”

Lam Hàn Kì cười gật đầu rồi tắt điện thoại. Đó là Ninh Ninh - bạn ganh đua trên lớp khi còn ở bên đó. Ninh Ninh là người lai, năm 14 tuổi gia nhập vào showbiz, được fans hâm mộ xưng tụng là Ninh thần.

Nếu nói hồi đấy thì người có lỗi nhất vẫn là cô, vì mãi chạy theo ảo mộng tình yêu với Trình Dĩ Hiên mà bỏ qua mắt tình bạn, từ bỏ thân phận “Diamond” để quay trở lại làm Lam tiểu thư kiều kì. Nghĩ lại Lam Hàn Kì hận không thể đâm mình một dao, sau đó khi Lam gia bị hạ bệ, cô bay sang M và lấy thân phận Diamond để tiếp tục sống, nhưng khi gặp Ninh Ninh thì quan hệ lúc đó đã hỏng bét.

Cho đến lúc cô chết cháy, Ninh Ninh bạn thân ấy vẫn luôn giữ khoảng cách với cô. Nhưng ông Trời... khụ, Diêm vương đã cho cô trùng sinh thì cô sẽ không phá hủy tình bạn này. Dù sao “phá hủy mười tòa miếu cũng không phá hủy một cuộc hôn nhân”, Ninh Ninh cũng có thanh mai trúc mã là...

Nghĩ đến đây, cô không khỏi ngược nhìn trần nhà. Sang nước M khôi phục thân phận Diamond, đồng thời...

“Cạch”, cửa phòng bị đẩy ra. Ông Lam và bà Lam bước vào, họ nhìn cô không nói nên lời. Lam Hàn Kì lắc đầu, “Ba mẹ, Lam Như Tinh năm đó chắc chắn là do Trình gia cài vào.”

Ông Lam gật đầu, bà Lam vội chạy đến nhìn khắp người Lam Hàn Kì, rồi đau lòng nhìn vào vết thương trên vai, “Tiểu Bảo Bảo, là cha mẹ không tốt để con bị thương...”

Lam Hàn Kì cầm tay bà trấn an, “Mẹ, con quả thực không sao mà. Ba mẹ nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa con muốn xuất viện, con muốn đi đến chỗ Lam Như Tinh.”

Ông Lam vỗ đầu cô, “Ngoan, nghỉ ngơi cho tốt. Lam Như Tinh chỗ đó có ba xử, hiện tại tình thế khó khăn. Cô ta nắm được điểm yếu của Lam gia...”

Lam Hàn Kì chột ngẩn người, nguyên lai là như vậy, nên năm xưa cô ta mới dễ dàng lật đổ cha cô khỏi vị trí Thủ tướng vững chắc đó, còn Lam Hàn Thần thì quay sang... Mà chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, chắc chắn cô ta không chỉ có Trình gia chống lưng mà còn có người khác đứng

sau những tay vào.

Hồi lại tinh thần, Lam Hàn Kì trấn an mọi người, “Ba mẹ đừng lo lắng, mai con sẽ đến trường, chuyện bằng chứng đây con có cách. Tin tưởng con!”

Ông Lam, bà Lam hơi liếc nhìn nhau, rồi khẽ gật đầu, “Được. Nhưng việc gì cũng đừng cố quá. Ba mẹ ra ngoài, con nghỉ ngơi cho khỏe.”

Lam Hàn Kì kéo tay áo của hai người lại, hơi nhấn họ xuống ghế, nghiêm nghị nói, “Ba mẹ, con có chuyện quan trọng muốn nói.”

“Ngày này tuần sau con sẽ sang M du học. Chuyện của Lam gia, con sẽ không bỏ mặc, nếu như ba mẹ tin vào Diamond.”

Rồi cô cười cười vài tiếng, “Bọn chúng không đủ năng lực. Ba mẹ, con lớn rồi... Không còn là đứa trẻ của quá khứ, dễ bị lừa nữa.”

Ông Lam bà Lam nhìn thấy vẻ mặt của Lam Hàn Kì liền biết cô quyết tâm đi du học. Họ không thể không gật đầu, Lam gia chưa từng chiều cô hậu nhân một cách quá mức là nuông chiều. Lam Hàn Kì là thánh chỉ của Lam gia, đúng là như vậy nhưng từ năm 5 tuổi, Lam Hàn Kì đã sang nước M sống, cho mãi đến năm ấy mới bị “lừa” về. Ông Lam bà Lam cũng biết, họ có thể bảo vệ Lam Hàn Kì, nhưng không thể bảo vệ cô cả đời, cách tốt nhất là cho Lam Hàn Kì tách ra ở riêng, tự tạo một con đường mà cô chọn, nhưng dù vậy...

Ông Lam xoa đầu Lam Hàn Kì: “Tiểu Bảo, con đã lớn rồi. Nhưng dù vậy, bất kể chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn sẽ là hậu thuẫn sau lưng con.”

Lam Hàn Kì nở nụ cười thật lòng từ khi mới trùng sinh về, đúng vậy, ba mẹ, họ vẫn luôn luôn quan tâm cô như vậy... Dù là kiếp trước - Lam Hàn Kì ngu ngốc hay kiếp này - Lam Hàn Kì độc ác...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyên Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 9: Người Tính Không Bằng Trời Tính

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Lam Hàn Kì nằm bò trên bàn nhưng tay vẫn không ngừng viết gì đó trên tờ giấy gần như đã kín chữ. Thờ dài, sắp nghỉ đông, như vậy cũng sẽ thi cuối học kì, cô sẽ tranh thủ thời gian này chơi một trò chơi “vượt cấp”.

Trường học này là trường học chủ yếu dành cho con em cháu cha, chỉ có một số thành phần nhỏ là vì thành tích nên được chọn vào trường. Nhưng học sinh trong trường cũng chỉ biết cô là phú nhị đại còn vấn đề là Lam đại tiểu thư hào quang muôn triệu của Lam gia thì hoàn toàn không... nên...

“Lam Hàn Kì! Cô học giỏi, lại đây giúp tôi làm bài tập này.” Một giọng nói chanh chua truyền đến phá hỏng không gian của Lam Hàn Kì khiến cô nhăn mày lại, ngẩng đầu về phía chủ nhân của giọng nói - La Yên Từ. Kiếp trước, La Yên Từ sau này vì tranh giành Trình Dĩ Hiên của Phạm Thiên Tuyết và nhiều lần thiết kế hại cô ta, cuối cùng bị Phạm Thiên Tuyết trong tối, Trình Dĩ Hiên ngoài sáng chinh cho đến chết đi sống lại. Lam Hàn Kì đồng cảm nhìn La Yên Từ.

Cô bé, cô sống nốt những ngày tốt đẹp trước khi “dấn thân” vào cuộc chiến đẫm máu với Bạch liên hoa đó đi! Người ta công phu so với cô tốt hơn nhiều a, La Yên Từ!

Lam Hàn Kì ngoảnh mặt làm ngơ, bản thân kiếp trước “tĩnh tình hòa ái”, chưa từng làm hại ai bao giờ... nên bây giờ mới có tình trạng này. La gia cũng là một thế gia có danh vọng, Lam Hàn Kì lại ngại phiền phức nên hỏi đó La Yên Từ bảo gì thì làm thế.

La Yên Từ nhìn Lam Hàn Kì ngoảnh mặt làm ngơ liền có một cổ lửa giận bùng lên, “Mày... đừng tưởng là nhà có chút tiền thì La gia chúng tao sẽ sợ!”

Lam Hàn Kì từ chối cho ý kiến, tay vẫn viết tiếp, La Yên Từ như bị kích thích, cô ta chạy ra giật lấy tóc Lam Hàn Kì.

Lam Hàn Kì lúc này đặt bút xuống, lấy điện thoại ra ấn một cái, “Alo, Lam thúc thúc... Ân, có chuyện nhờ thúc thúc đến trường.”

Người trong lớp quay sang nhìn Lam Hàn Kì với ánh mắt kì dị, họ còn tưởng sẽ có kịch hay giữa hai thiên kim chứ, sao vị bạn học kia lại gọi điện cho “Lam thúc thúc” nào vậy!

Đúng lúc này giáo viên bộ môn bước vào lớp, sừng sốt nhìn tình thế trong lớp. Trương lão sư hừ một tiếng, “Hàn Kì, đây là chuyện gì xảy ra?”

Rồi sau đó là quá trình tự biên tự diễn của vị giáo sư nào đó. Nào là Lam Hàn Kì không giúp đỡ bạn học trong vấn đề học tập. Không thân thiện với bạn học, Lam Hàn Kì không nên học ở trường này nữa...

La Yên Từ đắc ý nhìn Lam Hàn Kì, không để cô ta nói, Lam Hàn Kì chủ động kéo cô ta đến phòng chủ nhiệm, cả đường đi không nói một lời. Đến cả

Trương lão sư “tự biên tự diễn” cũng phải tức giận chạy theo.

La Yên Từ giận đến tím mặt, nhưng khi nhìn thấy Lam Hàn Kỳ kéo mình đến phòng chủ nhiệm thì đôi mắt sáng ngời. La gia so với một gia tộc vô danh tiểu tốt kia thì trường học sẽ chọn La gia, chọn thiên kim tiểu thư là cô ta. Thậm chí nửa đường còn chủ động kéo Lam Hàn Kỳ đi, khiến cả hai tạo thành tình thế kì dị.

Lam Hàn Kỳ thân tình nhắc nhở, “La Yên Từ, bạn học có chắc chắn muốn cùng tôi đến phòng chủ nhiệm?”

La Yên Từ đắc ý hếch hàm, “Tất nhiên rồi.”

Lam Hàn Kỳ lắc lắc đầu, La gia chiều hư La Yên Từ rồi.

Khi đến trước phòng chủ nhiệm thì có một hàng vệ sĩ mặc áo đen đứng nghiêm chỉnh ở đó. Nhìn thấy Lam Hàn Kỳ, vệ sĩ cúi đầu xuống, “Cô chủ.”

La Yên Từ quay sang nhìn Lam Hàn Kỳ với ánh mắt kì quái, “cô chủ?” Lam Hàn Kỳ bất đắc dĩ nhún vai, chỉ là gọi luật sư thôi mà cũng phải đích thân phải để vệ sĩ của cha đến đây bảo hộ...

Trương lão sư hùng dũng đẩy cửa bước vào, liếc mắt qua Lam Hàn Kỳ, lão sư hơi hếch mắt cười.

Nhưng đến lúc La Yên Từ bước vào, Trương lão sư quay ra nhìn chủ nhiệm thì trông mất thiếu đoạn rơi xuống rồi. Đây... đây thế nhưng là luật sư riêng của Lam gia - Hứa Cảnh.

Hứa Cảnh gật đầu với Lam Hàn Kỳ, “Cô chủ, Lam thúc thúc nhờ tôi đến.”

Lam Hàn Kỳ đỡ trán, Lam gia nuôi mấy cái luật sư thì vị Hứa Cảnh này đứng đầu trong số đó.

“Hứa luật sư hảo, cũng chẳng có chuyện gì to tát cả.”

Hứa Cảnh gật đầu, đưa ra một xấp văn kiện, nào là nói La Yên Từ đã thương bạn học, La gia chưa có trách nhiệm quản lý dạy dỗ con,... khiến cho La Yên Từ và Trương lão sư chẳng kịp phản ứng.

Nguyên lai Lam Hàn Kỳ là vị kìa tiểu nữ vương của Lam gia, nguyên lai là vậy....

La Yên Từ giật mình giống như vừa thức dậy từ một mớ hỗn độn, cha cô đang kí hợp đồng làm ăn với Lam gia, tuyệt đối không thể để chuyện này hỏng được.

“Lam Hàn Kỳ, cậu tha cho tớ nha...”

Lam Hàn Kỳ không nói gì, giao mọi chuyện cho Hứa Cảnh xử lý, cũng chỉ là bắt La Yên Từ đưa phía đền bù tinh thần và thân thể. Trước khi đi qua La Yên Từ, cô ghé xuống, híp mắt cười, “La Yên Từ, thân tình nhắc nhở cô lần này, nếu có lần sau thì tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho cô. Mà nếu là người khác, họ cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Cho nên, phí tổn hại, tôi chờ.”

Nói rồi Lam Hàn Kỳ cầm chiếc điện thoại rồi đi, mở All lên đọc tin tức. Coi như là rảnh rỗi dưỡng người đối phó với kiểu bạch liên hoa kia.

La Yên Từ ngồi trên sàn nhà, lạnh lẽo của mùa đông ngấm vào khiến cô cảm thấy run lên từng đợt. Lam Hàn Kỳ, cô có ý gì?

1 ngày sau là Lam gia mở họp báo, tuyên bố giải trừ hôn ước với Trình gia. Mà nhân vật chính của buổi họp báo này biến mất, dĩ nhiên, Lam Hàn Kỳ giờ này đang xách theo một chiếc máy tính, hơi nhếch môi ngồi lên xe.

Đồn cảnh sát, Lam Hàn Kỳ khẩu trang bịt kín mít, bước vào trong đó.

“Tôi muốn gặp Như Tinh.”

Cảnh sát gật đầu, không tra hỏi gì thêm. Chắc cũng là phóng viên hoặc nhà báo đến phỏng vấn. Tội nhân kiểu này cảnh sát tùy ý cho phỏng vấn.

Lam Hàn Kỳ nhìn Lam Như Tinh tóc tai bù xù ngồi trước bàn, cười một tiếng chào hỏi, “Lam Như Tinh... à không, phải là Trình Như Tinh chứ nhỉ!”

Trình Như Tinh gắt gao nhìn Lam Hàn Kỳ, “Sao... sao mà biết?”

Bí mật này cũng chỉ có bố cô ta và mẹ cô ta - chính là tiểu tình nhân mà Trình tổng nuôi bấy giờ. Xét cho cùng, đến chính Trình Dĩ Hiên cũng không ngờ rằng, hắn ta lại loạn luân với chính em gái cùng cha khác mẹ của mình.

Lam Hàn Kỳ cười, nụ cười không rõ ẩn ý khiến Trình Như Tinh lạnh run người. Nếu nói thứ gì khiến Trình Như Tinh đắc ý nhất thì không thể không kể đến việc cô ta cho chính anh trai cùng cha khác mẹ của mình quý dưới váy. Và cũng không thể quên, “thánh chỉ” Lam Hàn Kỳ cô ta cũng nắm trong tay. Nhưng Trình Như Tinh đột nhiên thấy một nguy cơ kề cận trong phút chốc, Lam Hàn Kỳ thoát khỏi tay cô ta rồi!

Nghĩ vậy, toàn thân cô ta cũng run lên, không tự giác được lùi lại mấy bước, cả thân thể hơi thối giống như chạy trốn, đâm thẳng vào bức tường lạnh lẽo của nhà giam.

Lam Hàn Kì từ nãy đến giờ vẫn nhìn sâu vào Trình Như Tình khiến cô ta cảm thấy ngọt thờ, một cảm giác sợ hãi len lỏi từ lòng bàn chân mà lên, ngấm sâu vào từng huyết nhục, gân cốt.

Lam Hàn Kì đột nhiên cười thật tươi, nhìn hoàn toàn không có chút gì là giả tạo, nhưng sâu trong con mắt lại chẳng có chút ý cười.

“Tôi quả thực không biết nên gọi cô là Trình tiểu thư hay Tô tiểu tam đây? Hừm, Trình Như Tình?” Lam Hàn Kì khoanh tay nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhem nhúa của Trình Như Tình biến sắc.

Cô ta hốt hoảng hỏi, “Sao... sao mày biết? Mày, có phải con tiện nhân mày đã điều tra tao từ trước rồi không!”

Trình Như Tình lần này quả thực không thể bình tĩnh nữa rồi, “Tô tiểu tam” cái mác danh này treo lên đầu cô ta có bao nhiêu nặng!

Phải biết, Trình Như Tình có lòng hư vinh, muốn đàn ông trên thế giới này sẽ phải quỳ chân dưới váy cô ta mà thuần phục, vậy mà Tô tổng - Tô La lại để Trình Như Tình “ủy khuất” làm tiểu tình nhân. Trình Như Tình quả thực điên rồi, Tô phu nhân vị trí này đáng nhẽ phải là của cô ta, thế nhưng bị vị hôn thê của Tô La “chiếm đóng”, đây đúng là vết nhơ của cô ta - tiểu tam!

Lam Hàn Kì đưa chiếc máy tính ra, nhìn Trình Như Tình đang lăm bằm một mình, môi hồng khế nói: “Cô xem, Tô tiểu tam Lam gia dưỡng nữ không muốn, Trình gia có sao cô không về mà phải ôm lấy “thiên đại ủy khuất” làm Tô tiểu tam. Tô tiểu tam, cô có biết vị trí chính thất có bao quyền lực, một tiểu tam nhỏ nhoi như cô có thể lật đổ được Tô phu nhân tương lai sao? Tôi lại quên rồi, Lam gia sẽ không dưỡng một nữ nhân ngu xuẩn đi làm tiểu tam.”

Trình Như Tình đến đây quả thực bị lời nói của Lam Hàn Kì làm đờ người rồi, sao Lam Hàn Kì trong trắng đáng yêu lại khuyên cô ta định nghĩ quyền lực giữa phu nhân - tiểu tam? Mà Lam Hàn Kì đáng yêu thế nhưng nói cô ta ngu xuẩn, thế nhưng đưa cô ta cảnh thân thiết giữa Tô La và vị hôn thê.

Lam Hàn Kì lắc đầu nhìn đáng thương Trình Như Tình, cô không phải đứa bé mười mấy tuổi trong trắng dễ thương ấy nữa rồi.

Trình Như Tình, có trách thì trách tại sao cô làm tôi thành ngày hôm nay, cô vừa lòng chưa? Nhưng Trình Như Tình, tôi vẫn phải cảm ơn cô, cảm ơn ngày xưa cô quyến rũ thằng tra nam kia!

Lam Hàn Kì vô tội cười, “Như Tình, cô biết đấy... Năm xưa cô làm gì, tôi biết hết. Trình gia? Cô hay ai? Mấy người không lừa được tôi!”

Trình Như Tình giật mình nhìn Lam Hàn Kì, “Kể cả việc mày mất trí nhớ... Chẳng nhẽ, chẳng nhẽ mày đã khôi phục trí nhớ!”

Lam Hàn Kì từ chối cho ý kiến nhưng trong đầu xuất hiện không ngừng mấy chữ “mất trí nhớ” lặp đi lặp lại... Hóa ra là thế, vì sao đứng trước quyền “vận mệnh” của cô bị bỏ trắng một đoạn. Nhưng kiếp trước, đến tận lúc chết, Lam Hàn Kì cô vẫn không biết!

Trình Như Tình giống như rơi vào mộng bức, dựa vào biểu hiện của Lam Hàn Kì thì chắc chắn rồi... Lam Hàn Kì nhún vai, cầm chiếc áo khoác đen bước ra ngoài.

Chân hơi dừng lại chút, Lam Hàn Kì cười nói: “Trình Như Tình, tôi định không để cô chết dễ như vậy đâu... Nhưng cô xem, Lam gia sự việc này cũng đã được giải quyết, cô cũng đã hết giá trị lợi dụng. Hàn huyên với cô xong, lần cuối, vĩnh biệt.”

Trình Như Tình vẫn giữ nguyên tư thế cũ, mặt giống như chìm vào hồi ức xa xăm...

Lam Hàn Kì đi ra đến ngoài cửa, miệng vẫn tươi cười, ngẫm nghĩ câu Trình Như Tình nói.

Trình Như Tình, cô nói xem, “người tính không bằng trời tính” sao?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuynh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10: Đế Quốc M

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Lam Hàn Kì nhìn hộp quà mang tên “ngẫu nhiên” trước mặt cô, cô cau mày nói “mở” một tiếng...

“Ừnh!”

Lần này mặt Lam Hàn Kì thật sự mộng bức rồi, như thế nào lại nào con báo hoa mai nhỏ tuổi dễ thương...

Yêu Yêu từ trong ngực Lam Hàn Kỳ giống như người thấy nguy hiểm vội trèo ra khỏi Lam Hàn Kỳ, “méo méo” mấy tiếng về phía báo hoa mai đang nằm trên ổ gấm tặng kèm của Hệ thống nào đó.

Báo hoa mai đột nhiên mở mắt, đôi mắt đảo xung quanh, cuối cùng chạy đến chỗ Lam Hàn Kỳ cọ cọ mấy cái, mắt long lanh nhìn cô.

Lam Hàn Kỳ ôm đầu vỗ trán, Yêu Yêu bị “lực bỏ” đang ám ức cào ổ gấm nào đó.

[Thần chủ, tốt nhất nên nhỏ máu nhận chủ. Rồi mỗi ngày dùng một giọt máu dưỡng nó, như vậy thì nó sẽ không lớn, vẫn sẽ là tiểu miêu hoa nhỏ nhỏ xinh xinh, không thì nó sẽ biến một phát thành tiểu báo hoa mai a.]

Lam Hàn Kỳ nghi hoặc nhìn Hệ thống, chỉ là nhìn mãi mà không ra, không nhiều lời liền cắn ngón tay dưỡng báo hoa mai nhỏ tuổi.

Cô cười, vỗ vỗ đầu báo hoa mai liền nói, “Từ giờ mày sẽ đi theo tao. Mày sẽ tên là Nhạc Nhạc. Kia là Yêu Yêu, nó sẽ là bạn của mày.”

Nhạc Nhạc vui mừng cọ vào lòng Lam Hàn Kỳ, rồi quay sang nhìn Yêu Yêu.

Lam Hàn Kỳ từ chối cho ý kiến, căn bản ý kiến nữa cũng không thể nào làm gì được. Nhìn Yêu Yêu và Nhạc Nhạc vui vẻ chơi với nhau, thân là chủ nhân thú sủng cô cũng cảm thấy vui vẻ. Nhưng thân là chủ nhân căn phòng rộng lớn trang hoàng đẹp đẽ này, cô cũng nhận không được rót nước mắt...

“Xoẹt!”

“Rầm... gào!”

“Méo méo....”

“Gào... méo méo méo!”

“Choang...”

Hàng loạt tiếng động tiếp tục xảy ra, thảm trong phòng bị rách, đồ đạc đổ vỡ linh tinh. Lam Hàn Kỳ đột nhiên cảm thấy bất lực, không biết nên khóc hay cười. May mắn thay là Lam Hàn Kỳ mở hộp quà trong phòng mình, nhưng cũng là xui xẻo a... Nhân phẩm của cô, xét cho cùng cô vẫn thấy thật tốt!

Vừa nghĩ, vừa cầm khăn giấy lau nước mắt, tay kia vẫn không ngừng gõ lạch cạch trên máy tính. Hơi dừng tay chút, Lam Hàn Kỳ bấm vào một dãy số trên điện thoại gọi.

“Alo... ần, màu như cũ. Chọn loại nào mà mèo hoặc những động vật như... hổ, báo không thể cào được.”

Lam Hàn Kỳ cúp điện thoại, nhìn hai con “mèo” trời đánh, vẫy tay chúng nó đến và ôm chúng xuống nhà dưới “ra mắt” gia đình.

“Mẹ.”

Bà Lam quay sang nhìn Lam Hàn Kỳ, “Tiểu Bảo Bảo, quà sinh nhật mẹ lát nữa sẽ bảo đi La chuyển vào phòng con.”

Lam Hàn Kỳ khoát tay từ chối, “Mẹ, mẹ... Từ từ ạ, con còn chờ người đến thay phòng!”

Bà Lam hơi ngẩn người, vội hỏi: “Sao? Không thích kiểu đó à?”

Lam Hàn Kỳ lè lưỡi, làm mặt quỷ, tay túm Nhạc Nhạc và Yêu Yêu ra, “Mẹ xem, hai đứa chúng nó phá phòng của con rồi!”

Bà Lam lúc này nhìn Nhạc Nhạc, trầm tư nhìn nó: “Tiểu bảo bối à, nó là Nhạc Nhạc? Nhạc Nhạc có bộ lông thật giống báo hoa mai...”

Bà Lam ngồi nhìn Nhạc Nhạc, lúc thì sờ đầu nó, lúc lại vuốt lông Nhạc Nhạc trầm trồ khen ngợi, mắt hơi híp vì đang hưởng thụ độ mượt của lông.

Ông Lam, Lam Hàn Thần bước vào nhìn thấy cảnh này thì đại ra, vội chạy đến nhìn Nhạc Nhạc. Ông Lam ôm bà Lam vào lòng, tay đã ném Nhạc Nhạc sang một bên, “Bà làm gì vậy, sao có thể chơi với báo hoa mai?”

Lam Hàn Thần chạy đến nhìn tiểu tâm can bảo bối sùng sện đến tận trời, “Tiểu Bảo Bảo, sao có thể mang báo về nhà. Nếu như nó làm tổn thương đến Tiểu bảo bối của anh thì làm sao!”

Lam Hàn Kỳ cười âu yếm nhìn hai tiểu sủng vật nhà mình, tự động bỏ qua Lam Hàn Thần, “Anh, nó là tiểu miêu rất ngoan ngoan ngoan a. À không, là tiểu bảo bối Nhạc Nhạc báo hoa mai của em”

Nói rồi cô hắc hắc cười khiến Lam Hàn Thần đau khổ cúi đầu, một Trình Dĩ Hiên, đã loại bỏ. Một cái Yêu Yêu, giờ lại thêm cái Nhạc Nhạc khiến Lam Hàn Thần ỉu xiu. Lam Hàn Kỳ bắt đầu đi lác đầu, đó không phải trọng điểm được không!

Lam Hàn Thần cứ như vậy nhìn tiểu bảo bối yêu không hết nhà mình vai trái Nhạc Nhạc, tay phải lại là Yêu Yêu. Lam Hàn Thần dĩ nhiên là trường trường trường hai con mèo nào đó chiếm tiện nghi bảo bối nhà mình.

Lam Hàn Kì ném hai thú sủng trong Hệ thống, bước vào trường học. Hôm nay là kiểm tra cuối kì, một cách để ra trường nhanh nhất. Lam Hàn Kì thành tích học tập từ trước đến nay vẫn là loại giỏi, nhưng lại tự che giấu mình khiến các thầy cô cũng không có mấy ấn tượng.

Lam Hàn Kì bước vào phòng thi, ngồi trên vị trí của mình, nhìn các lão sư đang nhanh chóng phân tán vào từng lớp thi.

Tiếng chuông reo lên, lão sư cầm trên tay tập đề, đi phát khắp lớp. Lam Hàn Kì nhìn liếc qua đề một cái, cười âm trầm.

Đặt bút vào bài, Lam Hàn Kì lấy tốc độ 5 phút làm bài và 10 phút xoát bài, rồi tiêu sái đưa bài cho một giáo sư để nộp.

Lão sư ngẩn người nhìn Lam Hàn Kì lễ phép nộp bài, rồi hơi đẩy gọng kính, lão sư nói: “Trò chắc chắn muốn nộp bài chứ? Hiện giờ mới qua 15 phút, trò có 45 phút để làm cẩn thận. Nếu trò có việc bận thì kiểm tra có thể đề sang ngày hôm sau.”

Lam Hàn Kì ôm cặp sách, trên tay cầm một quyển sách khiến lão sư nhìn xong biến sắc. Lão sư áp ứng chỉ vào quyển sách... Cô nghi hoặc nhìn quyển sách, rồi lắc lắc ở trước mặt lão sư nói: “Lão sư, cũng chỉ là quyển “Market Leader 3rd Edition Extra” thôi mà.”

Lão sư nghẹn họng trân trối nhìn biến thái trước mặt, hơi nuốt nước miếng xuống lão sư cố gắng bình tĩnh nói tiếp, “Trò hiểu hết quyển này?”

Lam Hàn Kì nghi hoặc nhìn lão sư: “Vâng ạ, không hiểu thì sao em lại cầm! À, em có thể ra khỏi phòng thi chưa?”

Lão sư hơi gật đầu, hơi ngoảnh theo bóng Lam Hàn Kì đang khoác cặp sách, ôm mấy quyển sách chỉ toàn ngoại ngữ. Rồi lão sư lắc lắc đầu, gõ gõ vào bàn: “Các em trật tự, tiếp tục làm kiểm tra.”

Nguyên lai là đám học trò hóng hớt cuộc nói chuyện kì dị lúc này, rồi ánh mắt sùng bái ghen tị lẫn lộn nhìn về phía cửa. Lam Hàn Kì vị bạn học này...

Sau khi kiểm tra xong, lão sư nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định lên phòng Hiệu trưởng, mặc kệ những nghị luận của học trò.

“Áy, bạn học này, có phải là không làm bài được nên nộp sớm không?”

“Chưa chắc đâu, Lam bạn học còn cầm mấy quyển sách chỉ toàn ngoại ngữ...”

“Đúng nha, tớ đọc tiếng đó cũng chỉ bập bẹ được mấy câu.”

“Bạn khác gì mình, lần trước trong phòng của chị mình tìm thấy quyển sách giống vị Lam bạn học kia nhưng mình cũng chỉ dịch được mấy câu thôi.”

“A a a! Học bá Ngoại ngữ thần phục tài năng của Lam bạn học!”

“Cầu All, cầu All kết bạn!”

La Yên Từ sớm đã nghe tin Lam Hàn Kì, hơi nhíu mày, thật lâu suy ngẫm, rồi cô ta đập bàn một cái kêu lên.

Phòng Hiệu trưởng.

Lão sư lúc này đứng ngoài gỗ cửa, một giọng già nua trầm thấp truyền ra, lão sư cẩn thận bước vào.

Điều đầu tiên mà Hiệu trưởng hỏi chính là “năm nay có tìm được thiên tài nào không?”

Lão sư nhanh chóng lấy từ trong tập bài kiểm tra ra một bài kiểm tra viết nắn nót, ngay ngắn, “Hiệu trưởng, ngài xem đi.”

Hiệu trưởng bình tĩnh xem bài, rồi kinh ngạc theo từng dòng chữ, ông nhìn phần tên —— Lam Hàn Kì!

Cái tên này đập vào mắt Hiệu trưởng khiến ông sững sốt hồi lâu, rồi mới nghi hoặc nhìn lão sư phía trước.

Lão sư vội lên tiếng giải thích, từ từ kể từng chi tiết một về chuyện lúc này. Hiệu trưởng lúc này gật đầu, sau khi đuổi giáo sư ra ngoài, ông liền bấm một dây điện thoại...

Nhân vật chính trong cuộc nói chuyện lúc này đang ngồi một mình trong phòng, hoàn toàn không có phong thái của thiên kim hào môn, “chơi đùa” với Nhạc Nhạc và Yêu Yêu khiến hai đứa phải “khóc thét” lên.

Lam Hàn Kì xoa nắn cái đầu của cả hai, hơi hừ nhẹ nói: “Mấy đứa giỏi lắm, thử xé phòng chị xem chị đây có ôm theo hai đứa sang M không!”

Ba ngày nữa cô sẽ sang M, nghĩ rồi Lam Hàn Kì cười âm trầm, tra nam, để bốn tiểu thư xem lần này người sẽ như thế nào!

“Hiệu trưởng, đa tạ.” Lam Hàn Kì ngồi trên ghế, mỉm cười nhìn người đàn ông bằng tuổi ông cô.

Hiệu trưởng vội xua tay cười, “Lam tiểu thư khách khí rồi. Có thể đào tạo ra một nhân tài là vinh hạnh của trường ta cũng như đế quốc ta.”

Lam Hàn Kì đứng dậy lễ phép chào Hiệu trưởng rồi đi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên tiếng nhạc trong trẻo của hộp nhạc, Lam Hàn Kỳ rút điện thoại ra nghe:

“Cô đó hả, Trình Như Tình chết rồi.”

Lam Hàn Kỳ sững sờ nhìn điện thoại, hơi nghi hoặc hỏi: “Tôi chưa cho người ra tay. Thì thế đâu?”

Bên kia truyền ra một giọng nói âm u đáng sợ: “Trình gia mạng đi rồi.”

Lam Hàn Kỳ chỉ gật đầu, hơi nhìn về phía chân trời.

3 ngày sau tại M.

Lam Hàn Kỳ đeo balo màu đen, cả người là một màu đen càng làm da cô trở nên trắng hơn bao giờ hết. M để quốc mùa đông còn lạnh hơn cả Y để quốc. Nghĩ tới thôi Lam Hàn Kỳ cũng lạnh sống lưng.

Nhạc Nhạc và Yêu Yêu từ balo nhảy ra, cọt cọt vào người Lam Hàn Kỳ làm nũng.

“Lam Kỳ Kỳ cô sao hôm nay mới đến.” Một giọng nói thanh thúy hét lớn ở sân bay khiến mọi ánh nhìn đều chú ý về phía hai người.

Lam Hàn Kỳ nhún vai, “Ninh Thần, người không thể bỏ rơi tiểu nhân a!” Nói rồi, Lam Hàn Kỳ ghé vào Ninh Ninh nói, “Ninh Thần, nhỏ giọng chút. Từ giờ gọi tôi Diamond.”

Ninh Ninh bĩu môi, hơi hơi chỉnh lại kính đen nói, “Được rồi được rồi. Diamond...”

Lam Hàn Kỳ bĩu môi, “Cô ra đây không sợ fans của cô “đánh hơi” được à.”

Ninh Ninh cười ha hả: “Sao! Bạn tốt của cô tốt như thế nào đấy!”

Lam Hàn Kỳ khinh bỉ nhìn Ninh Ninh, rồi xách theo Yêu Yêu và Nhạc Nhạc đi, không thèm để ý đến kẻ nào đó.

Ninh Ninh vội hất tóc sang một bên, nhìn Lam Hàn Kỳ từ trên xuống dưới, “Diamond, cô có định... vào showbiz không!”

Lam Hàn Kỳ bước chân chợt dừng lại, rồi quay đầu nhìn Ninh Ninh: “Victoria, tôi không muốn vào vòng xoáy đó đâu...”

[Thần chủ, còn nhiệm vụ của ngài...]

Lam Hàn Kỳ âm thầm chửi Hệ thống 1000 lần, “Hệ thống, người dựa vào cái gì mà ép ta làm nhiệm vụ!”

[Dựa vào sinh mạng của người.]

Lam Hàn Kỳ cầm nín, đành nhìn Ninh Ninh chửi ngược, “Được rồi, nói đùa thôi.”

Ninh Ninh từ chối cho ý kiến, hất tóc mái tóc xoăn vàng sang một bên, mắt xanh lam mị mị nhìn Lam Hàn Kỳ rồi kéo cô về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyên Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 11: Thịnh Thế Phồn Hoa

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

2 năm sau...

Tuyết bắt đầu rơi là tả trên con đường, cây cối giống như bị đóng băng lại. Người người tấp nập đi qua đi lại, khung cảnh phồn hoa không thuộc về một ai giống như vỡ vụn ra. Người đi, người về, nó vốn không có chỗ dừng chân cho bất kỳ ai.

Một thiếu nữ bịt khẩu trang đen kín mít, mặt đeo kính râm, nhanh chóng kéo lê vali chạy về phía chiếc xe Ferrari đỗ bên lề đường. Tóc xoăn vàng xõa ra bay theo chiều gió, giống như ánh dương giữa trời đông lạnh lẽo thu hút hầu hết ánh nhìn của mọi người.

Nữ tử mở cửa xe, thờ dốc, nhìn sang người bình tĩnh ngồi trước mặt mình, hét lớn: “Diamond! Cô thật độc ác! Để Ninh Thần như tôi kéo vali cho cô,

còn cô ngồi ở đây.”

Lam Hàn Kì bĩu môi, “Victoria cô có muốn tôi hát cô xuống đây không?” Nói rồi làm động tác chỉ tay ra phía sau.

Ninh Ninh quay đầu lại, nhìn thấy một đoàn lại một đoàn ủa ra gấp đến độ cầm đẩy Lam Hàn Kì sang bên mà phóng xe đi. Vừa đi lại nhai một đoạn dài...

“Kì Kì cô giỏi lắm, cô bắt nạt tôi!”

“Diamond, tôi muốn giết chết cô! Đúng rồi, tôi sẽ nhờ Ryan giết cô giúp tôi!”

Lam Hàn Kì nhún vai, mắt vẫn tập trung vào gói đồ ăn trước mắt. Mắt không ngừng đọc tin tức trên All.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Ninh Ninh đang điên cuồng phóng xe về phía trước, khẽ mờ ám hỏi: “Ninh Ninh, cô thực sự không còn để ý đến anh tôi nữa à! Mà Ryan ấy à, tốt nhất đừng quá tin tưởng... Cô là bạn tốt tôi nên tôi nhắc a, Tiểu Ninh Ninh.”

Ninh Ninh giật mình quay sang nhìn Lam Hàn Kì ranh mãnh phía trước, khẽ lạnh sống lưng, “Diamond, cô có ba anh trai đó! Cô là đang nói đến anh nào... Còn Ryan, anh ấy tốt lắm nha!”

Lam Hàn Kì càng mờ ám cười: “Ninh Ninh, cô giả ngu sao? Lam Hàn Kì tôi lại không biết chắc! Mà cô là ngu thật hay giả ngu vậy? Tài sản Ninh gia hay chỉ tính tài sản của riêng Ninh thần đã khiến người ta ghen tị rồi, Ryan như thế nào, không cần đoán tôi cũng biết!”

Ninh Ninh run người, hơi mơ hồ nhìn sang Lam Hàn Kì: “Cô nói ai chứ! Tôi chẳng quen cũng chẳng thân họ thì làm sao tôi giả ngu được chứ! Dù sao thì, Tiểu Kì Kì cô tốt nhất đừng nghi ngờ chứ anh ấy chứ, như vậy là nghi ngờ con mắt của Ninh thần này!”

Lam Hàn Kì cười càng rực rỡ, tay nghịch nghịch điện thoại trên tay, mắt không nháy nhìn con số đang không ngừng tăng trước mắt, “Victoria, cô kĩ thuật diễn có thể đạt giải Ảnh hậu a! Nhưng con mắt cô vẫn ở hạng tiểu diễn viên không danh không vọng thôi...”

Không để Ninh Ninh nói tiếp, Lam Hàn Kì lắc lắc đầu, giọng đầy tiếc nuối: “Thôi mặc kệ cô đó, tôi kệ hai người các người. Cùng lắm thì đón thêm người chị dâu khác!”

Ninh Ninh giật mình, tay lái hơi run run, ngược nhìn Lam Hàn Kì định nói gì lại thôi, không khí trong xe trầm mặc đến nửa buổi.

Lam Hàn Kì từ chối cho ý kiến, phát tay một cái ý bảo dừng xe, hơi hướng Ninh Ninh vẫy tay chút: “Tiểu Ninh Ninh, cảm ơn cậu nha! Bây giờ tôi đi có việc, sau này gặp lại.”

Ninh Ninh cúi đầu xuống, khẽ ừ một tiếng, thờ dài rồi phóng xe đi. Lam Hàn Kì nhìn hướng Ninh Ninh rồi cũng theo đó mà thờ dài. Hai năm qua, thân là một em gái ngoan hiền, cô có trách nhiệm tìm chị dâu. Ninh Ninh với Lam Hàn Liệt mấy năm qua vẫn chẳng có chuyển biến gì tốt đẹp, không biết là vì lí do gì mà mỗi khi gặp nhau họ lại như vậy.

Thôi, chuyện của hậu bối, người già như cô không cần tham dự... Khụ, là người trẻ như cô.

Đeo chiếc balo mèo đen lên, Lam Hàn Kì kéo theo vali lê bước khắp đường phố để quốc M, trong lòng không rõ tư vị.

Khẽ thờ dài một tiếng, lấy điện thoại ra nghe, đầu bên kia truyền đến giọng vui mừng khôn xiết.

“Lão bản, bao giờ ngài về nước a!”

Lam Hàn Kì bĩu môi, “Có chuyện sao?”

Bên kia truyền đến giọng nói nghiêm túc, “Lão bản đại nhân, bên này tập đoàn có chút sự cố.”

Lam Hàn Kì khẽ ừ một tiếng rồi cúp máy. Chân rảo bước có chút nhanh hơn, bên kia tập đoàn có chút không ổn định, dù sao thì bên M cô đã giải quyết xong, bây giờ về nước cũng được rồi.

Khẽ tính toán vài thứ, dùng thần thức mở bảng thông tin ra, Lam Hàn Kì nhướng mày nhìn một lượt.

Vạn Thần Chi Danh: Lam Hàn Kì

Tuổi: 18

Thân Thế Thân Phận: Lam gia đại tiểu thư, Lam tổng, Vạn Thần Đế, Vạn Thần Hệ Thống tác giả đại diện, Vạn Thần Hệ Thống người phát ngôn, Bách Tuế Vi Kì, Thiên đạo mục tiêu một trong, Âm phủ danh sách đen một trong. [Hệ thống: dọa người!]

Chức Nghiệp: Không Rõ

Đăng cấp: 101 (Làm nhiệm vụ để thăng cấp)

Khí Chất: Tứ đại khí chất (Linh khí, Cốt khí, Tài khí, Đại khí)

Sinh Mệnh: ? (Ban thường Sinh mệnh vô tận)

Mị Lực: 777 (Nhân gian sức quyến rũ là 100, cảnh giới cao nhất của sức quyến rũ chính là 1000)

Trí Tuệ: ? (Đang trong quá trình điều tra, ghi chép)

Nhân Phẩm: 50 (Đã - 1000) [Hệ thống thân tình nhắc nhở: Nhân phẩm dưới 0 sẽ được Hệ thống ban tặng sét đặc chế hệ thống, Thiên đạo ban thưởng tám mươi một thiên phạt cực mạnh. Nhân phẩm dưới - 10000 có thể “ghế thăm” Tu La thành.]

Trang Bị: Không (Nhận được khi hoàn thành nhiệm vụ)

Nhiệm Vụ Hoàn Thành: 1000

Nhiệm Vụ Ẩn: 302

Điểm Tích Phân: 27072 (Làm nhiệm vụ để nhận tích phân)

Kỹ Năng Cơ Bản:

- Kinh doanh, quản lí: Cho phép người sở hữu có thiên phú nghịch thiên trên thương trường (Đã hoàn)

- Diễn xuất: Cho phép người sở hữu có thiên phú nghịch thiên về diễn kịch (Áp dụng thiên phú linh hoạt trong các tình huống có thể đạt được một hộp quà ẩn)

- Ngoại giao: Cho phép người sở hữu nói được hầu hết thứ tiếng (Yêu cầu cần học). Ngôn ngữ giao tiếp: Cổ đại, Hiện đại. (Tiểu gợi ý: Ngôn ngữ động vật, Ngôn ngữ người ngoài hành tinh, Ngôn ngữ thổ dân da đỏ,...). (Đã hoàn)

- Viết tiểu thuyết: Cho phép người sở hữu có thể viết một quyển sách, yêu cầu sự sáng tạo không ngừng và văn phong nhất đẳng. (Đã hoàn)

[Hệ thống thân tình nhắc nhở: Có thể đi học các kỹ năng để đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Để nhanh chóng ôm các hộp quà về tay, hãy nhanh chóng dần thân vào nơi đó.]

Tiềm Năng:

-Ca hát: Đã kích hoạt thành công tiềm năng, yêu cầu tham gia và đạt giải “Thiên hậu” cho tất cả các giải âm nhạc trên toàn thế giới để có cơ hội trở thành phát ngôn đại diện cho Hệ thống.

Diêm Vương Ban Thường: Sinh mệnh vô hạn (không nhận vào Âm phủ khi chưa có sự cho phép). Quà ẩn trong Trùng sinh đan. Danh phận.

Thiên Đạo Ban Thường: Thiên Lôi. (?)

Đạo cụ: Thương Vương, Thi Âm, Ngôn Thiên, Nhạc Nhạc (đính kèm Yêu Yêu) (Làm nhiệm vụ ẩn để nhận được)

Lam Hàn Kỳ ngao ngán nhìn Hệ thống hai năm qua cô cố gắng phấn đấu. Thương Vương và Thi Âm, Ngôn Thiên ba đạo cụ này đều nhận được từ Kỹ năng cơ bản. Nghĩ tới đây, Lam Hàn Kỳ không khỏi lạnh sống lưng, Hệ thống người không phải quá độc ác đi!

Hệ thống từ chối cho ý kiến, hiện giờ im lặng chính là vàng!

Mấy năm qua nó như thế nào hành cô! Từ một kẻ không biết hát trở thành kẻ hát hay đến mức bản thân cô cũng không nhận ra! Chính là đi vào Ảo Cảnh của Hệ thống, vượt qua chín mươi chín ảo cảnh, trở thành Ảo đế và cô mà ghi chép hết số album đó thì phải ngang với một ca sĩ hát cả đời người.

Được rồi, dù sao số bài hát cô tự sáng tác đó cũng cần dùng cho những ngày sau, Lam Hàn Kỳ cô nhất định phải chiến thắng cái Hệ thống kia.

Nghĩ đến đây, Lam Hàn Kỳ nhất thời ảo não, phải vào showbiz hỗn độn đó sao?

[Thần chủ, người nhất định phải vào đó. Nếu không thì Hệ thống ta thắng ngài a!]

Được, Hệ thống, xem như người giỏi, người giỏi! Vào thì vào, Diamond ta sợ cái gì!

Hai năm trước, khi quay trở lại nước M thì cô đã có một giấc mơ lạ lùng... Trong đó có ba bóng hình mờ ảo, tất cả chỉ thấp thấp bé bé. Họ chơi đùa với nhau, nói chuyện với nhau hết sức vui vẻ. Rồi đưa bé gái tóc dài tham gia vào làm đại diện cho một hãng phim nổi tiếng, đưa bé đó được yêu thích nhờ khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương. Và rồi đằng sau giấc mơ là một mơ hỗn độn...

Nhưng một đoạn ngắn vừa nãy, Lam Hàn Kỳ phải mất tận thời gian một năm trải qua vô số giấc mơ để xâu chuỗi nó lại. Và nghe từ miệng Ninh Ninh thì năm cô còn bé có tham gia vào làm đại diện cho một hãng phim nổi tiếng, Diamond danh tự ấy bỗng chốc nổi tiếng.

Nhưng chuyện này đến cả Lam Hàn Kỳ kiếp trước cũng không biết được, chỉ là kiếp này bỗng nhiên có một số hư thực muốn rõ, Lam Hàn Kỳ cảm khái. Rồi nhảy lên một chiếc taxi, bắt xe đến sân bay A.

Nhìn ra phía ngoài, Lam Hàn Kỳ không khỏi cảm khái, hai năm trôi qua, gần như thế giới này không mấy đổi thay ngoại trừ...

[Tinh! Hệ thống thân tình nhắc nhở, để tiện hoàn thành nhiệm vụ, Thần chủ nên tham gia vào vòng du “Thịnh Thế Phồn Hoa” để có những trải nghiệm tuyệt vời...]

Lam Hàn Kỳ vỗ trán, Hệ thống, người đang quảng bá sản phẩm sao? Nhưng nghĩ đến “vòng du” hai từ này, trong mắt Lam Hàn Kỳ bỗng nhiên trở nên kích động. Kiếp trước cũng không có xuất hiện Thịnh Thế, cô biết rằng, từ lúc trùng sinh đến giờ đã có quá nhiều thứ lệch quỹ đạo, nhưng Lam Hàn Kỳ đã chẳng còn bận tâm điều đó nữa. Vì trùng sinh, hãy cho nó tự nhiên, làm một cuộc nhân sinh mới nhất.

Hiếm khi nghe theo Hệ thống, lần này Lam Hàn Kỳ khiến Hệ thống tưởng Thần chủ nhà mình nhập ma, Lam Hàn Kỳ không do dự dừng lại ở một trung tâm ngay sân bay nước nhà mà mua vòng du thực tế ảo này.

Lam Hàn Kỳ mỉm cười, công nghệ nhanh chóng phát triển, vòng du bây giờ là game nhập vai, chỉ cần cầm trên tay một bộ máy thì người chơi có thể tùy ý nằm xuống để chơi game. Và để Thịnh Thế trở nên giống chân thực hơn thì nó được biến trở thành một hòn đá nhỏ trong đó có chứa những bộ máy công nghệ thông tin cao nhất, chỉ cần người chơi xác nhận máu, vân tay thì có thể xác nhận thân phận để chơi.

Mà Thịnh Thế này, chính là một game được chuyển thể từ những bộ tiểu thuyết huyền huyền của Bách Tuế Vi Kỳ - bút danh của Lam Hàn Kỳ. Dĩ nhiên dự án này được cô chấp thuận, bên hợp tác là công ty game Úc Lam cũng có ý định mời Lam Hàn Kỳ cô thử chơi, nhưng mấy ngày trước Lam Hàn Kỳ hoàn toàn không có hứng thú nên cũng thôi. Bây giờ cô lấy dưới danh nghĩa game thủ để chơi có lẽ thích hợp hơn tác giả nha!

Nhân viên mỉm cười nhìn Lam Hàn Kỳ mặc một bộ đồ đen vào, vội chào, đây chính là vị khách đầu tiên tham gia vào game, trong khi đó game chưa tham gia tuyên truyền, không phải là rất tốt sao!

“Quý khách, có phải ngài muốn mua bộ Thịnh thế không?”

Lam Hàn Kỳ gật đầu: “Đúng.”

Nhân viên dẫn Lam Hàn Kỳ nhìn xung quanh, “Quý khách, ngài muốn lấy bộ nào.”

Lam Hàn Kỳ cười: “Đắt nhất, VIP.”

Nhân viên cười lại càng tươi hơn, tươi đến mức khiến Lam Hàn Kỳ hơi che mắt lại.

Lam Hàn Kỳ tung thẻ màu đen hoàng kim ra, “Thanh toán.”

Nhân viên như gặp được khách quý, vội làm việc chu toàn từ đầu đến cuối, rồi oanh oanh yến yến tiễn vị đại nhân này đi. Ai mà không rõ, thẻ màu đen hoàng kim trên thế giới này có đúng mười chiếc duy nhất, dành cho những người giàu nhất và quyền lực nhất thế giới mà phát.

Lam Hàn Kỳ cầm trên tay một chiếc điện thoại, bấm một dãy số: “Sân bay Đế Đô.”

Bên kia truyền đến giọng hét chói tai: “Lão bản đại nhân, ngài về lúc nào vậy? Ngài có biết bây giờ ngoài đường rất nguy hiểm không! Hộ vệ, hộ vệ! Nhanh nhanh điều động lực lượng đi đón lão bản của tập đoàn Thịnh Thế chúng ta!”

Lam Hàn Kỳ từ chối cho ý kiến, ngồi im trên ghế đá, khuôn mặt vẫn được bọc kín mít, trên tay cầm một hộp linh kiện nho nhỏ, đeo lên tai và gắn lên người bắt đầu lắng nghe Hệ thống game.

“Chào mừng người chơi số 1 tham gia vào《 Thịnh Thế Phồn Hoa》được chuyển thể từ bộ tiểu thuyết huyền huyền của tác giả đại danh đình đình Bách Tuế Vi Kỳ và tập đoàn đại diện Thịnh Thế được hợp tác với công ty Úc Lam. Và ta - Từ Liên tiên tử hân hạnh được đón tiếp...”

Một tiểu tiên nữ ngồi trên đài sen tím, bay xung quanh Lam Hàn Kỳ, không cảnh thập phần mờ ảo.

Lam Hàn Kỳ gật đầu, tập đoàn Thịnh Thế là của cô, mà cũng chính là danh nghĩa đại diện cho Bách Tuế Vi Kỳ. Úc Lam công ty này thật không sai, có thể thu mua...

Nếu Úc Lam nghe được thì tuyệt đối sẽ thổ huyết, và sai lầm của Úc Lam chính là thêm vào “tập đoàn đại diện Thịnh Thế” kia vào, cuối cùng bị lão bản Thịnh Thế nhắm trúng.

“Sóng nào ổn định. Người chơi yêu cầu xác nhận danh tính bằng chứng minh thư, dấu vân tay, máu và tóc.”

Lam Hàn Kỳ đưa hết những đồ vật cần thiết để trước mặt Từ Liên tiểu tiên nữ đang hiện trước mặt mình. 3D phát triển đến trình độ chỉ cần đeo linh kiện đó lên lập tức sẽ xuất hiện một màn hình ảo trước mặt.

Từ Liên tiên tử lại nói tiếp: “Xin mời người chơi đặt tên cho nhân vật của mình?”

Lam Hàn Kỳ hơi ngẫm nghĩ chút, cô điền vào một cái tên vào :“Bách Tuế Vi Kỳ”

Tiểu tiên nữ cười vui vẻ: “Chúc mừng người chơi VIP có đặc quyền sử dụng tên đặc biệt này, hoan nghênh người chơi Bách Tuế Vi Kì là người đầu tiên tiến vào “Thịnh Thế Phồn Hoa“. Úc Lam chính thức mở tuyên truyền trên toàn cầu.”

“Thân phận xác định thành công. ID: Bách Tuế Vi Kì chính thức khởi động. Muốn tiến vào 《Thịnh Thế Phồn Hoa》cần nhắm mắt lại trong giây lát.”

Lam Hàn Kì hơi nghĩ chút, rồi nói: “Để sau.”

“Lão bản đại nhân....”

Lam Hàn Kì quay ra trừng mắt người nào đó đang không hình tượng hết lớn, “Phó tổng giám đốc, hiện tại tôi là Bách Tuế Vi Kì.”

Phó tổng giám đốc là Hà Lương liền gật đầu, “Bách Tuế Vi Kì, cuối cùng cô cũng chịu về trụ sở chính!”

Nói rồi liền phát tay, ra lệnh cho một đoàn người đằng sau tách ra một đường, khóa lên người Lam Hàn Kì một kiện áo lông trắng muốt, bước đi về phía xe.

Phóng viên nhanh chóng chạy ra chụp ảnh, phải nói Bách Tuế Vi Kì tác giả này thần bí nhất, mặt chưa từng lộ bao giờ, nhưng trên All lại có một lượng fans hùng hậu.

“Bách Tuế Vi Kì, hôm nay tiểu thư về đây là muốn phát triển ở trong nước?”

“Tiểu thư Bách Tuế Vi Kì, nghe nói gần đây sẽ có dự án chuyển thể cho hai bộ 《Tiên Mộng》và 《U Linh》?”

“Tiểu thư Bách Tuế Vi Kì, nghe nói gần đây sắp ra một tác phẩm mới kiểu Hiện đại sao?”

“Không biết tiểu thư có biết không nhưng bên này, số lượng fans hùng hậu của Bách Tuế Vi Kì chỉ hơn chứ không có kém các nữ thần!”

“Bách Tuế Vi Kì, tại sao cô lại về nước? Sự nghiệp bên M phát triển rất tốt mà? Bách Tuế Vi Kì, có phải cô về đây để...”

“....”

Lam Hàn Kì bước tiếp về phía trước, đằng sau là một đám người mặc đồ đen đi theo sau, cuối cùng thì leo lên xe. Lam Hàn Kì đóng cửa xe đánh rầm một tiếng, ngăn phía sau một đám ký giả, phóng viên.

Khẽ thở phào một cái, trừng mắt nhìn Hà Lương ngồi phía trước: “Đến dinh thự Lam gia.”

Hà Lương quay đầu lại nhìn lão bản nhà mình, “Nga, còn tập đoàn?”

Lam Hàn Kì day day mi tâm: “Tối nay mở cuộc họp khẩn qua video.”

Hà Lương vỗ đùi một cái, rồi quay sang nhìn Lam Hàn Kì: “Nga, lão bản, ngài thế nào cầm trên tay bộ linh kiện của 《Thịnh Thế Phồn Hoa》?”

Lam Hàn Kì hất tóc sang một bên, “Bắt đầu tuyên truyền game cùng Úc Lam”

Dinh thự Lam gia.

Lam Hàn Kì sau khi đuổi được Hà Lương đi thì mở cửa vào trong nhà, “Ba mẹ con về rồi...”

Di Trương lúc này nghe thấy giọng người vợ chạy ra, ngơ ngác nhìn nữ tử xinh đẹp đứng trước cửa nhà, “Ồ... ơ...”

Lam Hàn Kì cười mấy tiếng, “Di Trương, di không nhận ra con sao?”

Di Trương lúc này mặt bừng tỉnh, “Tại di đăng trí quá mà. Lam Tiểu Bảo đáng yêu đây mà! Cô chủ, vào nhà nào.”

Lam Hàn Kì cười cười, “Đã nói bao lần rồi, đừng nói cháu là cô chủ. Di Trương là ngoại lệ a!”

Di Trương cười hiền từ, “Được được được.”

Lam Hàn Kì bước vào nhà, bê theo một hộp nhỏ, hơi nhìn khắp nhà, “Di Trương, mọi người đâu ạ?”

Ở trong bếp vọng ra tiếng di Trương, “À, từ ngày cháu đi du học thì Lam tiên sinh cả ngày quanh quẩn ở Chính phủ cùng với phu nhân. Còn cậu cả, cậu hai, cậu ba thì một tuần mới về đúng một lần. May mắn nha, hôm nay mọi người đều về này.”

Lam Hàn Kì hơi sững người, rồi cười nhẹ mấy tiếng: “Con vào giúp di.”

Di Trương vội khoát tay từ chối, trong đó còn truyền ra một tiếng đồ vỡ, “Không, không được... Không cần, di có thể tự làm. Cháu nên lên phòng nghỉ ngơi, đi cả ngày chắc mệt rồi.”

Lam Hàn Kì nhún vai, ôm theo hộp nhỏ và balo lên tầng, mở cửa ra. Căn phòng dường như không có thay đổi gì nhiều, ngoại trừ một đồng hồ quả chiếm hơn nửa phòng.

Lam Hàn Kì thả hộp nhỏ xuống, mở ra ôm Yêu Yêu và Nhạc Nhạc thả chúng lên giường. Hứng thú chạy đến mở quà, trên đó có rất nhiều chữ nhà.

“Sinh nhật 17 tuổi.”

“Sinh nhật 18 tuổi.”

“Quà của anh Thần đi sang nước A.”

Lam Hàn Kì đọc từng cái một, không nhiều lời mở hết số đồ đẩy ra, sau đó mắt bị mù thật rồi.

Kim cương, phỉ thúy, hồng ngọc,... một đồng hồ trang sức tinh xảo hiện ra, Lam Hàn Kì nghĩ, chỉ cần để đầy phòng cũng bị choáng ngợp bởi tiền mất.

Để Yêu Yêu và Nhạc Nhạc chơi với trang sức, bản thân Lam Hàn Kì nằm trên giường ngủ. Mấy năm trước, phát hiện ra Yêu Yêu và Nhạc Nhạc đều thích trang sức, không phải là những đồ lấp lánh có giá trị xa xỉ.

Từ Liên tiên tử hiện ra, vung vẩy xung quanh nói, “Người chơi Bách Tuế Vi Kì có muốn tiến vào 《Thịnh Thế Phồn Hoa》”

Lam Hàn Kì nhắm mắt lại, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyênh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 12: Làng Dị Tiên

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

All lúc này đã bùng nổ, fans của Bách Tuế Vi Kì bên đế quốc Y rất đông, bên nước M cũng không phải ít. Fans hai bên đều biết rằng, Vi Kì nhà họ là người đế quốc Y, sống bên Y và du học bên M không lâu. Bây giờ Vi Kì về nước, nghiêm nhiên đế quốc Y trở thành “chính thất”, bên M lại là chỉ là “phi tần”.

Vấn đề về Bách Tuế Vi Kì đã gây rất nhiều những cuộc “đàm phán” của hai bên, hay những cuộc cá độ. Và bên Y giờ này đã giành chiến thắng. Mạng xã hội All bùng nổ.

“Tiểu Kì Kì nhà ta cuối cùng cũng cho chúng ta lên làm chính thất. Những đế quốc kia vĩnh viễn chỉ là thiếp mà thôi!”

“Ngao, ngao, ngao! Bên này đã thắng, M có gì nói không?”

“Tất cả trật tự. Vi Kì về nước xem ra có phúc lợi cho chúng ta rồi!”

“Nhất định vậy.”

“《Thịnh Thế Phồn Hoa》được hợp tác giữa Vi Kì và công ty game Úc Lam, chuyển thể từ các tác phẩm nổi tiếng của Vi Kì nhà chúng ta, đã có ai chơi chưa?”

“Ngao! Sao ta không biết, ở đâu bán, bồn bảo bảo phải đi mua.”

“Bồn bảo bảo phải đi mua x123.”

“...”

Phía mạng xã hội loạn lạc, nhưng lại quảng cáo được 《Thịnh Thế Phồn Hoa》luôn, nghiêm nhiên, 《Thịnh Thế Phồn Hoa》trở thành đồ vật được người người săn đón, kể cả là vì Fans của Bách Tuế Vi Kì hay là những game thủ muốn game chất lượng cao.

Lam Hàn Kì lúc này đứng ở trên không, linh hồn giống như phiêu dật theo gió. Từ Liên tiên tử bay xung quanh phụ họa lẫn giới thiệu.

Nơi Lam Hàn Kì chọn chính là Dị tộc, một tộc cổ xưa gần như đã tuyệt chủng. Không giống những nữ chính trong truyện thường xuất hiện với thân phận hiền hách như Thần tộc thì Lam Hàn Kì quyết định chọn Dị tộc. Mà nghề nghiệp của 《Thịnh Thế Phồn Hoa》đặc biệt đa dạng. Chức nghiệp chung cho

cả nam và nữ đến tận 36 chức nghiệp, còn có riêng 12 nghề dành cho nữ, 12 nghề dành cho nam.

“Dị nhân” là nghề chung cho cả nam và nữ nhưng đặc biệt yếu nên hầu như chẳng có ai chọn cả. Nhưng Lam Hàn Kỳ cô lại thích sự tà ác, ma quỷ của nó.

Lam Hàn Kỳ hơi ngẫm chút, vẫn là quyết định trừ đi giá trị nhan chuyển sang cho thuộc tính khác.

ID: Bách Tuế Vi Kỳ

Chủng tộc: Dị tộc

Nghề nghiệp: Dị nhân

Cấp độ: 0

HP: 100

MP: 20

Thể chất: 30 (5+25: Cộng thêm 15 điểm chuyển đổi).

Sức mạnh: 35 (25+10: Cộng thêm 20 điểm chuyển đổi)

Trí lực: 35 (0+35: cộng thêm 20 điểm chuyển đổi)

Nhanh nhẹn: 80 (60+20: Cộng thêm 35 điểm từ chuyển đổi)

Sắc đẹp: 50 (Đã trừ chuyển đổi 100 điểm)

Cảm giác: 20 (10 +10: cộng 10 điểm từ chuyển đổi).

Nội lực: 15.

Thuộc tính nhân vật: Dị nhân cách (cộng từ chủng tộc), Chịu đựng (cộng từ chủng tộc), Linh hoạt (cộng từ chức nghiệp), Xảo trá, Ngoại giao, Dẻo dai.

Từ Liên tiên từ nhìn Lam Hàn Kỳ một lượt, “Hiện tại đang là thời gian close beta, open beta sẽ là thời gian 1 tháng sau. Open beta có thể giữ nguyên thuộc tính nhân vật, kỹ năng, thú sủng... trừ cấp bậc. Đếm ngược thời gian mở close beta bắt đầu...”

“5... 4.... 3... 2.... 1! Close beta bắt đầu. Hoan nghênh ID Bách Tuế Vi Kỳ vào《 Thịnh Thế Phồn Hoa 》.”

Một trận choáng váng qua đi, mở mắt ra, Lam Hàn Kỳ đứng trước một khung cảnh thần bí huyền hoặc. Bầu trời tối đen, trên có một cầu vồng nhiều màu vắt qua. Các tiên nữ bay qua bay lại, kì hoa dị thảo đều phát ra những ánh sáng huyền bí. Lam Hàn Kỳ nhìn xung quanh, đây chính là khung cảnh ở thế giới huyền bí của một nữ phụ, không nghĩ tới Úc Lam thiết kế đúng như ý cô muốn

Nhà được tạo thành từ những giấy leo và các rễ cây cỏ thụ tự nhiên quán thành một hình ngôi nhà. Trong nhà tỏa ra những ánh sáng nhu hòa, thỉnh thoảng sẽ có những loại thú quái dị nhảy lên đón mừng.

Một lão nhân mặc một bộ đồ dài, đầu mang đầu bông đen, “Người từ đâu tới!”

Lam Hàn Kỳ lấy lại tinh thần, hơi khom người nói, “Tại hạ Bách Tuế Vi Kỳ của Dị tộc, mạo phạm đã ghé ngang qua làng Dị Tiên.”

Lão nhân nghe thấy vậy ánh mắt liền trở nên nhu hòa, “Ha ha... Dị tộc, đều là một nhà! Vào đây, vào đây.”

Lam Hàn Kỳ nhiều lúc nghĩ đây có phải Tân thủ thôn không? Dĩ nhiên là không rồi, đây là làng Dị Tiên, còn Tân thủ thôn cần đi đường khác.

Lão nhân hơi nghi hoặc nhìn Lam Hàn Kỳ: “Người chắc không phải người của làng Dị Tiên. Chúng ta hiện tại đang làm lễ cúng Dị Thần, nếu không có việc gì thì mai người vẫn nên đi đi.”

Lam Hàn Kỳ nghĩ nghĩ chút liền nói: “Tại hạ có thể ở đây một thời gian? Tại hạ cũng là tín đồ của Dị thần.”

Lão nhân nghe thấy vậy mắt liền hòa ái, hướng Lam Hàn Kỳ đi qua cầu gỗ, dẫn đến một căn nhà to bằng rễ cây, treo lơ lửng trên không trung.

“Trước tiên người nên bái phỏng Trưởng làng chúng ta.”

Một chiếc dây từ trên buông xuống, Lam Hàn Kỳ bám vào nó, “vèo” một tiếng, chiếc dây lấy tốc độ chóng mặt bay vút lên. Lam Hàn Kỳ lao đảo bước lên nhà.

Trong nhà một mảng huyền bí, một lão nhân hiền từ ngồi uống một thứ nước phát ra ánh sáng tím.

Lam Hàn Kỳ hơi cúi xuống, “Tại hạ Bách Tuế Vi Kỳ đến bái phỏng Trưởng làng.”

Thái độ của người chơi đối với NPC cũng là một phần quyết định số phận của người đó. Lam Hàn Kỳ rất bình thường, thái độ và tính cách đều giống một dị nhân nên gần như Trưởng làng đối với cô tốt hơn bình thường.

“Nào, nghe nói cháu cũng là tín đồ của Dị thần?”

Lam Hàn Kỳ rất chắc chắn khẳng định, “Đúng vậy!”

Trưởng làng lại tiếp tục hỏi tiếp: “Tôn sùng ở điểm nào? Thoải mái cảm nhận!”

Lam Hàn Kỳ mắt tỏa sáng, “Chính là sự quý dị, tà ác, không kém phần rùng rợn, thần bí. Ta còn tôn sùng sức mạnh của Dị thần - có thể thông thiên địa, nắm trong tay vạn vật sinh linh hồn. Mà ta cũng tôn sùng Dị nhân cách của ngài...”

Trưởng lão gật đầu, “Ngươi có cảm nhận rất đặc biệt, phải chăng ngươi đã có nơi ở?”

Lam Hàn Kỳ đau khổ, mắt không rơi nước mắt nói, “Ta không biết ta là ai... Ta chỉ biết, từ khi sinh ra ta chỉ biết tên ta là Bách Tuế Vi Kỳ. Mọi người xung quanh không chơi với ta, họ nói ta phát ra khí chất kì dị, u ám khiến họ bị bệnh...”

Trưởng làng lại hỏi tiếp, “Thế ngươi làm như thế nào?”

Lam Hàn Kỳ rất không do dự trả lời, “Ta rất thích độc lai độc vãng, nhưng họ hãm hại ta. Ta giả trang thành u linh dọa chúng mất ăn mất ngủ, cuối cùng bị chết vì kiệt sức.”

Trưởng làng nghe đến đây mắt sáng lên, “Hào đứa nhỏ! Hào độc ác! Ngươi có thể ở đây tham gia lễ tế Dị thần!”

Lam Hàn Kỳ gật đầu. Cô thân là người xây dựng thế giới, một số chuyện chỉ có cô biết. Ví dụ như chuyện này, Trưởng làng Dị Tiên rất biến thái, lão thích những người tôn sùng Dị thần, thích những người độc ác từ bé.

Thế nên, Lam Hàn Kỳ nghiêm nhiên được tham gia lễ tế.

Lam Hàn Kỳ đau khổ nhìn quần áo tân thủ thô sơ của mình, bây giờ mới cấp 0, cô cần đi tăng cấp. Hơi nghiêng đầu nhìn Trưởng làng đang chăm chú châm trà, Lam Hàn Kỳ hơi nhẹ giọng nói.

“Trưởng làng tôn quý, đây là loại trà gì mà lại huyền bí như vậy?”

Trưởng làng lập tức dừng tay, đưa một cốc lên cho Lam Hàn Kỳ: “Đứa nhỏ, ngươi uống thử xem, xem ngươi có biết thưởng thức hương trà chỉ có riêng ở làng Dị Tiên ta không?”

Lam Hàn Kỳ cẩn thận đỡ lấy chén trà tím biếc, thỉnh thoảng còn bay lên những đốm sáng nhỏ. Khẽ nhắm một chút, hệ thống game “tinh” một tiếng. Lam Hàn Kỳ vừa uống vừa suy nghĩ nhân sinh... khụ, là suy nghĩ tiếp lời đối đáp.

Một bảng thông báo hiện trước mắt ~Exp hiện tại là 90,99%~

Phải biết 《Thịnh Thế Phồn Hoa》rất khó thăng cấp, Lam Hàn Kỳ cô biết được chính là nhờ một phần kế hoạch của Úc Lam. Muốn lên cấp 1, vậy hãy đánh 100 quái vượt cấp, còn không thì hãy đánh 1000 quái cấp 0. Mà 《Thịnh Thế Phồn Hoa》yêu cầu tố chất thân thể là rất cao, mọi hành động trong 《Thịnh Thế Phồn Hoa》muốn nhanh nhẹn là nhờ một phần ở ngoài đời thực. Vậy nên, các đại thần trên bảng xếp hạng đều là những người không dễ chọc ở ngoài đời, tốt nhất là tránh xa mấy tên đó ra.

Lam Hàn Kỳ cảm thấy bản thân thật may mắn, uống một chén trà lên được 90,99%.

Trưởng làng mắt gần như là sáng long lanh nhìn Lam Hàn Kỳ đang cảm nhận trà, vội hỏi: “Nha đầu, thấy thế nào?”

Lam Hàn Kỳ lúc này mới buông chén xuống, tao nhã lấy khăn tay lau miệng nói: “Đa tạ trưởng làng tôn quý, không nghĩ tới ngài lại có kỹ nghệ tốt như vậy. Hương vị trà rất vừa, bên ngoài ngửi vẫn còn hương vị tươi non của loài cỏ huyền bí, đến lúc uống vào lại có chút khó diễn tả... Ngài liệu có thể dạy Vi Kỳ không?”

Trưởng làng nghe rất hài lòng, gật gù đầu, “Được, nhưng ta phải hỏi ý kiến của sư phụ ta.”

Lam Hàn Kỳ hơi cúi đầu đa tạ, “Trưởng làng tôn quý, ta phải ra ngoài rèn luyện.”

Trưởng làng vội đứng dậy nói: “Đứa nhỏ, lại đây. Ngươi mấy năm qua chắc chắn đã khổ cực. Sao, đến đây để trưởng làng thay Dị tộc khảo nghiệm thiên phú cho ngươi.”

~Tinh! Nhiệm vụ liên hoàn “Truyền nhân Dị nhân tộc” có muốn nhận? Chúc mừng người chơi Bách Tuế Vi Kỳ nhận thành công nhiệm vụ cưỡng ép liên hoàn.~

Lam Hàn Kỳ đầu chảy mồ hôi, thể nhưng bị cưỡng ép nhận.

“VẬY ĐA TẠ TRƯỞNG LÃNG TÔN QUÝ.”

Một cái dây leo từ trên rơi xuống, Trưông làng kéo nó xuống, một tấm gỗ hình vuông được đan xen vào nhau bằng dây leo rơi xuống, Trưông làng vấy tay Lam Hàn Kỳ và bước lên đó.

Dây leo lấy tốc độ chóng mặt di chuyển lên tít trên trời, Lam Hàn Kỳ nghịch ngợm đưa tay ra vớt lấy mấy tím.

~Tinh! Chúc mừng ngài lấy được đạo cụ “Tứ Vân” x1~

Lam Hàn Kỳ từ chối cho ý kiến, nhìn trong túi số Tứ Vân đang tăng lên liền vui vẻ hít thêm các loại mây khác, như Hắc Vân, Bạch Vân hay Lam Vân.

“Uỳnh” một tiếng, tấm gỗ dừng tại giữa không trung. Trưông làng khẽ nhún một cái, cả thân thể bay sang cành cây bên kia.

Lam Hàn Kỳ cũng nhảy theo, thiếu chút rơi xuống vì không cân bằng được. Trưông làng ha hả cười, “Được rồi! Vào đây.”

Nói rồi, lão đẩy một cánh cửa trong số hàng vạn cánh cửa ra, rồi đẩy Lam Hàn Kỳ còn đang ngơ ngác vào.

Đóng cửa lại, Trưông làng rẽ sang một hướng khác.

Lại nói đến Lam Hàn Kỳ, từ khi bước vào cánh cửa thần bí đó thì trong đầu xuất hiện những âm thanh kì dị.

“Nhóc con, ngươi tên gì?”

“Bách Tuế Vi Kỳ.”

Lam Hàn Kỳ nghi hoặc nhìn xung quanh. Căn phòng này diện tích rất nhỏ, nhưng không khí lại huyền ảo khiến người ta ngệt thở. Dưới nền đất có bày bố một đồ án kì lạ. Giọng nói lại tiếp tục vang lên.

“Đầu tiên, ta phải giảng đạo cho ngươi đã. Dịch nhân tộc là một tộc với nhân số ít nhất trên vị diện. Vị diện theo thứ tự chia làm Bắc đại lục, Nam đại lục, Đông đại lục và Tây đại lục - nơi thần bí nhất cũng là nơi chúng ta đang ở. Tuy với số lượng ít ỏi nhưng Dịch nhân tộc khiến người đời kinh sợ bởi tài năng và thiên phú. Tuy thể chất thân thể chúng ta không cao - đừng lo, có thể luyện tập được, nhưng về lĩnh ngộ lĩnh vực thì chúng ta thuộc loại không tộc nào sánh bằng.”

Lam Hàn Kỳ chăm chú nghe, dĩ nhiên những chuyện này cô đã biết hết. Ai bảo cô là “mẹ đẻ chân chính” của thế giới này đâu.

“Mà Dịch nhân tộc chúng ta thừa kế huyết mạch của Dịch thần tôn quý. Dịch thần chính là vị thần quyền lực và mạnh mẽ nhất vũ trụ này, nắm trong tay sức mạnh Âm và Dương tương ứng với Nhật Nguyệt hay Âm Quang hai loại nguyên tố đặc biệt và mạnh mẽ nhất. Huyết mạch gần Dịch thần nhất chính là Dịch tộc trưởng - người có Âm và Dương lực lượng. Dĩ nhiên, Dịch nhân tộc tùy vào thiên phú tiềm ẩn mà xác định nguyên tố. Cũng có các đời Dịch nhân sẽ ngẫu nhiên sinh ra một trong ngũ hành nguyên tố. Nhưng đối với thể chất của Dịch nhân tộc, nắm trong tay một hoặc hai lực lượng đó, người đó có thể thông thiên địa, đại nghịch thiên mệnh!”

Lam Hàn Kỳ nghe đến đây gật gù, ngồi xuống ghé mặc bên cạnh, hơi chống cằm suy tư.

“Dịch nhân tộc chúng ta từ xưa đến nay chỉ đặc cách sinh một đời con cháu. Ngươi là duy nhất ở đời này.”

NPC thần bí âm muội nói, Lam Hàn Kỳ đơ người. Chẳng phải làng Dịch Tiên nói riêng hay khắp đất Dịch nhân tộc nói chung chỉ có mình cô thôi à.

Từ Liên tiên từ từ đầu bay ra âm muội nói, “Bách Tuế Vi Kỳ, đây chính là nghề nghiệp mở riêng để đón người chơi số 1 khách VIP a!”

Nói rồi lại bữu môi bay đi.

NPC thần bí nói tiếp, “Nào, nói đến đâu rồi nhi! Sau khi ngươi ngồi vào vòng tròn này, chính là một trận pháp của Dịch tộc chúng ta. Sẽ bắt đầu khảo nghiệm thiên phú.”

Lam Hàn Kỳ từ từ tiến lại trận pháp, ngồi ở giữa một ô trống hình tròn, xung quanh là các hình bán nguyệt, mặt trời, nguyệt thực, nhật thực luân phiên. Lam Hàn Kỳ không nghĩ tới lại chân thực như thế này.

Giọng nói của NPC thần bí vang vọng trong không khí: “Nên nhớ... muốn trở thành Dịch nhân duy nhất trên thế giới này thì hãy có thiên phú về cả hai mặt Âm - Dương. Nếu không... Ha ha ha....”

Cô nhún vai, nếu nói về Âm - Dương hai loại lực lượng này thì bản thân cô ở đời thực cũng có. Lại nói đến 2 năm trước, khi còn ở Âm phủ, chính bản thân trái tim cô tự tách ra thành hai nửa. Một quả là trắng kì dị, quả còn lại là đen hắc ám.

Bóng tối và ánh sáng đan xen nhau, ngày và đêm không dứt. Mặt trời mọc rồi lặn, mặt trăng sẽ lên thay... Thời gian đã trải qua bao nhiêu chính cô cũng không biết, nhưng chính cô vẫn luôn nhìn vào sự biến hóa kì diệu của vạn vật sinh linh. Ngày và đêm là chu kì, mỗi vật đều sẽ khác. Xuân qua, hạ đến, thu vãn, đông về. Mặt trăng và mặt trời hợp nhất.

Trong đầu Lam Hàn Kỳ vang lên một tiếng nổ mạnh mẽ, một trận hoa mắt chóng mặt ập đến.

Đến lúc mở mắt ra, Lam Hàn Kỳ ngơ ngác nhìn khung cảnh xung quanh. Đó là một căn nhà còn thần bí hơn cả căn nhà của Trưởng làng. Chợt nhớ tới giờ ở ngoài, Lam Hàn Kỳ ngắt liên kết với《Thịnh Thế Phồn Hoa》.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyên Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Đứng dậy khỏi giường ngủ, Lam Hàn Kỳ lắc cái cổ mệt mỏi.

[Tinh! Chúc mừng Thần chủ kích hoạt thành công tiềm năng ẩn giấu trong cơ thể. Mở bảng thông tin cá nhân để biết thêm chi tiết.]

Vạn Thần Chi Danh: Lam Hàn Kỳ

Tuổi: 18

Thân Thế Thân Phận: Lam gia đại tiểu thư, Lam tông, Vạn Thần Đế, Vạn Thần Hệ Thống tác giả đại diện, Vạn Thần Hệ Thống người phát ngôn, Bách Tuế Vi Kỳ, Thiên đạo mục tiêu một trong, Âm phủ danh sách đen một trong. [Hệ thống: dọa người!]

Chức Nghiệp: Không Rõ

Đăng cấp: 101

Khí Chất: Tứ đại khí chất (Linh khí, Cốt khí, Tài khí, Đại khí)

Sinh Mệnh: ? (Ban thưởng Sinh mệnh vô tận)

Mị Lực: 777 (Nhân gian sức quyến rũ là 100, cảnh giới cao nhất của sức quyến rũ chính là 1000)

Trí Tuệ: ? (Đang trong quá trình điều tra, ghi chép)

Nhân Phẩm: 50 (Đã - 1000) [Hệ thống thân tình nhắc nhở: Nhân phẩm dưới 0 sẽ được Hệ thống ban tặng sét đặc chế hệ thống, Thiên đạo ban thưởng tám mươi một thiên phạt cực mạnh. Nhân phẩm dưới - 10000 có thể “ghé thăm” Tu La thành.]

Trang Bị: Không (Nhận được khi hoàn thành nhiệm vụ)

Nhiệm Vụ Hoàn Thành: 1000

Nhiệm Vụ Ẩn: 302

Điểm Tích Phân: 27072

Kỹ Năng Cơ Bản:

- Kinh doanh, quản lý: Cho phép người sở hữu có thiên phú nghịch thiên trên thương trường (Đã hoàn)

- Diễn xuất: Cho phép người sở hữu có thiên phú nghịch thiên về diễn kịch (Áp dụng thiên phú linh hoạt trong các tình huống có thể đạt được một hộp quà ẩn)

- Ngoại giao: Cho phép người sở hữu nói được hầu hết thứ tiếng (Yêu cầu cần học). Ngôn ngữ giao tiếp: Cổ đại, Hiện đại. (Tiểu gợi ý: Ngôn ngữ động vật, Ngôn ngữ người ngoài hành tinh, Ngôn ngữ thổ dân da đỏ,...). (Đã hoàn)

- Viết tiểu thuyết: Cho phép người sở hữu có thể viết một quyển sách, yêu cầu sự sáng tạo không ngừng và văn phong nhất đẳng. (Đã hoàn)

[Hệ thống thân tình nhắc nhở: Có thể đi học các kỹ năng để đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Để nhanh chóng ôm các hộp quà về tay, hãy nhanh chóng dẫn thân vào nơi đó.]

Tiền Năng:

-Ca hát: Đã kích hoạt thành công tiền năng, yêu cầu tham gia và đạt giải “Thiên hậu” cho tất cả các giải âm nhạc trên toàn thế giới để có cơ hội trở thành phát ngôn đại diện cho Hệ thống.

-Âm Dương lực lượng: Kích hoạt được từ 《Thịnh Thế Phồn Hoa》, không cho phép sử dụng ở Nhân gian. Muốn luyện đến xuất thần nhập hóa, hãy đến 《Thịnh Thế Phồn Hoa》để phát triển.

Diêm Vương Ban Thường: Sinh mệnh vô hạn (không nhận vào Âm phủ khi chưa có sự cho phép). Quà ân trong Trùng sinh đan. Danh phận.

Thiên Đạo Ban Thường: Thiên Lôi. (?)

Đạo cụ: Thương Vương, Thi Âm, Ngón Thiên, Nhạc Nhạc (đính kèm Yêu Yêu) (Làm nhiệm vụ ẩn để nhận được)

Lam Hàn Kỳ nghi hoặc nhìn “Âm Dương lực lượng” danh tự, 2 năm trước thì kích hoạt không được, nguyên lai là phải tham gia vào 《Thịnh Thế Phồn Hoa》cái trò này. Bất đắc dĩ nhún vai, Lam Hàn Kỳ ôm theo máy tính cùng Yêu Yêu Nhạc Nhạc hai đứa xuống đại sảnh.

“Di Trương, mọi người về chưa ạ?”

Di Trương bận bịu trong bếp nói vọng ra, “Nha, Tiểu Bảo à? Mọi người đang trên đường về. Ông chủ còn trách di không nhắn tin cho họ sớm hơn nữa chứ!”

Lam Hàn Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu, đặt Yêu Yêu và Nhạc Nhạc xuống, vừa lau dọn bàn vừa nói: “Di Trương, đi cứ nấu ăn, con phải làm việc chút.”

“Được.”

Lam Hàn Kỳ ngồi xuống, nhìn All của Bách Tuế Vi Kỳ, hơi cười rồi quay sang gọi cho Hà Lương, “Hà phó tổng, năm phút nữa hội nghị, chuẩn bị giấy tờ sổ sách.”

Nói rồi cúp máy, lấy vài miếng khoai tây chiên cho hai thú sủng ăn, đứng 7 giờ tối bắt đầu họp.

Lúc Di Trương chuẩn bị bữa cơm thịnh soạn xong thì thấy Lam Hàn Kỳ đang nghiêm túc nhìn điện thoại, lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng thêm mấy câu mà bà nghe hoàn toàn không hiểu. Biết cô chủ làm việc liền gọi mấy nữ giúp việc khác vào trong bếp phụ giúp bà, một phần là để tạo không gian riêng cho Lam Hàn Kỳ.

Lam Hàn Kỳ lần này day day mi tâm, có mỗi sự việc nhỏ như vậy mà họ gọi cô về để giải quyết. Hà Lương khóc không ra nước mắt, hẳn ta chỉ muốn lão bản về thăm tập đoàn thôi mà, sao mà để bên công ty con là nước M đặc ý được. Đường đường là công ty mẹ mà số lần tiếp đón lão bản không đếm được ngón nào, còn công ty con lại một tuần có bảy ngày thì có đến bốn ngày là được tiếp đón.

Hà Lương dè dặt cúi đầu nói, “Lão bản, mai ngài đến tập đoàn của ngài một chuyến.”

Lam Hàn Kỳ hơi suy nghĩ chút rồi gật đầu, cô cũng không vội rồi nói thêm: “Hà phó tổng, anh xem công ty nào dưới chúng ta là ngành giải trí không?”

Hà Lương đỏ mặt hời hợt từ đầu đến cuối một quyền dày cộp không thấy công ty nào liền hơi hơi nhìn Lam Hàn Kỳ dè dặt nói: “Lão bản đại nhân, không... không có a! Không biết đề ngài làm gì?”

Lam Hàn Kỳ day day mi tâm, “Tôi nhớ lần trước có thu mua công ty giải trí tên là... Thiên Mỹ?”

Hà Lương gật gù đầu: “Đúng là vậy. Nhưng lão bản, công ty đó doanh thu thấp quá. Tên là Thiên Mỹ nhưng chẳng có ai mê cái!”

Lam Hàn Kỳ nhún vai, nhìn Hà Lương khinh bỉ qua màn hình: “Sắp xếp thân phận “phù hợp” cho tôi qua bên đó.”

Hà Lương khóc thét: “Lão bản đại nhân! Đừng vội, Thịnh Thế không làm gì sai, ngài đừng bỏ tiểu nhân a!”

“....”

Lam Hàn Kỳ trực tiếp tắt âm thanh, chờ Hà Lương phản ứng thì Lam Hàn Kỳ đã trực tiếp bỏ đi, cuối cùng vẫn là ngậm ngùi sắp xếp thân phận bên Thiên Mỹ.

Lam Hàn Kỳ, 18 tuổi, tốt nghiệp Đại học Điện ảnh Đế đô. Dĩ nhiên là bằng cấp đã được lấy kèm vào trong thủ tục hồ sơ, chỉ chờ đưa cho lão bản. Nghĩ đến đây, mặt Hà Lương đau khổ nhìn Thiên Mỹ trước mặt. Xem, trên thế giới này có tập đoàn nào lại thăm hại như Thịnh Thế không, từ lúc thành lập đến giờ lão bản không xuất hiện quá bao giờ.

Lại nói đến Lam Hàn Kỳ, giờ này khuôn mặt cứng đờ nhìn một nhà máy chục người vây quanh mình, ôm đến hồng người. Hơi ho nhẹ một tiếng nói, “Cha mẹ, con muốn giữ kín thân phận vào showbiz.”

Dĩ nhiên là thánh chi Lam Hàn Kỳ đã quyết, chẳng ai có thể can chi có hảo hảo nhìn tiểu bảo bối nhà mình từ xa.

Lam Hàn Kì mặt đầy hắc tuyến nhìn Lam gia khuôn mặt rơi vào mộng bức, vội khoát tay bỏ đi. Lam gia dù gì thì cô cũng sẽ bảo vệ - đó là điều đương nhiên, dù sao đó là mục đích trùng sinh!

“Nga, lão bản đại nhân, thỉnh ngài suy nghĩ lại a. Ngài đi xông pha vào cái vòng hỗn độn đó làm gì!”

Lam Hàn Kì phát phát tay, kiểm tra hồ sơ, môi đỏ mọng mỉm cười nói: “Ngu ngốc, anh xem anh bao nhiêu tuổi rồi? Có cần tôi nhắc lại không? 36 tuổi rồi, con gái anh bao nhiêu tuổi rồi, chính là 6 tuổi rồi! Anh xem anh có ra dáng người cha không!”

Hà Lương gãi đầu cười ha hả, “Lão bản đại nhân, đây không phải trọng điểm.”

Lam Hàn Kì mở cửa xe, chỉ ra ngoài nói: “Dừng xe. Trọng điểm là vợ anh kia kia.” Nói rồi thân thiện vẫy tay mấy cái.

Vợ của Hà Lương là Sa Diễm, năm nay mới 29 tuổi - là một nữ thiếu phụ. Nhận được tín hiệu từ người con gái còn trẻ hơn mình, Sa Diễm không chút do dự chạy ra chiếc xe đang đỗ ở đó hết lớn. Thật không may là chưa kịp nói câu nào đã bị Lam Hàn Kì khẩu trang kín mít kéo vào xe đang hoang nói chuyện.

“Hà phu nhân, phu nhân quân tốt Hà phó tổng...”

Sa Diễm nghi hoặc nhìn chồng của mình, rồi hơi dò xét Lam Hàn Kì: “Cô là tiểu tam trong truyền thuyết.”

Lam Hàn Kì lúc này ngẩng đầu khỏi hồ sơ: “Cái gì trong truyền thuyết?”

Hà Lương lúc này mặt chấy đầy mồ hôi rồi, lão bản đại nhân nhà hắn ta từ xưa đến nay ghét nhất “tiểu tam” hai từ này, vội nói: “Diễm Diễm, đây là lão bản Thịnh Thế.”

Sa Diễm mặt có chút không tin, định hỏi gì thêm nhưng Lam Hàn Kì đã xuống xe.

Cô bỏ đi, dù sao cô không phải người biết chịu trách nhiệm, chuyện vợ chồng nhà người ta tự cho họ giải quyết. Mở máy lên, bấm một dãy số lên gọi. Ho nhẹ để lạc giọng trước, trầm trầm nói.

“An đạo diễn hảo.”

Bên kia truyền đến giọng nói vui tươi hơn hờ, “A, Bách Tuế tiểu thư hảo. Có chuyện gì sao?”

Lam Hàn Kì hơi mỉm cười nói: “À, tôi đề cử một người thích hợp với vị trí trong《 U Linh 》?”

An đạo diễn hơi ngừng chút rồi nói: “Vị trí nữ chính đều có hết rồi...”

Lam Hàn Kì nhún vai, uống một cốc cà phê rồi mới nói tiếp, “Không sao. Không phải nữ chính mà là vị trí nữ phản diện. Hôm nay đến thử vai, An đạo có thể kiểm tra năng lực.”

Bên kia truyền đến tiếng khê thờ phào, “Được.”

Lam Hàn Kì nhún vai, vị trí nữ phản diện nói đúng hơn là dồn nhiều tâm huyết hơn, dù sao bản thân cô thích nhân vật phản diện hơn nữ chính trong bộ《 U Linh 》, nữ chính lần đầu đột phá nhân vật tiểu bạch thỏ mà xưa nay Lam Hàn Kì kì thị nhất.

Ra khỏi quán cà phê nhỏ, Lam Hàn Kì liền đi bộ sang phim trường bên cạnh. Thiên Mĩ bên kia đã có Hà Lương làm hợp đồng xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuynh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Phim trường An Nhiên của An đạo là một trong những phim trường nổi tiếng ở Đế đô. Không thể không nói, An đạo là nữ nhưng lại nghiêm khắc còn hơn những nam đạo diễn khác khiến diễn viên đều khiếp sợ. Khiếp sợ thì sao, chỉ cần cảnh quay được An đạo cho qua liền khẳng định bước đầu thành công trong sự nghiệp, nữ chính hay nữ phụ trong mấy bộ An đạo quay mấy người không có giải thưởng? Mà An đạo lại chuyên quay cổ trang, hầu hết là chọn các tác phẩm của các tác giả nổi trên mạng.

An Nhiên được xây dựng dưới hình thức một hoàng cung rộng lớn, hậu cung thâm sâu không lối thoát. Quan trọng nhất, An Nhiên không chỉ nổi tiếng vì vậy mà nó còn có một bãi đất trống rất thích hợp cho bối cảnh chiến tranh giữa các nước cổ đại. Bên cạnh đó, còn một số các bối cảnh lẻ tẻ xuất hiện với tần suất khá là cao trong các phim cổ trang.

Lam Hàn Kỳ hướng phim trường to lớn bước vào, nhìn bảo vệ cười nói, mặt vẫn đeo khẩu trang và kính râm không đổi, “Tôi đến thử vai diễn.”

Bảo vệ liền mở cửa, hôm nay các diễn viên đều đến thử từ sớm, thế mà nữ diễn viên này thế nào lại đến muộn vậy. Không biết là vị Ảnh hậu, đại minh tinh nào?

Tiến vào phòng chờ, Lam Hàn Kỳ không khỏi liu lười nhìn một hàng người toàn Ảnh hậu cho đến đại minh tinh thử vai. Mọi ánh mắt quay sang Lam Hàn Kỳ khinh bỉ, ánh mắt tràn đầy biểu tình “Ngu ngốc! Đến muộn.”

Lam Hàn Kỳ nhún vai, ngồi xuống ghế cuối cùng chờ thử vai. Tay vẫn tranh thủ lấy điện thoại ra viết truyện. Dự án này dự tính đến cuối năm hoàn thành và chuyển thể, thân là một mẹ kê... khụ, mẹ ruột yêu con như sinh mệnh, cô không thể vì vớing du, vì showbiz mà lười biếng.

An đạo bước vào, cả phòng rơi vào không khí khẩn trương, cô ta tươi cười nói: “Mọi người hảo. Hôm nay tất cả mọi người ở đây đều là đến thử vai diễn. Nếu thử vai nữ chính Lâm Bạch Bạch hãy đứng sang bên phải có ảnh đế Triệu Lưu, còn thử vai phản diện Huyết Lệ U hãy đứng bên trái kia.”

Các minh tinh, ảnh hậu nhanh chóng đứng khỏi ghế chạy đến cạnh Triệu Lưu, chỉ có minh tinh mới nổi Du Văn Văn và Lam Hàn Kỳ đứng bên trái. An đạo hướng Lam Hàn Kỳ hát hàm nói, “Vị tiểu thư kia, cô là thử vai nữ chính hay nữ phản diện?”

Lam Hàn Kỳ lúc này mới cất điện thoại đi, đứng lên nói: “Tôi thử vai nữ phản diện Huyết Lệ U.”

An đạo gật đầu, “Hảo, vào phòng bên trái. Còn thử vai Lâm Bạch Bạch tiến vào phòng bên phải.”

Lam Hàn Kỳ lúc này mới di chuyển, cả một thân đen khiến mọi thứ trở nên âm trầm, may mắn là có thêm Du Văn Văn mặc đồ sáng nên có chút lấn áp. Còn bên kia một đám vàng oanh chim yến “hót liu lo” khiến không khí bớt căng thẳng.

Vai nữ chính Lâm Bạch Bạch được dự định sẽ oanh tạc lòng người. Nhưng chỉ có Lam Hàn Kỳ biết, vai Huyết Lệ U mới là chủ chốt tạo nên câu chuyện này, bi thương có mà độc ác cũng chẳng kém.

Lam Hàn Kỳ từ chối cho ý kiến, tiến vào phòng chờ liền cời kính râm với khẩu trang đen ra. An đạo trực tiếp tuyển chọn vai diễn này cùng Bách Tuế Vi Kỳ, nhưng mà vị tác giả ấy lại không đến. Còn phía nữ chính là do Triệu Lưu tự mình chọn bạn diễn - tuy nhiên vẫn cần thông qua chấp thuận của An đạo.

Không quá 15 phút, Du Văn Văn đi ra. Hát cao hàm mỉm cười đắc ý. Vai phụ này sẽ là của cô ta!

Lam Hàn Kỳ bỏ vào phòng. Mắt chỉ lướt qua Du Văn Văn đứng một lần.

“An đạo hảo. Tôi tự giới thiệu, tôi là Lam Hàn Kỳ, năm nay 18 tuổi, đặc cách tốt nghiệp đại học Điện ảnh Đế đô.”

An đạo gật đầu, một nhân tài, quả không sai. Khuôn mặt không son phấn mà vẫn xinh đẹp, có khí chất của Huyết Lệ U. Du Văn Văn và Lam Hàn Kỳ, mỗi người một vẻ a!

“Tốt, diễn phân đoạn ngoại truyện “Huyết Lệ U chứng kiến cảnh gia đình máu chảy thành sông”, diễn tốt liền có thể.”

Lam Hàn Kỳ thần sắc lập tức biến hóa. Khuôn mặt không chút biến hóa nhìn khung cảnh trước mặt. Cô đưa bàn tay ra trước mặt, tưởng tượng ra chính tàn cảnh của Lam gia năm xưa. Một mớ huyết nhục bầy nhầy... Sâu trong mắt là bi thương có, thù hận cũng có mà ân hận chẳng kém phần. Đến đoạn quan trọng nhất, ôm lấy chính xác của cha mẹ mà cuồng tiếu. Đoạn này lóe lên vạn phần thù độc, khuôn mặt trở nên độc ác khó lường, nhưng sâu trong đáy có một giọt lệ nho nhỏ không dễ nhận ra.

An đạo chỉ cảm thấy nhìn cũng sắp bị sự bi tráng mà diễm lệ trước mắt sắp làm rơi nước mắt rồi.

An đạo vỗ tay mấy tiếng, kích động đỡ Lam Hàn Kỳ dậy nói: “Hảo hảo hảo! Mấy chục năm chưa thấy ai làm cho tôi rơi nước mắt... không nghĩ tới cô là người đầu tiên.”

Lam Hàn Kỳ khẽ cười mấy tiếng, “Tôi giới thiệu lại, tôi là Lam Hàn Kỳ được Bách Tuế Vi Kỳ giới thiệu đến.”

An đạo kinh ngạc nhìn Lam Hàn Kỳ, không nghĩ tới 18 tuổi có thể nhập tâm nhanh chóng mà thoát ra cũng nhanh chẳng kém.

Cô ta vỗ vỗ vai Lam Hàn Kỳ mấy phát, nói: “Hảo, Tiểu Vi Kỳ ánh nhìn không sai! Mai 11 giờ trưa họp báo, nhớ đến đúng giờ. Mang quản lý đến nhận kịch bản và ký hợp đồng nữa nhé.”

Lam Hàn Kỳ gật đầu, chào An đạo rồi đeo khẩu trang kín mít xoay đi.

Bước ra khỏi phim trường, Lam Hàn Kỳ không chút do dự rẽ ngay vào quán ăn vặt cạnh đó. Đang ngẫu nhiên đồ ăn mà kiếp trước chưa động đến bao giờ, một bóng đen đứng chắn trước che đi ánh sáng.

“Lam tiểu thư sao? Tôi Mạn Mạn, quản lý của cô đây!”

Lam Hàn Kì gật đầu, tao nhả lau miệng rồi ngẩng đầu nhìn nữ nhân khoảng 36 tuổi đứng trước mặt mình, “Chị Mạn tốt. Em tên Lam Hàn Kì, cứ gọi em là Kì Kì. Mong chị chiều cố.”

Nói rồi nhìn chị Mạn nháy nháy mắt, “A, chị đến phim trường An Nhiên gặp An đạo kí hợp đồng nhé.”

Chị Mạn sừng sốt hồi lâu liền cười tươi: “Hào, em gái, không nghĩ tới nhanh như vậy đã kiếm được phim rồi. Vai gì nào?”

Lam Hàn Kì nhún vai, “Huyết Lệ U của 《U Linh》” Chị Mạn suýt nữa phun nguyên cả phê vào mặt Lam Hàn Kì.

Thất thố vội che miệng lại nói, “Nga, được được được! Tiểu tử tông, cô ngồi im đây để tôi đi kí hợp đồng. Thực ra không cần đến Thiên Mi, nhìn bộ dạng của em dễ bị... chơi quy tắc ngầm”

Lam Hàn Kì gật đầu cảm kích, người đối với ta tốt ta sẽ đối với người tốt. Còn nếu không, ta sẽ không ngại phá hủy mọi thứ...

“An đạo, Du tiểu thư muốn gặp ngài.”

An đạo hơi cau mày, nhìn Du Vân Vân trước mặt.

“Du tiểu thư, không biết có việc gì?”

Du Vân Vân lập tức khoanh tay trước ngực, ngạo mạn nói.

“An đạo, tôi muốn vai Huyết Lệ U.”

Vừa dứt lời, vệ sĩ phía sau ném ra một vali màu đen, ở bên trong là tiền lên tới hàng trăm triệu.

An đạo cười cười: “Ha ha ha.... Du tiểu minh tinh cũng mới vào đây đi? Không biết rõ quy tắc? Tốt, từ bây giờ làm quen dần đi.”

Nói rồi An đạo bỏ đi, Du Vân Vân tức đến hộc máu. Cô ta lấy điện thoại ra gọi.

“Tổng giám đốc, anh hứa cho em vị trí nữ phụ rồi mà...”

Nói rồi còn ơ ơ lắc lắc người, miệng chu về phía trước. Nếu fans cô ta nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ gào thét. Du nữ thần của họ là ngọc nữ thuần khiết, sao có thể như thế này...

“Được rồi, tiểu bảo bối nhi... Lát đến đây.”

Du Vân Vân đạt được mong ước, mắt lóe sáng.. “Được, anh yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyênh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 15: Kẻ Đáng Ghét Cũng Có Chỗ Đáng Thương

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Tiểu Bảo Bối Bối: “Nha, các người nghe gì chưa, nghe gì chưa? Chuyện quan trọng lặp lại 3 lần,《U Linh》của Bách Tuế nhà chúng ta công bố ngày khai máy cùng dàn diễn viên xinh lung linh rồi!”

Trời Trong Xanh Xanh Thật Cao: “Thật không? Ai là Tiểu Kiệt nhà ta? Ai vào vai tiểu bạch thỏ Lâm Bạch Bạch!”

Tiểu Vũ Phi Phi: “Ảnh đế Triệu Lưu nhà ta vào vai Tiểu Kiệt. Còn ảnh hậu Lưu Tiểu Tuyết vào vai Lâm Bạch Bạch.”

Hồng Vân Kinh Biện: “Đúng rồi. Ai vào vai u linh yêu nữ Huyết Lệ U? Cầu nguồn, cầu ảnh!”

Nằm Trong Quan Tài Ngắm Chuyện Nhân Sinh: “#Link. Lam Hàn Kì, bắt quá chưa có ảnh. Ta nghĩ là tiểu minh tinh mới. Đến lúc chụp ảnh sẽ rõ, Huyết Lệ U nhà ta chắc chắn là một đại mỹ nhân hồng nhan bạc mệnh.”

“Quan tài huynh nghĩ hay.”

“Nghĩ hay x123.”

Mấy ngày công bố tin tức khai máy, All bùng nổ, lượt xoát đầu chính là ảnh hậu cùng ảnh đế, tiếp theo chính là vai phản diện Lam Hàn Kỳ cũng được cư dân mạng chú ý. Xoát thông tin từ trang này qua trang khác cũng chỉ có câu “truyền thuyết” không kèm ảnh.

Lam Hàn Kỳ đóng vai Huyết Lệ U, 18 tuổi, vừa tốt nghiệp đại học Điện ảnh Đế đô. Thế là lại ra đại học điện ảnh Đế đô kiểm tra tiếp, cư dân mạng cũng chỉ điều tra được Lam Hàn Kỳ, nữ sinh viên ưu tú đặc cách tốt nghiệp với thành tích cao chót vót.

Mặc kệ All loạn lạc, chính chủ Lam Hàn Kỳ giờ này đang ngồi ăn KFC. Chỉ là vừa cắn được miếng nhỏ liền bị chị Mạn vô tình kéo đi.

“Kì Kì, cô giờ này còn ăn KFC! 11 giờ họp báo, cô xem hộ tôi bây giờ là mấy giờ rồi. 10 giờ rồi đấy, từ đây ra phim trường phải mất đến 20 phút, cô là nhân vật cũng quan trọng không thể đến muộn....”

Lam Hàn Kỳ lược bỏ 1000 từ lảm nhảm của chị Mạn, hơi nhìn mấy người xung quanh đang chụp ảnh cô, nghĩ chút rồi kéo chị Mạn đi.

“Giang tổng, gọi thiết kế tạo mẫu riêng của tôi đến đây. 11 giờ tôi phải đến phim trường An Nhiên.”

Bên kia truyền đến giọng trầm trầm, “Uh, lão bản.”

Chị Mạn ngồi im lắng nghe cuộc điện thoại, chờ Lam Hàn Kỳ cúp máy vội nói: “Kim chủ của em hả Kì Kì?”

Lam Hàn Kỳ vỗ trán, “Cấp dưới.”

Chị Mạn nhún vai, chắc là cấp dưới của kim chủ diễn viên nhà mình.

Lập tức từ xa có chiếc xe kiểu thể thao phóng tới đỗ trước mặt Lam Hàn Kỳ. Cô rất tự nhiên chờ người xuống mở cửa rồi bước lên.

“Nha, Lương Tinh hảo. Thiết kế kiểu dự tiệc cho vai Huyết Lệ U.”

Chị Mạn nhìn xung quanh xe, lần đầu được lên kiểu xe như vậy. Không nghĩ tới nghệ sĩ dưới tay mình lại khó lòng như vậy, nhún vai nói: “Kì Kì, ứng xử phóng vấn ổn chứ? Nếu ổn thì chị đi mang mấy người mới kiểm chỗ khác nữa.”

Lam Hàn Kỳ gật đầu, tay cầm điện thoại viết truyện, mặc kệ cho Lương Tinh thao thao bất tuyệt ở bên cạnh. Còn chị Mạn sớm ra khỏi xe.

Đúng 11 giờ, Lam Hàn Kỳ xuất hiện trước khách sạn Thiên Quốc. Bước ra khỏi chiếc xe thể thao kiểu mới, Lam Hàn Kỳ đeo kính đen bước vào.

Thiên Quốc là một trong những khách sạn thiên đường của Đế đô. Không thể không kể đến sự xa hoa lãng phí, vì nơi này bày biện chẳng khác gì tiên cảnh bồng bồng mờ ảo. Cũng chính nhờ một phần vì vậy, đây chính là những nơi họp báo nổi tiếng cho các bộ phim huyền huyền nổi tiếng.

Lam Hàn Kỳ bước vào, thân cao 1m68 khoác lên một bộ váy xòe quá gối, xung quanh là ren đỏ bồng bênh. Khuôn mặt tinh nữ chỉ bôi thêm chút son đỏ, trên đầu là một mái tóc đen thả lỏng. Dưới đôi giày đen cao gót đính các viên ruby đỏ giá trị liên thành. Cả người cũng chỉ có mỗi một đôi khuyên tai hoa mai đính trên tai, trên cổ được đính bằng một viên bảo thạch đen khiến làn da trắng càng thêm trắng.

Mọi ánh nhìn đều tập trung về phía Lam Hàn Kỳ, cô khẽ nhếch môi một cái khiến toàn trường kinh diễm. Phóng viên điên cuồng chụp ảnh, không nhiều lời, Lam Hàn Kỳ bước đến ghế ngồi của Huyết Lệ U và ngồi xuống chào hỏi mọi người.

Cùng lúc đó, trên All truyền ra ảnh của “Đệ nhất u linh yêu nữ Huyết Lệ U”.

“Ngao, nữ thần, người quá kinh diễm!”

“Ta muốn theo chân nữ thần. Cầu All.”

“Đây mới là Huyết Lệ U trong lòng ta.”

“Nữ thần lãnh diễm, Huyết Lệ U lãnh huyết.”

“Nữ thần lãnh diễm, Huyết Lệ U lãnh huyết x1398.”

An đạo xuất hiện, ánh mắt nhìn Lam Hàn Kỳ rất hài lòng. Các nhà báo xông lên phía trước kích động hỏi.

“An đạo, đây chính là Lam tiểu thư Lam Hàn Kỳ đi?”

“An đạo, sao ngài lại dễ dàng tìm được vị Lam tiểu thư hợp với khí chất của Huyết Lệ U vậy?”

“An đạo....”

An đạo lúc này đứng lên khẽ mở miệng nói: “Hôm nay họp báo, buổi chiều sẽ khai máy cảnh đầu tiên theo giờ hoàng đạo. Xin quý vị hỏi những vấn đề liên quan đến《 U Linh 》của Bách Tuế Vi Kỳ, những chuyện không liên quan có thể hỏi sau.”

Phóng viên liền im im ồ ồ ngồi xuống. Hầu hết các vấn đề đều là hỏi Triệu Lưu và Lưu Tiểu Tuyết. Mãi sau mới có một phóng viên nam ý vị thâm trường nhìn Lam Hàn Kỳ dò xét mà hỏi.

“Lam tiểu thư, được biết vai Huyết Lệ U được cư dân mạng phong tặng mánh danh “Boss phản diện độc ác nhất bảng huyền huyền”. Không biết Lam tiểu thư nghĩ sao về điều này? Và tôi thay cư dân mạng mạn phép hỏi, có phải vì độ độc ác của Lam tiểu thư cũng như vậy nên mới được An đạo chọn diễn?”

Mọi ánh mắt nhìn Lam Hàn Kỳ mang theo nghi vấn, thậm chí có chút khoa trương thành sợ hãi.

Lam Hàn Kỳ hơi đổi lại tư thế, bày ra một bộ dạng suy ngẫm nhìn phóng viên nam, “Không nghĩ tới vị phóng viên này lại có được câu hỏi tinh tế như vậy.”

Phóng viên nam kích động nói tiếp: “Tức là vị Lam tiểu thư đồng ý với nhận định trên!”

Lam Hàn Kỳ bình tĩnh nhìn phóng viên, một cái nhấc tay nhấc chân đều thoát ra khí quý: “Không ai nói cho anh biết rằng khi người khác đang nói mà xen vào là bất lịch sự sao?”

Cả trường liền che miệng cười ha hả. Lam Hàn Kỳ hơi phát tay nói tiếp: “Phải chăng đối với một người bất lịch sự thì không cần trả lời? Nhưng tôi lại cảm thấy cư dân mạng không bất lịch sự. Vấn đề này tôi vẫn sẽ trả lời.”

Thoạt đầu Lam Hàn Kỳ nói làm mọi người tưởng Lam Hàn Kỳ đang trốn tránh câu hỏi, nhưng về sau khiến toàn trường không ngờ tới. Thế nhưng trực tiếp trả lời.

“Thứ nhất, Boss phản diện độc ác nhất bảng huyền huyền, tôi không bác bỏ ý kiến của cư dân mạng là sai. Còn tôi, ý kiến chủ quan của tôi chính là.... Boss phản diện, kẻ đáng ghét cũng có chỗ đáng thương. Còn thứ hai, vấn đề tôi độc ác nên thích hợp với vai diễn này sao? Tôi phải nói cho các bạn biết, tôi đóng vai này vì tôi cũng là fan của Bách Tuế. Mà tôi cũng yêu thích vai diễn này, tôi phân tích ra rằng: kẻ độc ác cũng có lý do. Mấy bạn đã đọc ngoại truyện mới nhất của《 U Linh 》chưa? Tôi đã đọc rồi, vì lý do gì mà Huyết Lệ U nhà tôi lại chết? Vì sao nàng ấy lại thành như vậy? Tôi tin mọi người - những người luôn luôn theo dõi Bách Tuế đã và đang đọc ngoại truyện mới được tung ra vào 12 giờ đêm qua. Dù sao, tổng kết lại, không phải cứ độc ác mới diễn hoàn hảo Huyết Lệ U. Chúng tôi học điện ảnh làm gì, chính là đeo lớp mặt nạ lên, chân chính bản chất còn chờ các vị tìm đâu.”

Lam Hàn Kỳ trả lời không một lỗ hổng khiến phóng viên không thể tìm được điểm thiếu sót, liền bỏ cuộc, quay sang phỏng vấn nam nữ chính.

Nhưng vẫn còn một số người chưa có ý định bỏ cuộc việc hắt nước bẩn, liền nhao nhao hỏi Lam Hàn Kỳ.

“Lam Hàn Kỳ tiểu thư! Được biết cô chỉ là tiểu minh tinh, nhưng tại sao lại có chiếc xe thể thao và bộ quần áo đáng giá hàng trăm triệu kia?”

Lam Hàn Kỳ đột nhiên mỉm cười, nhìn lướt qua phóng viên.

“Nha, dựa vào đâu mà nói tôi không có điều kiện để có những đồ đó?”

Phóng viên kia vẫn không từ bỏ, “Vậy là Lam tiểu thư có kim chủ đi!”

Lam Hàn Kỳ khuôn mặt khoa trương thành vui sướng, “Nha, không nghĩ tới tôi có kim chủ! Anh dẫn tôi đi gặp kim chủ nào!”

Phóng viên á khẩu, nghẹn họng quay đi chỗ khác.

Bề ngoài nhìn yên ổn nhưng All đã bùng nổ đoạn video câu nói của Lam Hàn Kỳ.

“Nữ thần quá tình ý.”

“Nữ thần, cầu bao nuôi!”

“Ta đã đọc ngoại truyện, Huyết Lệ U thật đáng thương.”

“Kẻ đáng ghét cũng có chỗ đáng thương. Nữ thần thật tình ý x1938.”

“Nữ thần cầu bao nuôi x99999.”

Chẳng mấy chốc Lam Hàn Kỳ All đã có hơn vạn lượt theo dõi. Nhìn con số không ngừng tăng, Lam Hàn Kỳ mỉm cười, ánh mắt ý vị thâm trường nhìn mấy phóng viên nam lúc này.

Sao, đim bôn tiểu thư không được? Dù sao cũng cảm ơn mấy người!

Hắt nước bẩn không thành a!

Du Vân Vân không biết từ đâu nói, vẻ mặt thuần khiết mỉm cười nhìn Lam Hàn Kì.

“Tiểu Kì Kì, có gì khó thì có thể tìm chị, chị có thể giúp em!”

Lam Hàn Kì quay sang nhìn vị trí nữ phụ 2 của Du Vân Vân - Ly Nhượng liền mỉm cười thật sâu. Nữ phụ 2 Ly Nhượng cũng là một trong những vai diễn giúp cho nam nữ chủ gắn chặt với nhau hơn.

Suy cho cùng, Ly Nhượng cũng đáng thương. Nàng ta là vị hôn phu của nam chủ Phùng Kiệt, nhưng Phùng Kiệt không yêu Ly Nhượng. Nam chủ phải đi với nữ chủ. Dĩ nhiên, cảnh tiếp theo chính là vị Ly nữ phụ chính vị Lâm nữ chủ bị vị Phùng nam chủ ghét bỏ.

Lam Hàn Kì bỏ qua ánh mắt nghi ngại của Du Vân Vân, ý tốt nhắc nhở: “Du tiểu thư, cẩn thận cách diễn đâu.”

Du Vân Vân mỉm cười, thiên chân vô tà nhìn Lam Hàn Kì, căn bản là để ngoài tai lời của Lam Hàn Kì.

Còn phía truyền thông, dưới con mắt của đám “chó săn” thì có vẻ quan hệ của Ngọc nữ màn ảnh Du Vân Vân cùng Lam Hàn Kì có vẻ rất tốt.

Triệu Lưu không ngừng đánh giá Lam Hàn Kì, Lưu Tiểu Tuyết lại mỉm cười, che giấu ám quang trong mắt.

Lam Hàn Kì! Là cô tự chuốc lấy nhục! Dám quyến rũ Triệu ảnh đế! Muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyên Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Ở một nơi nào đó của khu phố phồn hoa S thị.

Trình Dĩ Hiên tay bóp chặt ly rượu đỏ, nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt.

Tiện nhân! Lam Hàn Kì cô về rồi sao? Tất cả là tại cô nên mới khiến tôi và Tuyết nhi không thể đến được với nhau. Không được, tôi sẽ không để cho cô đắc ý, cứ chờ đó đi! Đừng tưởng có Lam gia bảo vệ thì tôi không làm gì được cô. Tiện nhân, là cô tự chui đầu vào lưới.

Phạm Thiên Tuyết đứng bên cạnh, tay gắt gao nắm chặt. Dựa vào cái gì, tiện nhân Lam Hàn Kì lại có fans hâm mộ, còn cô ta lại phải lấp trong bóng tối làm tiểu tình nhân của Trình Dĩ Hiên. Dựa vào cái gì...

Cô ta tiến lên nắm chặt lấy tay của Trình Dĩ Hiên mà nói: “Hiên, anh làm sao vậy? Không khỏe sao?”

Cô ta thấy ánh mắt của Trình Dĩ Hiên cứ luôn tập trung vào chỗ Lam Hàn Kì hằn cả tơ máu, cô ta khẽ cười nói: “Hiên, không sao cả. Lam tiểu thư là một người thiện lương, lúc đó mới chỉ có 16 tuổi. Là thời vẫn còn bông bột ngu dại, anh không cần thiết phải so đo.”

Trình Dĩ Hiên rời tầm mắt khỏi Lam Hàn Kì, ôn nhu say đắm nhìn Phạm Thiên Tuyết: “Tuyết nhi, em là đứa ngốc. Sống trong hào môn thế gia, 16 tuổi là quá đủ để tâm tư sâu không lường được.”

Vừa nói, hần ta vừa nghĩ đến cơ thể no đủ của Trình Như Tĩnh, liền tiếc nuối nghĩ. Tay không nhịn được trêu đùa Phạm Thiên Tuyết.

Hợp báo kết thúc tốt đẹp, An đạo dẫn diễn viên về trường quay chính thức khai máy.

Cảnh một lần một: Lâm Bạch Bạch gặp u linh Huyết Lệ U.

Lam Hàn Kì bước ra, toàn thân mặc một bộ đồ trắng, tóc đen xõa dài trong đêm. Giữa trán có một nốt chu sa đỏ nổi đỏ rực. Lam Hàn Kì bên cạnh một bìa mộ, ngậm nga một giai điệu không biết tên. Đôi mắt vẫn khép hờ yêu mị, cả thân thể lười biếng dựa vào ngôi mộ, chướng khí mờ mịt xung quanh.

Đột nhiên, đôi mắt đen láy chợt mở ra, môi đỏ mọng khẽ nhếch cười nhìn cảm y nữ tử đang bước tới gần.

Lam Hàn Kì nhẹ nhàng di chuyển, dí sát mặt vào Lưu Tiểu Tuyết, mị hoặc hỏi: “Tiểu nha đầu, người đi đâu vậy?”

“Cắt! Hoàn hảo!”

An đạo kích động hô to, không nghĩ tới Lam Hàn Kỳ vừa diễn xuất tốt, giọng hát cũng không kém phần chút nào. Như vậy càng không cần diễn viên hát thế, nhìn lại cảnh quay này, An đạo càng kích động hơn. Vốn dĩ cảnh quay này là MV tuyên truyền nên khá quan trọng, bình thường, nếu là các bộ khác... An đạo không hổ danh phong tưng, quay hơn trăm lần đến mức hoàn mỹ mới qua.

Đến cả Triệu Lưu cũng phải nhìn Lam Hàn Kỳ bằng ánh mắt khác. Là giải trí không thiếu gì “bình hoa di động”, nhưng chân chính người vừa xinh đẹp vừa có tài thì rất hiếm. Hắn ta lúc đầu cứ nghĩ Lam Hàn Kỳ dùng quy tắc ngầm, dựa vào vẻ xinh đẹp của mình để trèo lên vai nữ phụ, không nghĩ tới lại là năng lực thật. Mà cũng đúng, hắn ta không thể phủ định, 18 tuổi đặc cách tốt nghiệp đại học điện ảnh Đế đô, năng lực không thể nào hơn được!

Quay từ giữa trưa cho đến tối, tiến độ nhanh đến An đạo vui mừng mở tiệc thiết đãi đoàn phim. Ngày đầu tiên, có hy vọng!

Lam Hàn Kỳ lại không rảnh như vậy, xin cáo lui về trước, cô đã dành thời gian 12 tiếng đồng hồ chơi rồi, bây giờ phải đi làm việc đã.

Nói là làm ngay, Lam Hàn Kỳ quay về phòng của mình, chăm chỉ làm việc với máy tính. Lúc đầu có ý định vào 《Thịnh Thế Phồn Hoa》nhưng công việc lại chưa xong nên Lam Hàn Kỳ vẫn luyện tiếu cắt nó đi.

Ô ô, hẹn hôm nào gặp lại.

“Lão bản đại nhân...”

Lam Hàn Kỳ nhìn khuôn mặt thân quen đến không thể không thân quen được nữa của Hà Lương liền cau mày khoanh tay: “Dừng. Nói thẳng luôn đi.”

Hà Lương thờ dài nói lí nhí: “Lão bản, ngài xem. Trên All fans hâm mộ của ngài rất muốn được chứng kiến dung nhan của ngài a...”

Lam Hàn Kỳ bĩu môi, cầm lấy gói đồ ăn vặt nhai mấy tiếng ròn tan: “Sao? Thấy ta làm quảng cáo đồ ăn vặt sẽ đông khách chứ!”

Hà Lương vỗ trán, trong lòng gào thét: “Đây không phải trọng điểm lão bản. Fans hâm mộ biểu tình đến tận cửa rồi kia kìa.”

Lam Hàn Kỳ nhìn mấy gói đồ ăn vặt xung quanh, cảm nhận một gói yêu thích rồi mới nói tiếp: “Thì cứ cho mấy tiểu thiên sứ chờ đi. Hiện tại chưa phải thời điểm thích hợp.”

Nói rồi không khí giảm xuống, trừng mắt nhìn Hà Lương: “Dừng nói gọi điện thoại cho tôi chỉ vì chuyện bé này chứ?”

Hà Lương rung mạnh một cái, não hoạt động vội nghĩ sẽ đối đáp như thế nào. Cuối cùng vẫn là to gan tắt điện thoại.

Điện thoại của Lam Hàn Kỳ rung nhẹ mấy cái, Hà Lương gửi tin nhắn qua All với nội dung: “Lão bản, ngài đọc xem.”

Lam Hàn Kỳ ấn vào đường link, một đoạn trạng thái hiện ra.

“Hôm nay thể nhưng may mắn, gặp một em gái như nữ thần bước ra từ màn ảnh, từ nay quyết gọi là nữ thần. Cái gì ảnh hậu, cái gì đại minh tinh chúng tinh phùng nguyệt? Đây mới chân chính là đại mỹ nữ...”

Lam Hàn Kỳ lược bỏ 1000 từ thao thao bất tuyệt của chủ trạng thái. Kéo xuống xem ảnh, mắt khẽ giống như cười thành một độ cong. Nguyên lai là ảnh chụp cô trước khi đi họp báo, đứng cảnh đang ăn KFC.

Lại kéo xuống xem bình luận, Lam Hàn Kỳ lần này thiếu chút làm rơi nguyên gói đồ ăn ra. Thế nhưng hơn mấy chục nghìn bình luận, All của cô cũng bị nhắc đến đến N lần.

“Nữ thần nhà ai? Ăn vẫn có thể đẹp như vậy?”

“Chính là nữ thần nhà chúng ta! Đây là đồ ăn ngon hay người đẹp đây? #Lam Hàn Kỳ “

“Đột nhiên muốn ăn KFC. #Lam Hàn Kỳ.”

“Nữ thần nhà ta, đột nhiên muốn ăn KFC x124. #Lam Hàn Kỳ.”

Nhìn một hàng dài bình luận, Lam Hàn Kỳ đau mắt trả lời tin nhắn của Hà Lương, “Hà phó tổng, anh cũng rảnh quá nhỉ! Có hay không cần tôi điều anh đến miền Bắc thành Y cải tạo lại chút không? Anh không ngồi im làm boss như Giang tổng được à!”

Hà Lương xem xong tin nhắn, biết mình tự lấy đá đập chân mình, giống như bị ăn đau, liền tin nhắn cũng không nhắn lại. Lam Hàn Kỳ nhún vai tỏ ý không biết, nhà mình phó tổng 36 tuổi nhưng lại như 16 tuổi.

Cảm giác tâm hồn của mình già hơn người ta...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyên Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 17: Kim Chủ, Bao Nuôi Đi!

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Mấy ngày sau, Lam Hàn Kỳ tiếp tục quay, rảnh rỗi thì đeo kính râm đi ăn vặt, còn buổi tối lại viết truyện. Thời gian tiến vào 《Thịnh Thế Phồn Hoa》cũng không có, Lam Hàn Kỳ nghĩ rồi, sai lầm là 18 tuổi tiến vào giải trí, chôn vùi thanh xuân tươi đẹp.

Hệ thống mấy ngày vắng mặt đột nhiên thân tình nhắc nhở.

[Bao giờ Diêm vương ôm ngài về Âm phủ thì lúc đó mới hết thanh xuân.]

Lam Hàn Kỳ đau khổ ôm Yêu Yêu và Nhạc Nhạc, đưa chúng vào Hệ thống yêu cầu chỉnh chết tên Hệ thống kia đi!

Mấy ngày nay lại có thêm kẻ không mời mà đến khiến Lam Hàn Kỳ giận đến nghiến răng. Nhìn ảnh hậu Lưu Tiểu Tuyết đi đi lại lại trong phòng không ngừng ra oai.

“Lam Hàn Kỳ cô đừng tưởng mình xinh đẹp liền bám vào Triệu ảnh đế. Nói cho cô biết, Lưu ca là của tôi - của ảnh hậu Lưu Tiểu Tuyết này. Chỉ có ảnh hậu với ảnh đế mới xứng với nhau!”

Lam Hàn Kỳ rầu rĩ ôm trán, nhìn con khổng tước trước mắt kiêu ngạo nói, trong đầu tự động gắn mác danh cho ảnh hậu là “hoang tượng thần kinh giai đoạn cuối”. Thờ dài, Triệu Lưu cô còn chưa một lần nói chuyện ngoài lúc có mây cảnh trong《U Linh》ra. Con mắt nào của Ảnh hậu đại nhân nhìn thấy cô quyen rũ ảnh đế đại nhân vậy.

Cứ để cho ảnh hậu đại nhân tự biên tự diễn, rồi đúng lúc Ảnh hậu hét một tiếng, hung hăng lao lên định tát cô thì Lam Hàn Kỳ lúc này mới tránh ra.

Môi đỏ mọng khẽ cười, mắt mị hoặc nhìn Ảnh hậu đang sắp đâm sầm xuống đất, Lam Hàn Kỳ khẽ nói: “Ảnh hậu đại nhân, ngại quá, tôi từ bé đã học võ.”

Lưu Tiểu Tuyết tức đến nghiến răng nghiến lợi, the thé gào lên mấy tiếng: “Tiện nhân, xem tôi chỉnh cô như thế nào! Để xem, tiểu minh tinh không danh khí mà cũng đòi so với Ảnh hậu tôi sẽ có kết cục như thế nào!”

Nói rồi ưu nhã xoay người, bước ra khỏi phòng trang điểm.

Ngay sau đó, All lại bùng nổ tin tức “Ảnh hậu bị người mới chỉnh, đáng thương ngồi khóc.”

Tiếp theo, lại thêm một vị Ngọc nữ màn ảnh Du Vân Vân đến tìm chuyện.

Du Vân Vân mặc một chiếc váy xanh ngọc thanh khiết, tóc xõa sau lưng. Khuôn mặt ửng đỏ bất thường, môi chỉ tô chút son hồng nhạt. Cô ta mỉm cười nhìn Lam Hàn Kỳ.

“Kì Kì, chị biết em ghen tức với chị Lưu. Nhưng sao em có thể làm thế chứ! Như vậy là không đúng, em phải biết tôn trọng tiền bối chứ!”

Lam Hàn Kỳ vẫn khoác trên người bộ cổ trang của Huyết Lệ U. Vẻ mặt không lạnh không nhạt nhìn Du Vân Vân. Môi không son nhưng đỏ hồng nhếch lên cười.

“Ha, Du tiểu thư, cơ sở nào nói tôi ghen tức với Lưu ảnh hậu chứ? Cơ sở nào nói tôi không tôn trọng tiền bối chứ? Vị tiểu thư này, cô không khỏi tự suy diễn quá!”

Du Vân Vân có chút cứng ngắc, không nghĩ tới Lam Hàn Kỳ lại hỏi thẳng như vậy... Liền có chút luống cuống, mắt tự nhiên trả lời: “Tại... tại tôi đọc được báo sáng nay!”

Lam Hàn Kỳ có chút giễu cợt nhìn Du Vân Vân: “Không nghĩ tới Du đại minh tinh cũng thích bát quái nha!”

Du Vân Vân cắn tức bỏ đi. Phần sau chính là gọi cho kim chủ đại nhân. All lại có tin tức động trời: “Sốc: Lam Hàn Kỳ muốn tuyên chiến với Ngọc nữ Du. Kèm ảnh. Kèm link!”

Lam Hàn Kỳ từ chối cho ý kiến, giao một đoạn video cho “chó săn” Phi Tinh nổi tiếng trong Bát Quái. Lập tức video tung ra, phía bên chị Mạn đòi khởi kiện tòa báo Bà Tám. Fans của ảnh hậu lúc đầu còn bao che, nhưng ngày càng nhiều tin đồn có ảnh như “ảnh hậu dùng quy tắc ngầm”, “Ảnh hậu tiểu tam”,... khiến fans hâm mộ ảnh hậu tan rã.

Chẳng mấy chốc, Ảnh hậu bị chỉ trích không ra gì. Kim chủ sau lưng ảnh hậu lập tức “xuất chiêu” làm tin đồn “lặn” xuống một thời gian.

Còn phía bên Ngọc nữ Du Vân Vân thì không thấy Lam Hàn Kỳ phản ứng. Mọi chuyện cũng lặn xuống, đều là bị chuyện của Ảnh hậu đại nhân nhảy lên

top đầu.

Cùng lúc đó,《 U Linh 》quay được gần nửa, tiến độ nhanh hơn dự đoán, cũng chuẩn bị bước vào giai đoạn tuyên truyền. Áp phích của nam nữ chính cùng nữ phụ công bố ra lại khiến Lưu Tiểu Tuyết lên như điều gặp gió.

Mọi tin tức ngày xưa chỉ trích hầu như không còn, cuối cùng thì làng giải trí vẫn chân chính coi trọng thực lực. Lưu Tiểu Tuyết nhìn cư dân mạng không ngớt khen mình, cô ta hả hê nghĩ.

Còn Du Văn Văn cảm tức nhìn Lam Hàn Kỳ, nếu vai diễn ấy là của cô ta thì bây giờ cô ta cũng đã nổi tiếng như Lam Hàn Kỳ. Nào để bây giờ bị cư dân mạng chửi thậm tệ.

“Ngọc nữ Du đột phá làm độc ác tiểu tam Ly Nhược!”

“Ngọc nữ Du bản chất thật? Đổng không khỏi quá lên chứ?”

Lam Hàn Kỳ lập tức hết sống những ngày tự do, bây giờ ra ngoài đường là phải cẩn thận che mặt lại. Đi cũng là đi xe ô tô, muốn đến KFC ăn cũng khó, Lam Hàn Kỳ đau khổ nhìn quán KFC nổi tiếng ở đằng sau.

Fans hâm mộ của Lam Hàn Kỳ đều mong chờ tác phẩm đầu tiên của nữ thần nhà mình, lên All yêu cầu ảnh.

Kì Kì, Ngươi Là Bản Mạng Của Ta: “Kì Kì, cầu ảnh cầu ảnh.”

Huyết Lệ U, Ta Nguyên Chết Vì Ngươi: “Cầu u linh tỷ tỷ bao nuôi, bao giờ có trailer《 U Linh 》, ta không chịu được nữa!”

“Cầu ảnh, cầu ảnh.”

“Mai 12 giờ đêm xuất trailer《 U Linh 》! Mai 12 giờ đêm có trailer《 U Linh 》, 12 giờ đêm trailer《 U Linh 》! Chuyện quan trọng nhắc lại ba lần!”

Lam Hàn Kỳ đau đầu nhìn người đứng trước mặt mình, lại ngao ngán nhìn trời. Sao đạo này vận mệnh cứ thấy kì sao...《 Thịnh Thế Phồn Hoa 》từ lúc khai máy cho đến giờ chưa chơi được lần nào, hết lần này đến lần khác gặp phiền toái.

Nghi hoặc nhìn nam nhân mặc sơ mi trắng, quần đen trước mặt mình, Lam Hàn Kỳ càng nhìn càng tò mò.

“Nga, vị bạn học.... không, vị tiên sinh này, phiền toái đứng qua một bên.”

Thế nhưng hắn ta dám dựa vào xe của cô. Bảo bồi yêu quý, em chịu ủy khuất rồi.

Khuôn mặt Quý Đoạn Nghiêu âm trầm đến đáng sợ, nhìn nữ nhân hai năm anh không gặp mà đã quên khiến Quý Đoạn Nghiêu đau đầu. Tuy đã cho người theo dõi suốt hai năm qua, nhưng đó là đơn phương. Đó là Quý Đoạn Nghiêu đơn phương nhìn Lam Hàn Kỳ. Còn vị nữ nhân nào đó vô tâm mặc kệ.

Xung quanh không khí chợt giảm, Quý Đoạn Nghiêu mạnh mẽ kéo lấy tay của Lam Hàn Kỳ vào xe của anh ở ngay cạnh đó.

Lam Hàn Kỳ nhìn chằm chằm tay của mình, tay còn lại lấy khăn tay ra, đưa ra cho Quý Đoạn Nghiêu, nhẹ giọng nhắc nhở: “Vị tiên sinh này, cầm tay thì cầm thoải mái. Bất quá, trước khi cầm thì cần ngăn cách bởi khăn tay này.” Như vậy tay bốn tiểu thư mới không bẩn..

Lam Hàn Kỳ không dám nói về sau ra vì bản thân cô ngửi được mùi nguy hiểm. Quý Đoạn Nghiêu nhìn bàn tay trắng nõn nhỏ bé trong bàn tay mình, đột nhiên động tác cũng hơi nhẹ xuống sợ làm cô bị thương.

Lam Hàn Kỳ rất ngoan ngoãn ngồi im trong xe, tay kia cầm khăn tay lau cẩn thận tay mình. Chờ một lúc vẫn không thấy Quý Đoạn Nghiêu lên tiếng liền lấy mấy gói ăn vặt từ trong balo ra, tay kia cầm điện thoại đọc báo quải.

Trong xe im ắng đến kì dị, ngoài tiếng nhai ròn tan của Lam Hàn Kỳ và tiếng “tinh” của All ra thì cũng chỉ có hơi thở đều đều của một người lạnh lùng một người lạnh nhạt.

Quý Đoạn Nghiêu thở dài, xoa đầu Lam Hàn Kỳ rồi ôm cô vào lòng. Đến giờ, Lam Hàn Kỳ quả thực cũng không hiểu tại sao Quý Đoạn Nghiêu lại ôm mình.

Lam Hàn Kỳ mất dời khỏi màn hình, mặt ngu ngơ nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Quý Đoạn Nghiêu, “Ày, người anh nhiều bụi bẩn mà dám ôm tôi....”

Quý Đoạn Nghiêu mặt trầm lại, khẽ thổi khí vào tai Lam Hàn Kỳ: “Tiểu Kỳ, em dám quên anh sau 2 năm không gặp.”

Lam Hàn Kỳ dừng lại động tác ăn, nghe Hệ thống quân nhà mình thân tình nhắc nhở.

[Thần chủ, người ta là Quý Đoạn Nghiêu đó!]

Cô day day mi tâm, trong đầu chỉ còn lại chút kí ức ít ỏi ở căn nhà lần đó. Hoàn toàn không nhớ được đây là Quý Đoạn Nghiêu. Hơi ôm lấy đầu mình, than thở nói: “Tôi quả thực không nhớ. Đạo này tôi mắc chứng đau đầu.”

Quý Đoạn Nghiêu nhìn Lam Hàn Kì, khuôn mặt quanh năm đóng băng có mấy tia mềm mại không dễ bắt gặp, “Tiểu Kì, anh sẽ khiến em nhớ anh mãi mà không quên.” Vị mỡ nam nào đó kiêu ngạo nói.

Lam Hàn Kì đã kịp nói thêm một câu khiến anh cảm thấy buồn cười.

“Nhìn vị tiên sinh này có vẻ rất giàu. Làm kim chủ tôi đi! Đúng lúc thiếu.”

Sau đó bày ra bộ mặt “Kim chủ, bao nuôi đi!”, không kịp phản ứng liền bị Quý Đoạn Nghiêu hôn.

Không hiểu nổi suy nghĩ của tiểu tâm can này.

Nhưng nghe được câu của Lam Hàn Kì, Quý Đoạn Nghiêu có vẻ rất hưởng thụ, “ừ” một tiếng. Tiểu tâm can muốn dựa vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuynh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 18: Phản Xuyên

ác giả: Họa Thiên

—oOo—

Lam Hàn Kì cho đến lúc xuống xe vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết Quý Đoạn Nghiêu hôn cô, rồi nói cái gì đó... Nhưng quan trọng hơn, anh ta đồng ý làm kim chủ của cô! Như vậy sẽ tiết kiệm được khoản tiền nho nhỏ.

[Thần chủ, đạo này ngài chút...]

Lam Hàn Kì rầu rĩ thờ dài, tựa lưng vào gốc cây nhìn lên trời: “Người nói đúng, ta có chút gì đó không đúng.”

[Đạo này ngài có gặp Phạm Thiên Tuyết?]

Lam Hàn Kì hơi nghĩ chút rồi lắc đầu, “Không có, từ lúc về đến giờ, ta chưa gặp cô ta bao giờ.”

[May mắn. Vạn thần bất thiết bị cảnh báo cấp SSS. Đỉnh cao của ngụy bạch liên hoa là...]

Lam Hàn Kì hơi sùng sốt, mặt lại sớm trở lại như cũ: “Là hắc hóa đến trình độ thượng thừa.”

[Đúng. Đỉnh cao của Phạm Thiên Tuyết chính là khi Hoàng Quý phi - Phạm Tuyết Nhi, Hoàng Quý phi thịnh sùng của Hoàng Thiên triều xuyên qua.]

Lam Hàn Kì gật đầu, mặt vẫn bình thường, “Mở thông tin chi tiết.”

Một bảng thông tin chỉ có ngắn ngủi mấy chữ nhưng được tô đậm bằng son đỏ.

Phạm Tuyết Nhi - Hoàng Quý phi thịnh sùng của Hoàng Thiên triều xuyên vào thân thể của Phạm Thiên Tuyết. Nguyên nhân cụ thể là do hai nữ nhân này phát sinh quan hệ với nam nhân cùng giờ cùng tháng cùng năm khiến không gian mở ra một lỗ hồng hồng phấn. Tuy nhiên, Hoàng Quý phi hiện giờ đã là Thái Hoàng phi - không tuổi trẻ, không sắc đẹp, chỉ nắm trong tay quyền khuynh thiên hạ. Và sau khi xuyên vào thân thể của Phạm Thiên Tuyết - hai người liền cùng cộng hưởng thân thể.

Lam Hàn Kì phát tay một cái, bảng thông tin biến mất, tìm kiếm một chiếc ghế đá, hơi nhíu mày nói: “Hệ thống quân, có phải như vậy sẽ là... Phạm Tuyết Nhi cùng Phạm Thiên Tuyết hợp tác lại đối phó với ta không?”

[Đúng vậy. Thần chủ nên nhớ, Phạm Tuyết Nhi là dạng người gì? Nàng ta trình độ Bạch liên hoa chính là thượng thừa. Còn Phạm Thiên Tuyết trình độ gì? Cô ta năm nay mới 20 tuổi nhưng trình độ Bạch liên hoa cũng chẳng kém gì. Và Thần chủ, ngài cũng nhớ nguyên nhân vì sao kiếp trước Lam gia sụp đổ, huyết chảy thành sông, Thần chủ táng thân trong biển lửa!]

Hiếm khi thấy Hệ thống nhà mình nói một lúc nhiều như vậy, Lam Hàn Kì cũng phá lệ cười mấy tiếng khe khẽ: “Người nói đúng, Hệ thống. Ta dù sao vẫn nên cẩn thận, mấy ả trình độ đã đủ giết chết mấy chục Lam Hàn Kì ngu ngốc. Nhưng Hệ thống, người yên tâm. Dù là hai người bạch liên hoa trình độ thượng thừa đó có hợp lại thì sao? Để xem mấy ả có thể thắng được Lam Hàn Kì ta không!”

[Vẫn là Thần chủ nói đúng. Dù sao vẫn nên cẩn thận, các thần vừa bật cảnh báo cấp SSS.]

Lam Hàn Kì gật đầu, trong lòng nghi hoặc không thôi, cuối cùng vẫn hỏi Hệ thống “thông thiên địa” kia.

“Hệ thống, dạo này kí ức của ta hơi đứt đoạn... Đầu thỉnh thoảng có chút...”

[Ngài nên vào《Thịnh Thế Phồn Hoa》tiếp tục trò chơi.《Thịnh Thế Phồn Hoa》không hại, ngược lại còn giúp rất nhiều cho Thần chủ.]

Lam Hàn Kì gật đầu, đeo khẩu trang lại, đi bộ dọc đường về.

Sự việc Hệ thống nói khiến cô có chút đau đầu. Cũng không nghĩ tới bản thân trùng sinh thôi mà khiến cho sự việc thay đổi đến chóng mặt. Dù sao vẫn cảm thấy Phạm Thiên Tuyết thật đáng thương, là thân thể của mình mà phải chia sẻ cho một người khác.

Xét cho cùng, Lam Hàn Kì cô cũng rất mong chờ cái ngày mà cô chỉ là người qua đường đồ thêm chút gia vị. Còn lại nhìn xem hai cái bạch liên hoa xé rách mặt nhau ra!

Không nghĩ tới, những ngày sau còn chút thú vị.

[Thần chủ, thiên vận của Phạm Thiên Tuyết tăng đột biến. Gần như trở thành thiên địa sủng nhi.]

Lam Hàn Kì bĩu môi, nhìn xe cộ qua lại tấp nập.

“Cũng đúng thôi, Phạm Tuyết Nhi có thiên vận không kém thậm chí là còn hơn Phạm Thiên Tuyết. Nhất là qua lâu ngày, Phạm Tuyết Nhi đã hấp thụ không ít Đế vương khí trên người Hoàng Thiên đế. Khi linh hồn xuyên qua, hai người nghiêng nhiên cộng lại, thiếu chút trở thành thiên địa sủng nhi.”

[Sao ngài biết rõ vậy?]

Lam Hàn Kì day day chán, đột nhiên cảm thấy Hệ thống dạo này hơi nhiều chuyện.

“Người cũng nên nhớ ta là Bách Tuế Vi Kì cùng với kinh nghiệm sống bao lâu rồi.”

Hệ thống khinh bỉ, lặng im hồi lâu, nó phát hiện ra Thần chủ nhà nó nói dối không chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyên Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 19: Thánh Nữ

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Đào Hoa Bạch Cung

Từ khi gia nhập showbiz, Lam Hàn Kì liền sống trong khu chung cư do Thiên Mĩ cung cấp cho nghệ sĩ dưới tay. Chung cư này đối với mấy nghệ sĩ danh khí không thịnh thì là quá tốt nhưng đối với Lam Hàn Kì thì cũng tạm ổn. Gọi là đủ sống đủ ở.

Lam Hàn Kì muốn về nhà cũng không được, dạo này nhân khí của cô có chút nổi, “chó săn” khắp nơi, chỉ cần vào Lam gia thì chẳng phải là mất vui sao.

Lam Hàn Kì tháo giày bỏ sang một bên, vứt balo sang một bên, nằm phịch xuống giường.

“Rầm” một tiếng, Lam Hàn Kì ngồi dậy ôm lấy chính cái lưng của mình, chỉ thiếu gào thét: “Cái bộ xương già này! Thiên Mĩ các người không yêu nghệ sĩ!”

[...] Hệ thống từ chối cho ý kiến, Thần chủ nhà mình tính tình bất định, khó lường.

Lam Hàn Kì chỉnh lại chân gối, nhắm mắt lại, Từ Liên tiên tử hiện ra cười nói.

“Chào mừng người chơi Bách Tuế Vi Kì trở lại《Thịnh Thế Phồn Hoa》sau mấy tháng không chơi.”

Lam Hàn Kì gật đầu, nhìn cảnh vật xung quanh, vẫn là căn nhà lúc trước, khung cảnh hoàn toàn không chút thay đổi.

Từ Liên tiên tử bay vòng quanh, chơi đùa mà nói: “Ngài dường như thất lạc. Hiện tại là thời gian hoàn thiện thiên phú thần thông của Dị nhân.”

Lam Hàn Kì từ chối cho ý kiến, vén rèm lá rủ xuống che khuất khung cảnh bên ngoài. Làng Dị Tiên nói riêng, lãnh thổ của Dị tộc nói chung không có ban ngày. Nói chính xác là Mặt trời rực rỡ cỡ nào cũng không thể chiếu rọi qua sự huyền bí linh thiêng của Dị tộc.

“Thánh nữ tôn quý, ngài đã hồi phục thân thể chưa?”

Lam Hàn Kì nghi hoặc nhìn hướng cửa ra vào, trong này còn Thánh nữ nữa sao?

Hệ thống game vang lên mấy tiếng “tinh” liên tiếp.

~Tinh! Chúc mừng người chơi Bách Tuế Vi Kì trở thành người chơi đầu tiên mang danh hiệu Thánh nữ của Dị tộc. Nhận được một hộp quà đạo cụ “Thánh nữ“..~

~ Tinh! Chúc mừng người chơi Bách Tuế Vi Kì thức tỉnh thiên phú thần thông đến độ hoàn mỹ.~

~ Tinh! Chúc mừng người chơi Bách Tuế Vi Kì trở thành Thánh nữ Dị tộc, có muốn ẩn danh tính.~

Lam Hàn Kì căn bản là đọc nghe không hiểu Hệ thống game nói cái gì, cô cứ theo bản năng mà gạt đầu, trên loa thể giới lập tức phát ra mấy dòng chữ lấp lánh kì dị.

~ Người chơi đầu tiên trở thành Thánh nữ Dị tộc. Thể lực trung lập đã xuất hiện, toàn bộ Đại lực cần cẩn thận đề phòng.~

~ Người chơi đầu tiên trở thành Thánh nữ của Dị tộc. Thể lực ẩn phản phái mạnh mẽ đã xuất hiện. Đại lực cần dốc lực để tu tiên phi thăng tiên giới.~

~ Người chơi đầu tiên trở thành Thánh nữ Dị tộc. Ma đạo và Tiên đạo hãy nỗ lực tu luyện theo cách của mình! Hãy mau kéo thể lực Trung lập theo cách của Tà - Chính! ~

Lam Hàn Kì nhìn mấy dòng lấp lánh kia liền thờ phào nhẹ nhõm. Tự tán thưởng “cái bản năng” của mình.

Cái gì là “thể lực trung lập” - đó chính là thể lực bị hai bên lôi kéo. Và kết cục chính là... chỉ có một chữ “thảm”. Còn cái gì là “thể lực ẩn phản phái mạnh mẽ”, được, cô thừa nhận. Nhưng không đến mức “phản phái” a!

Còn thể giới lúc này đã bùng nổ, hàng loạt câu hỏi được đăng lên.

[Thể giới] Thiên Địa Không Tha: “Ta dựa! Dị nhân chức nghiệp này có sao?”

[Thể giới] Vũ Phi Phi Phong: “Ta mới dựa! Dị nhân chức nghiệp này tuyệt đối là biến thái...”

[Thể giới] Cửu Thiên Huyền Nữ: “Các vị tu chân già, thể lực trung gian xuất hiện. Huyền Nữ ta bên thiên sứ.”

[Thể giới] Từ Tịch An Nhiên: “Ai? Ai là Thánh nữ? Là vị cao nhân nào?”

“....”

Lam Hàn Kì nhìn người ngoài cửa, lúc này mới phát nhẹ tay một cái, “Người gọi ta?”

Người kia mặc một áo choàng trùm kín, cung kính cúi đầu: “Đúng vậy, thưa Thánh nữ tôn quý.”

Lam Hàn Kì nghĩ mà đầu óc quay cuồng, kiếp trước thì bị người ta gọi là gì? Chính là tiện nữ! Là tiểu tam... Kiếp này lại được xưng là Thánh nữ - cho dù là trong ảo mộng không thực tế... Lam Hàn Kì mặc danh kì diệu nghĩ, Thánh nữ là như thế nào? Chính là một người thánh thiện, một người có “xứng đáng” được hưởng ngàn vạn tung hô của quần dân, là “thiên địa sùng nhi” thuần khiết không ai dám với tới.

Vậy mà cô... Lam Hàn Kì nghĩ, vẫn cảm thấy tội lỗi cho danh hiệu Thánh nữ này.

Thật tội lỗi mà...

Căn bản... Lam Hàn Kì cô chẳng phải Thánh nữ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyên Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 20: Một Vị Diện Khác (1)

—oOo—

Lam Hàn Kì khinh bỉ chính bản thân mình. Nhìn người áo đen đứng trước cửa, ho nhẹ mấy tiếng rồi hỏi.

“Ngươi tên là gì? Hiện tại chúng ta đang ở Dị Tiên?”

Người áo đen đột nhiên nhảy tới nhảy lui, mơ hồ nghe thấy tiếng cười khẽ.

“Cuối cùng Thánh nữ tôn quý cũng hỏi ta. Thưa Thánh nữ tôn quý, nô tì tên A Mẫn. Chúng ta hiện giờ đang ở Đé đô. Còn ngài đang ở trong gian phòng của Thánh nữ Dị tộc.”

Lam Hàn Kỳ khó hiểu hỏi, “Đé đô?”

Lại thêm một “Đé đô” nữa? Chẳng phải trong bản đồ thế giới chính mới có Đé vương thành sao?

A Mẫn lúc này đã cởi áo đen ra, bên trong hiện ra một tiểu nha đầu búi tóc nhỏ, khuôn mặt tròn tròn, song đồng sáng lung linh.

A Mẫn thu áo lại, cười nói: “Thánh nữ tôn quý chưa nghe danh sao? Được, để nô tì giải đáp cho ngài.”

Lam Hàn Kỳ nhíu mày, là Đé đô của Dị nhân, rồi hướng phía A Mẫn lờ mờ: “A Mẫn, ngươi đừng gọi ta là Thánh nữ nữa.”

Cảm giác không khác gì Bạch Liên Hoa, Lam Hàn Kỳ khinh bỉ cái danh “Thánh nữ” này!

A Mẫn khó hiểu ngẩn người, đầu hơi nghiêng nghiêng về phía trước, “Vậy nô tì gọi ngài là... tiểu thư!”

“Tùy ngươi.” Lam Hàn Kỳ khổ sở day day mi tâm, đầu lại có chút đau nhức không bình thường.

A Mẫn tiến lại gần, tay kết một ấn kì dị, miệng đọc chú ngữ khó hiểu, xung quanh phát ra một ánh sáng chói lóa.

Đến lúc Lam Hàn Kỳ mở mắt ra thì phát hiện mình đang đứng giữa không trung, phía dưới là những mảng tối xen lẫn điểm sáng kì dị. Một đạo sáng chột lóe lên.

“Uỳnh” một tiếng, Lam Hàn Kỳ cảm thấy không khí cũng khí tràng khí mạnh mẽ này làm rung chuyển rồi.

Đây tuyệt đối là cao thủ, đã từng “đi qua” rất nhiều nơi, mấy chục nghìn năm, gặp qua vô số người nhưng đây là lần đầu tiên, Lam Hàn Kỳ cô cảm thấy bản thân mình có chút sợ hãi khí tràng mạnh mẽ này... Không sai, là nỗi sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

Lam Hàn Kỳ không yên tâm, tay kia bám lấy một cành cây cao mọc trời, mắt vẫn nhìn về phía cột sáng phá hư không kia.

Ánh sáng dần tiêu thất, bầu trời trở nên âm đạm, xung quanh còn lại hai khoảng trắng và tối.

Một bóng lờ mờ xuất hiện, Lam Hàn Kỳ cảnh giác nhìn, tay chân gần như đã sẵn sàng... chỉ là, trong thâm tâm cảm thấy bất lực trước sức mạnh nghịch thiên này.

Bóng đen tiến đến gần, xung quanh bóng đen thần bí bao trùm những tia sáng kì dị, không thể đưa mắt nhìn lâu! Lam Hàn Kỳ hơi dụi dụi mắt của mình, cảnh giới quá cao, bản thân cô cũng không nhìn được huyền cơ.

Dù sao thì bản thân chẳng có cấp bậc gì, Lam Hàn Kỳ khóc không ra nước mắt.

“Kẻ nào dám xông vào địa phận của bản tôn!”

Lam Hàn Kỳ: “....”

Xuất hiện trước mặt cô là một lão già mặc y phục cổ trang màu đen từ đầu đến cuối, mắt tím lóe lên sự thâm hiểm lạ thường. Lão ta dò xét nhìn Lam Hàn Kỳ, chột ánh mắt thay thành tán thưởng.

“Ai nha. Viễn Nhi không thông báo cho bản tôn... Ngươi chắc là người được chọn đi!”

Lam Hàn Kỳ mặt đầy hắc tuyến, Viễn Nhi trong lời lão già này cô biết là ai! Đó chính là Dị tộc Tộc trưởng Dị Viễn trong truyền thuyết a.

Ho nhẹ một tiếng, tay kia vẫn bám chặt ở cành cây cao chọc trời, “Đúng vậy, ngài là?”

Lão già mặt đầy nộ khí, chỉ thẳng tay vào mặt Lam Hàn Kỳ mà quát: “Ngươi không biết bản tôn?”

Lam Hàn Kỳ hơi sững người rồi rất thành thật gật đầu.

Lão già kia tay run run, miệng lắp bắp nói không lên lời.

Cuối cùng, tay bỏ xuống, lão già mỉm cười thân thiện khiến Lam Hàn Kỳ lạnh sống lưng: “Bản tôn cũng không thể trách ngươi! Thôi, bản tôn giới thiệu trước, ta là Dị Thần - người đã sáng tạo ra Dị thuật. Bản tôn nắm trong tay vạn vật, thông thiên địa không là gì với bản tôn!”

Não của Lam Hàn Kỳ đã tự động lược bỏ ba nghìn từ yy của Dị Thần nào đó.

“Ngài là Dị Thần? Sao ta không cảm thấy ngài giống Dị Thần trong truyền thuyết vậy!” Lam Hàn Kỳ tò mò nhìn Dị Thần. Bộ dạng, “ta không tin ngươi” khiến Dị Thần nào đó lại tức đến thổ huyết.

“Hừ! Ngươi không tin sao! Thôi được rồi, khai báo danh tính!”

Dị Thần hung hăng trừng mắt Lam Hàn Kỳ, đặc biệt tự động gắn thêm mác danh “nha đầu vô tâm”.

Kì vô tâm ho nhẹ một tiếng, bộ dạng học sinh nghiêm túc.

“Ta tên là Bách Tuế Vi Kỳ.”

Dị Thần gật gù, “Được, vậy bản tôn sẽ gọi ngươi là... Vi Kỳ.”

Lam Hàn Kỳ từ chối cho ý kiến. Chợt để ý đến hoàn cảnh bản thân mình lúc này liền khóc không ra nước mắt. Quay sang nhìn lão già Dị Thần tôn quý kia liền ối một búng máu...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyênh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 21: Một Vị Diện Khác (2)

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Lam Hàn Kỳ khóc không ra nước mắt...

“Khoan đã, tên cứ để sau... Ngài xem ngài đang ngồi như thế nào còn ta phải đứng như thế nào... Cho ta xuống a!”

Dị Thần cười ha hả, “Sao nha đầu! Tinh hướng này sẽ còn xuất hiện nhiều lần... Nha đầu ngươi vẫn nên làm quen dần!”

Thế nên, Lam Hàn Kỳ vẫn một tay bấu vào ngọn cây uất ức nhìn lão già ngồi oai phong trên không trung.

Dị Thần đắc ý nhìn Lam Hàn Kỳ, lại ha hả cười: “Nha đầu, lại đây, ta xem tư chất ngươi không tệ. Viễn Nhi chọn đúng là không tồi, lại đẩy báỉ sư phụ.”

“....” Bồn bảo bảo đi không nổi nha!

“Ng oan, tiểu nha đầu. Báỉ ta làm sư phụ có nhiều lợi ích!”

“...” Lợi ích gì a? Cứ để sau đi! Cho bồn bảo bảo xuống!

“Tiểu nha đầu, mau mau lại đây!”

“....” Dị Thần, ông quên là tôi đang ở đâu à?

“Tiểu nha đầu! Rượu mời không uống thích uống rượu phạt!”

“....” Muốn cũng không được.

“Sao ngươi không nói! Khinh lão già này sao?”

“....” Căn bản hậu bối không có ý đó, nhưng gió to quá, nói không nổi!

“Ngươi... Nha đầu, lại đây lại đây. Sư phụ cho xem cái này!”

“...” Lão già, tôi không đi nổi. Ông lại tự xưng sư phụ của tôi!

Dị Thần tức đến mặt đỏ phừng phừng. Tay phát mạnh một cái, giống như có cái gì đó mạnh mẽ nhưng vô hình bổ nhào về phía Lam Hàn Kỳ.

Lam Hàn Kỳ khóc không ra nước mắt, căn bản là mặt tái nhợt không nói lên lời. Đứng trước cường giả, cô cũng chỉ giống như một con kiến nhỏ bé, tùy thời bị giẫm đạp.

Cũng may, táng mạng ở đây cũng chẳng sao, dù sao đây cũng chỉ là võng du thực tế ảo mà thôi! Chết cũng có bình hồi sinh máu mà!

Lam Hàn Kỳ an ủi mình, chính xác hơn là lừa dối bản thân mình!

Vì sao một linh hồn ma hóa, một thứ nửa người nửa quỷ lại sợ cái thứ ảo võng du ở Nhân gian?

Căn bản, đó là thật! Lam Hàn Kỳ tái mặt với phân tích của mình “trước cái chết”.

“Nha đầu! Ngươi làm gì vậy? Còn không mau trèo lên lưng Bạch Nhi nhà ta!”

Lam Hàn Kỳ: “....” Mất lo lắng liếc qua “Bạch Nhi” nào đó...

Được rồi, đó cũng là Dịch Thần lão ngoan đồng tưởng tượng, cô nghe theo là được!

Nói rồi, Lam Hàn Kỳ rất nhu thuận nghe lời Dịch Thần, trèo lên “Bạch Nhi” hình thành nhờ uy áp của Dịch Thần.

Uy áp mang tên Bạch Nhi quay trở lại, Lam Hàn Kỳ liều mạng nhảy xuống mặt đất. Thở phào nhẹ nhõm, cô nhìn Dịch Thần trên không trung...

“Dịch Thần! Tại sao lại tha cho ta?”

Dịch Thần ngu ngơ nhìn “đồ đệ” của mình, cũng nhảy xuống theo.

“Vì ngươi là đồ đệ của ta!”

Nếu cảnh nữ tử đứng dưới ngược nhìn lên hỏi, lão già phía trên mặc trường y nhảy xuống bá đạo trả lời nhất định sẽ trở thành hiệu ứng lãng mạn. Nhưng mà, mỗi nữ vô tâm vô phé nào đó không quan tâm, trực tiếp đâm thẳng vào tim mỗi sư phụ nào đó.

“Nhưng ta còn chưa bái ngươi làm sư phụ a!”

Dịch Thần thổ huyết, suýt đâm đầu thẳng vào đất, “Khụ, nha đầu! Bái ta làm sư phụ có nhiều chỗ lợi!”

“...” Lam Hàn Kỳ mặt tỉnh bơ khoanh tay đứng nhìn, chuẩn một nữ tử vô tâm vô phé mặt lạnh trong truyền thuyết!

“Ta có thể cho ngươi quà ra mắt!”

Dịch Thần thấy Lam Hàn Kỳ có vẻ động tâm liền nói tiếp.

“Nha, ngươi đang làm Thánh nữ Dịch tộc? Thánh nữ Dịch tộc từ trước đến nay rất nhiều! Chính là, Thánh nữ tôn quý nhất được thừa hưởng truyền thừa từ Dịch Thần ta thì chưa từng!”

Lam Hàn Kỳ mím môi, dung mạo vốn đã chuyển đổi 50% khiến người ta không có ấn tượng giờ lại giống như bông hoa, vô sắc nhưng lại tỏa hương, khi chất lúc ẩn lúc hiện khiến người ta có cảm giác run sợ.

Cô chăm chú quan sát Dịch Thần từ trên xuống dưới, cuối cùng đúc lại một câu: “Ta có gì mà Dịch Thần cao quý ngài nhất định phải bắt ta làm đồ đệ?”

Dịch Thần nghe xong lần nữa thổ huyết, mặt khó tin nhìn Lam Hàn Kỳ rồi thét lớn.

“Ngươi cái nha đầu! Thiên phú ta không nói nhưng đã được Viễn Nhi đưa vào thì tuyệt đối không tầm thường!”

Nói rồi, cái vẻ mặt mỗi khi nhắc đến “Viễn Nhi thân ái” là lại nhu hòa khiến máu hủ trong người Lam Hàn Kỳ lại sôi sục. Khẽ ho một tiếng che giấu đi vẻ mặt khống chế của một con hủ gặp được công thụ, cô nói.

“Thực ra thì người đưa ta vào đây không phải Viễn Nhi của ông! Mà là A Mẫn ngoan hiền cạnh ta!”

Nói rồi, bày ra bộ dạng “người không liên quan” khiến Dịch Thần suýt nữa thổ huyết.

“Không liên quan? A Mẫn là Viễn Nhi đưa tới, dĩ nhiên là sẽ thay Viễn Nhi đưa ngươi gặp ta rồi!”

Lam Hàn Kỳ bĩu môi, “Nhưng A Mẫn đã đến chỗ ta thì chính là người của ta.” Nói rồi đắc ý lấy ra “Giấy bán thân” của A Mẫn.

Dịch Thần: “....” Tóm lại là ngươi có muốn bái ta làm sư phụ không?

Lam Hàn Kỳ nhìn vẻ mặt cứng ngắc của Dịch Thần liền không nhịn nổi cười, ha ha mấy tiếng. Cuối cùng, sau một hồi cười nhạo Dịch Thần, Lam Hàn Kỳ nhìn mảnh đất xung quanh, tò mò hỏi.

“Dịch Thần đại nhân, đây là đâu a?”

Dị Thần khinh thường trả lời, ngoảnh mặt làm ngo.

“Làm sao để trở về a!”

Nghe đến đây, hai mắt của lão hồ ly nào đó phát sáng, nhưng bề ngoài lại bày một bộ dáng “ta miễn cưỡng nói với ngươi”.

“Hừ, đây là một vị diện khác do ta tạo ra. Từ khi A Mẫn mà ngươi nói thì triển thuật thì ngươi đã bị truyền tống đến đây. Thôi, không nói nhiều nữa. Vấn đề chính ở đây là, kẻ vào được đây là kẻ được chọn và có thiên phú về Âm - Dương. Còn kẻ có thể ra khỏi đây được thì kẻ đó chính là đồ đệ chân truyền của ta - được truyền thừa và lĩnh ngộ về Âm - Dương. À, ngươi biết không, tiểu nha đầu, vào mà không báỉ ta làm sư phụ thì đừng mong ra khỏi đây.”

Dị Thần không tình nguyện nói, mặt hung ác trừng Lam Hàn Kỳ.

Lam Hàn Kỳ gật gật đầu, bộ dạng “ta hiểu nhưng ta không quan tâm”.

Nói “kiểu Dị Thần” thì quá mơ hồ. Nói cách khác thì... đây là một vị diện tồn tại song song và có thật - có thể là do dưới một sự cố nào đó mà nó được liên thông với game thực tế ảo《Thịnh Thế Phồn Hoa》, nó nằm ngoài tầm kiểm soát của khoa học - kĩ thuật. Nói chính xác thì là do sự hình thành của một sức mạnh siêu nhiên như Dị Thần. Lam Hàn Kỳ ngẫu nhiên bị A Mẫn truyền tống vào đây...

Dị Thần nói tiếp: “Được rồi, báỉ ta làm sư phụ. Ta có thể dạy ngươi cách sử dụng Âm - Dương thuật, cũng có thể dạy ngươi cách kiểm soát nó. Dĩ nhiên, ngươi là Nhị đồ đệ của ta, có Đại sư huynh là Dị Viễn. Thời gian của ta sắp hết, không gian này không trụ được bao lâu... Ta chỉ có thể gửi gắm hy vọng ở ngươi, nha đầu!”

Dứt lời, một loạt ánh sáng huyền ảo bao phủ lấy Lam Hàn Kỳ. Mọi thứ đều nhạt nhòa đi, Lam Hàn Kỳ cảm thấy bất lực, ngã xuống, thân thể đập mạnh xuống đất cần cỗi.

Cô ghét cảm giác này, nó thật bất lực, giống như năm đó. Chỉ có thể mặc tâm trí chìm vào giấc ngủ thiên thu nơi có ngọn lửa liệt diễm...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyển Đao Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Đào Hoa Bạch Cung

Lam Hàn Kỳ bò từ giường dậy. Không nghĩ tới bị truyền tống tới vị diện khác, nhưng cũng không nghĩ tới bị Hệ thống game cưỡng chế thoát game - với lý do game có BUG. Toàn lý do cường ép. May mắn là trước khi Dị Thần và cô bị mất kết nối thì đã đưa những thứ nên đưa cho Lam Hàn Kỳ.

Nhìn ngọc giản khác án đồ đẳng kì dị trong tay, Lam Hàn Kỳ kích động nhỏ máu giống như trong mấy truyện tu tiên. Cuối cùng cũng được cầm trên tay đồ vật cô mong ước bao lâu. Hai đời viết truyện, đời hai được cầm, được nhìn, được sờ... Quả nhiên, cảm giác khác hẳn.

Lam Hàn Kỳ tâm lý biến thái suy nghĩ...

Một ánh sáng mang theo những thứ hắc ám bao bọc lấy Lam Hàn Kỳ. Từ ánh sáng chuyển thành những chữ tượng hình, cổ đại kì dị uốn vòng quanh, rồi dung nhập vào đầu.

Lam Hàn Kỳ cảm thấy một trận choáng váng, giống như có quá nhiều thứ ngoài sức không chế dung nhập vào đầu.

“Rắc” một tiếng, giống như từ sâu trong linh hồn, có thứ gì đó đang vỡ vụn.

Lại là cái cảm giác bất lực chết tiệt này!

Cô âm thầm rủa, chỉ hận không thể cường đại hơn nữa.

Trong không gian tối tăm, chỉ có mấy đốm sáng đang tranh cãi nhau. Bên cạnh một màn hình trong suốt đang nhấp nháy liên tục.

“Lam Hàn Kỳ thoát khỏi khống chế!”

“Ngươi câm mồm! Cô ta sẽ nghe thấy mất!”

“Là người ngu ngốc, giới thiệu cô ta vào 《Thịnh Thế Phồn Hoa》!”

“Ô ô, sao người lại mắng ta... Ta cũng đâu biết lại có một lão Di Thần xuất hiện.”

“Ngoan, ngoan, ngoan... Chỉ có vào 《Thịnh Thế Phồn Hoa》 thì mới khiến cô ta kích hoạt, tiện khổng chế hơn.”

“Nhưng lại có lão Di Thần xuất hiện, việc này là sơ suất... Ta không dò xét kĩ.”

“Di Thần là có trong kịch bản... Nhưng từ lúc A Mẫn xuất hiện... Ta đã cảm thấy chuyện đã thoát khỏi tầm kiểm soát.”

“Sao người không ngắt kết nối luôn?”

“Hừ, ta chỉ muốn xem chuyện vui!”

“Người.... người.... Hừ, cẩn thận cái thú vui tao nhả của người!”

Đột nhiên, một bóng hình mờ ảo xuất hiện. Mọi tiếng nói chuyện đều im lặng, chúng nín thở nhìn bóng hình kia.

Một trong số đó run rẩy nói, “Chủ nhân, nàng ta thoát khỏi khổng chế... Cũng, cũng... cũng là lỗi của Tiểu Hắc.”

Nói rồi, đốm đen đó im bất. Nhưng xung quanh người nó đang phát ra những ánh sáng kì dị, cuộn cuộn mạnh mẽ như sóng biển.

Bóng người thần bí kia lạnh lùng nói: “Không sao, chỉ cần đừng để Diêm Vương biết... Thì mọi chuyện sẽ ổn. Còn về nàng, ta tự có cách giải quyết.”

Không kịp để mấy đốm sáng phản ứng, bóng đen biến mất.

Không gian trở lại im lặng. Thịnh thoàng, giống như có những giọt nước mưa rơi xuống, tạo thành từng vòng tròn nhỏ trên nền đen.

Lam Hàn Kỳ ôm cái đầu ngồi dậy, tựa lưng vào ghế. Trong đầu cô vẫn còn oang oang mấy tiếng gào thét giống lệ quỷ, nhưng có lúc lại thánh thót như thần tiên. Trước mắt là một mảnh đen sáng lẫn lộn, Lam Hàn Kỳ khó khăn mới tìm được chỗ dựa thân thể nặng trĩu.

Đại não... Không, từ sâu trong linh hồn đang vang lên từng hồi chuông réo rắt. Giống như xiềng xích phong ấn đang dần nói rộng, phát ra âm thanh lạch cạch nặng nề, cô có chút sợ hãi với suy nghĩ của bản thân.

Rồi tiếp theo là một loạt kí tự, đồ đảng, chú ngữ,... kì dị xông thẳng vào trong đại não, khắc sâu vào linh hồn. Lam Hàn Kỳ cảm thấy linh hồn bị chấn động mạnh, đau nhức giống như khi bị rơi vào hầm băng lạnh ngàn năm, bị ngàn mũi kim nhỏ sắc bén đâm qua từng chút, từng chút một.

Lam Hàn Kỳ muốn hét lên để phần nào giảm đi sự đau đớn. Nhưng cổ họng chẳng thể nào kêu được một tiếng, bao nhiêu đau đớn cứ nghẹn trong cổ, giống như bị năng lực vô hình nào đó bóp chặt cổ.

Cô cứ ngồi như vậy, mặt tái nhợt, miệng há ra thật to chỉ mong hét được một tiếng nho nhỏ, cả cơ thể cứng ngắc. Dưới làn da trắng như sứ, mỗi giây lại có hàng nghìn chiếc kim nhỏ đâm qua, khảm sâu vào linh hồn.

Không biết qua bao lâu, Lam Hàn Kỳ chỉ có thể cảm nhận chính sự đau đớn thâm thấu khắp linh hồn. Chỉ biết an ủi mình bằng chính động lực phía trước.

Từng này đau đớn không là gì so với những ngày tháng của kiếp trước mà cô phải chịu.

Từng này đau đớn không là gì cả! Nó chỉ đang nhắc nhở Lam Hàn Kỳ cô!

Từng này đau đớn có là gì đâu... Trái tim của cô cũng đã chết, chỉ còn lại linh hồn nhỏ nhoi đã ma hóa.

Từng này căn bản chẳng là gì cả! Thế giới Hắc Ám từng đi qua, Âm phủ cũng không chứa chấp cô, đến cả thế giới Quang Minh thối nát ấy còn đi được.... Thì những thứ này chẳng là gì!

Chỉ tồn tại thôi cũng đã thử, thiên đạo cũng phải buông tha cho thứ tồn tại sai trái là cô!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyênh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 23: Khoảng Cách

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Lam Hàn Kì từ ác mộng tỉnh lại, chỉ là kích hoạt tiềm năng mà cũng đau đớn như vậy.

Ồ, mà đó là chuyện đương nhiên!

Bây giờ thì Kì biến thái đã hiểu được cảm giác nữ chính tu tiên tẩy tủy là như thế nào... Thế nên, Kì biến thái quyết định ngược nam nữ chính hơn nữa! Để cho chúng biết, Kì biến thái từng trải qua cảm giác đau đớn này là như thế nào.

Hệ thống không thể nào hiểu nổi logic của Thần chủ nhà mình.

Thần chủ đại nhân, sai rồi, ngài tam quan bất chính à! Phải là thấu hiểu nỗi đau, quyết định sủng nữ nam chủ chứ! Cẩn thận sau... mà cũng không liên quan đến bốn quân nha!

Kì biến thái bị Hệ thống vứt bỏ lồm ngồm bò dậy từ giường, ôm Yêu Yêu và Nhạc Nhạc vào lòng trâu đùa chúng.

“Méo! Gừ... gừ... gừ!”

“Gào! Gào gào gào... gừ...”

Lam Hàn Kì ngơ ngẩn nhìn hai đứa, “Yêu Yêu? Nhạc Nhạc?”

Biểu hiện này của chúng là sao?

Yêu Yêu và Nhạc Nhạc hơi lủi xuổng vì hành động của Lam Hàn Kì.

Lam Hàn Kì nghi hoặc biểu hiện kì quái, mặt âm trầm xuống, lần đầu tiên nó dám cắn cô mà không có sự cho phép.

Hệ thống, ra đây nói chuyện cho bốn tiểu thư! Nói cho đảng hoàng, bốn tiểu thư hứa sẽ không đánh nguoi... chúng ta chỉ nói chuyện phiếm thôi.

[....] Im lặng là vàng.

Lam Hàn Kì cơ hồ mặt biến đen, đôi mắt u ám nhìn Yêu Yêu và Nhạc Nhạc, “Hệ thống, nguoi có vẻ không biết, nói là bạc?”

[....] Được rồi, là nó sai.

Lam Hàn Kì mất kiên nhẫn, đứng dậy, mắt vẫn luôn nhìn Yêu Yêu và Nhạc Nhạc.

[Thần chủ, bình tĩnh, bình tĩnh. Tất cả đều phải từ từ.] Nếu Hệ thống là con người thì giờ này tuyệt đối là đang cầm chiếc khăn lau mồ hôi chảy ròng ròng.

Lam Hàn Kì nhú mày, hình ảnh từ gương phản chiếu lại khiến cô hốt hoảng che mặt lại.

[Lắng nghe là kim cương]

Lam Hàn Kì dụi mắt, nhìn chiếc gương phía xa xa.

Chiếc gương khảm các bảo thạch nhiều màu sắc trông rất bắt mắt, kính sáng bóng không một tí vết khiến người ta muốn soi nhìn dung mạo của mình. Nhưng Lam Hàn Kì lại khác, cô hoàn toàn không muốn, cô không muốn, đó không phải là cô!

[Đôi khi, phạm nhân ngu ngốc phải biết chấp nhận sự thật.]

Lam Hàn Kì bàn thần nhìn khuôn mặt xấu xí đầy sẹo, hơn một nửa khuôn mặt là vết cháy bỏng, chỗ còn lại đầy rãnh khuyết đã thành vảy. Tóc rối tung cháy xém, trên đầu còn là vết thương có máu đen đông lại, rõ ràng là quỷ!

Lam Hàn Kì đưa tay sờ khuôn mặt của mình, đau đớn và cảm xúc chân thực mang lại khiến cô hét thảm một tiếng.

[Thứ bản thù thì mãi chỉ là thứ bản thù.]

Lam Hàn Kì bình tĩnh trở lại, mặt méo mó nhìn mình trong gương.

Đây không phải cô, không phải cô, không phải cô mà... Ai nói cho cô biết đi, đó không phải là cô!

[Sự thật, ngay trước mắt nguoi.]

Lam Hàn Kì đau đớn đập mạnh vào trái tim.

Cô vô thức thần thờ tiến lại gần chiếc gương.

[Nào... nào.... nào... tiến lại đây.... hãy đến bên ta... Chúng ta sẽ hòa làm một.... Mọi đau đớn, mọi thù hận, mọi thứ đều trao cho ta... ta sẽ giúp ngươi... giúp ngươi.... chỉ cần trao cho ta thân xác này.... Hỡi phạm nhân ngu xuẩn...]

Đúng vậy, tiến lại, mọi đau đớn sẽ tan biến, vì...

[Tốt, tốt, thật tốt! Tiến lại đây! Nhanh lên... ta sẽ giúp ngươi!]

Lam Hàn Kỳ lơ mơ tiến lại gần chiếc gương, khoảng cách chỉ còn mấy bước chân ngắn ngủi.

Đột nhiên, đôi mắt vốn đờ đẫn, mông lung lóe lên vài tia tinh quang. Lam Hàn Kỳ mặt không biểu cảm, tay nắm chặt, một cú đấm mạnh mẽ vào gương.

Chiếc gương hoa mỹ mang theo hình ảnh phản chiếu ác quỷ rạn nứt Từng mảnh gương rơi xuống, rụng dần, vỡ vụn, tạo ra những tiếng chói tai khiến cô nhẩn mặt lại.

“Ha ha ha... Khoảng cách giữa chúng ta chỉ là mấy bước chân ngắn ngủi nhưng lại xa vời đến vậy! Nói thử, ta nói có đúng không? Cũng giống như năm ấy, ta tuyệt vọng như thế nào, ta điên cuồng thế nào, ta độc ác thế nào! Ngươi không phải ta... ngươi không hiểu được! Ngươi cũng không có tư cách để hiểu!”

—oOo—

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyết Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 24: Là Ta Luyện Tiếc...

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Lam Hàn Kỳ cuồng tiếu, sau khi nói xong câu vừa rồi, nhếch môi gần ra từng tiếng: “Ngươi là ai!”

Mắt đen linh động vẫn nhìn chăm chăm chiếc gương. Chiếc gương đã vỡ quả không có gì đáng nhìn, nhưng chiếc gương kia vỡ rồi, bên trong lại là một khoảng trời đen vô tận.

Thật lâu sau đó, có tiếng nói không nhanh không chậm vọng ra, “Ta... là ngươi thôi.”

Lam Hàn Kỳ mỉm cười, nụ cười thiên chân vô tà hoàn toàn không có sát khí khiến người ta dễ sinh ảo tưởng. Tiếng cười như chuông bạc quanh quẩn ngay trong phòng, đối với thứ ở trong chiếc gương kia lại chói tai, lại giống như chế giễu mình.

Tay giờ lên, Lam Hàn Kỳ cười nhẹ một tiếng không rõ nghĩa, mắt nhìn bàn tay trắng nõn bị trầy xước, máu vẫn không ngừng chảy.

Thứ bên trong chiếc gương thấy Lam Hàn Kỳ không bận tâm đến mình, cảm thấy bị khinh thường, thẹn quá hóa giận gầm gừ.

“Hừ, Lam Hàn Kỳ ơi, ngươi là ta, ta là ngươi, điều đó không thể thay đổi. Ngươi xem, vì sao gương vỡ lại phát ra tiếng chói tai? Tại sao không phải là tiếng cười thanh thúy như chúng ta? Ha... ha... ha...”

Lam Hàn Kỳ: “....” Cảm giác bản thân bị sỉ nhục. Tiếng cười của ngươi mà thanh thúy?

Đột nhiên, thứ bên kia dừng lại, chỉ còn tiếng cười mà mị vang vọng trong không gian, “Lam Hàn Kỳ đáng yêu, ngươi nghĩ ngươi có tiếng cười như chuông bạc hay sao? Ngươi cũng chỉ như ta thôi, như ta thôi... Khanh khách.”

Lam Hàn Kỳ không khỏi nhũn mày, này, quả thực cô vốn không biết hát, nhưng không có nghĩa là giọng cô không hay, cô chỉ không biết cách khống chế giọng điệu thôi. Nhưng mà Hệ thống kia “chỉnh” cô một thời gian, bản thân cô mà đi tuyển chọn tuyệt đối là được một trong Tứ đại Thiên hậu a!

Âm thanh rùng rợn như lệ quỷ lại nói tiếp, “Hàn Kỳ yêu quý, ngươi xem, tại sao tiếng lửa cháy lại vui tai như vậy... Lộp độp lộp độp... Ừm, rất vui tai nha!”

Mặt cô đột nhiên tái nhợt, cả cơ thể căng thẳng, bàn tay nắm chặt lại, máu tươi chưa kịp đông lại có xu hướng chảy nhiều hơn. Mọi suy nghĩ lạc quan lúc nãy của Lam Hàn Kỳ bay hết, đầu óc cô trống rỗng.

Bên trong chiếc gương truyền ra tiếng cười thê lương, cũng xen chút đắc ý, “Kì Kì thân ái, ngươi xem, tại sao, hương vị máu bị thiêu đốt lại quyến rũ như

đóa hoa anh túc vậy? A... thật là thơm..”

Lam Hàn Kỳ vô lực ngồi bệt xuống, không có khả năng, hoàn toàn không có khả năng!

Lần đó, là căn phòng ở đế quốc A... hoàn toàn không phải là ở dinh thự Lam gia.

Căn phòng đó... là một căn phòng lãng mạn, là một căn phòng ảo mộng nhất Lam Hàn Kỳ cô từng được chứng kiến.

Màu trắng của váy cưới, màu đỏ làm nền... Cô một thân hoa lệ nằm trên chiếc giường sang trọng chờ đợi tiện nam kia đến.

Sau đó... à không, không còn sau đó nữa.

Chỉ có kết cục... cả thân thể chìm trong giấc mơ ảo mộng về những ngọn lửa, đỏ rực... cháy mãi, đốt cháy cả thân thể này.

Mở mắt ra cũng chỉ là màu đỏ... màu đỏ chói mắt của lửa.

A, thật đẹp, là một giấc mộng đẹp, đẹp đến chân thực, đẹp đến tàn khốc!

Tiếng cười chói tai khiến Lam Hàn Kỳ từ quá khứ tỉnh dậy.

“Ha ha ha... Tiểu Kỳ Nhi dấu yêu, ta thật chờ mong ngày này, ngày mà ngươi nhớ đến ta, nhận ra ta! Ta thật hạnh phúc, hạnh phúc đến độ rơi nước mắt rồi! Đúng, ta rất hạnh phúc.”

Lam Hàn Kỳ ngơ ngác, chiếc gương ấy đã bị thiêu đốt cùng cô rồi, tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Sai, sai từ đoạn nào!

“A... ta thực cảm động, có người nhớ đến ta, lại còn là bản thân ta đâu chứ! Không sai, không sai đâu! Đây mới là sự thật, ngươi đang bước đi trên mảnh gương sắc nhọn, bàn chân đã nhiễm máu đỏ tươi... Hiểu sao?”

Lam Hàn Kỳ nhìn chân mình, quả nhiên, đã chảy máu. Lại lần nữa nhìn chiếc gương, cắn chặt răng lại bước đến phía trước. Mấy bước, khoảng cách, sinh mệnh.

Đau đớn khiến Lam Hàn Kỳ tỉnh táo hơn. Từng mảnh gương nhỏ cứa vào chân, ghim sâu vào da thịt, khoảng cách ngăn ngại mấy bước nhưng lại quyết định hết thảy.

Lam Hàn Kỳ cô đột nhiên không hiểu, bản thân mình là ai?

Bước chân khựng lại, tay vươn ra một cách vô thức.

“Ha ha ha... Ngoan lắm, tiến lại đây, ta là ngươi, chúng ta là một.”

Bàn tay đen thui dơ xương vươn ra, nắm lấy bàn tay bị thương của cô. Lam Hàn Kỳ đột nhiên nắm chặt bàn tay kia, kéo mạnh một cái.

“A.... A... Tiện... tiện...”

Lam Hàn Kỳ cắn răng, miệng vẫn cố nặn ra nụ cười, “Ngươi bảo ai tiện đâu?”

Bóng đen kia bất ngờ bị Lam Hàn Kỳ kéo ra, căn bản là vô lực chống đỡ, cả cơ thể cứ như vậy lao mạnh về phía Lam Hàn Kỳ. Cô mạnh mẽ ôm lấy nó, vỗ lưng nó như một đứa trẻ.

“Tốt, ổn rồi.”

Cả cơ thể bóng đen vốn cứng nhắc bỗng nhiên dịu lại, tựa im ở trên vai Lam Hàn Kỳ.

Giọng có chút mệt mỏi, bóng đen không vui nói: “Ồn gì? Ngươi đừng tưởng ngươi là ta mà tùy ý động vào cơ thể ta.”

Lam Hàn Kỳ: “....” Kiều ngạo!

Bóng đen kia bỗng nhiên cười mấy tiếng, “Ha, ta là ngươi mà... Kiều ngạo thì sao? Ngươi có dám nhìn mặt ta không?”

Lam Hàn Kỳ lắc đầu, thờ dãi, “Ngươi là ta, ta có gì phải sợ?”

Bóng đen không nói gì, thật lâu sau mới cất tiếng hỏi: “Tại sao lúc ấy... khi nhìn thấy ta qua gương, ngươi lại sợ ta?”

Lam Hàn Kỳ mỉm cười, “Ngươi không thấy giá trị nhan của ta cao sao?”

Bóng đen kia hậm hực trả lời, “Có... Nhưng chuyện đấy không liên quan đến vấn đề kia.”

Lam Hàn Kì vỗ vỗ bóng đen, “Đúng không liên quan... Sau này ngươi là ta, nên liên quan chứ.”

Bóng đen kia ngẩn người, đột nhiên lại hét lớn, “Nhưng ta không chấp nhận! Ta không chấp nhận ngươi! Ta không chấp nhận Lam Hàn Kì này! Ngươi từng là ta, ta cũng từng là ngươi. Nhưng giờ thì không phải nữa, vĩnh viễn không phải nữa! Ta không quen Lam Hàn Kì này. Lam Hàn Kì này sẽ không chấp ta.... Ta biết, ngươi chán ghét ta, chán ghét ta từng khiến cho ngươi thảm hại như thế kia...”

Lam Hàn Kì thờ dài, “Nhưng giờ ngươi là ta. Ta từng muốn phũ bỏ quá khứ. Nhưng giờ ta lại luyến tiếc quá khứ. Tựa như ngươi, ta luyến tiếc ngươi - Lam Hàn Kì trong sáng!”

Vì ta chẳng còn như ngày xưa nữa.

Ta muốn cũng không thể quay trở lại.

Ta không muốn ngươi giống như ta bây giờ, thật đáng ghét!

Ta muốn ngươi, ở trong ta, để ta có thể bảo vệ ngươi.

Ngươi đáng được sống trong hạnh phúc, ngươi không cần thiết phải thấu hiểu nỗi khổ Nhân gian...

Một mình vong linh như ta hiểu là được...

—oOo—

Hắc hắc, bạn thì bạn lắm các nàng ạ, ta sắp thi hsg :“ lo quá... Nhưng truyện thì vẫn đăng nhé. Ủng hộ: Thanks + Comt để Họa có thêm động lực nhé nhé nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuynh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tác giả: Họa Thiên

—oOo—

Ta Là Đệ Nhất Bảo Bối: Xem trailer《 U Linh 》chưa chưa chưa? Tiểu Tuyết nhà ta thật xinh đẹp, tự nhiên muốn bảo vệ nữ thần quá!

Các Ái Khanh Mau Quỷ Bái: Lưu Ảnh hậu sao? Các ái khanh biết giai điệu mà Huyết Lệ U ngâm nga trong trailer không? Cầu tên!

Mê Luyến Tiểu Tuyết Nhi: Tiểu Tuyết Nhi nhà tôi làm sao? Nói cho rõ ràng!

Ta Là Quảng Thượng: Ái khanh, trầm biết nha, quỷ bái trước!

Các Ái Khanh Mau Quỷ Bái: ... Cầu tên.

Thánh Spam: Cầu tên. Cầu tên. Cầu tên. Cầu tên. Cầu tên.

Thánh Spam: Cầu tên.

Thánh Spam: Cầu tên.

Ta Là Thần Là Thánh: Dừng. Ta là Thần là Thánh cũng phải chịu thua. Soát bản nhạc buồn mà không thấy giai điệu nào giống cả!

Si Cường Tuyết Đoàn: Nói cho rõ ràng, Tuyết Nhi nhà chúng tôi làm sao? Sao mấy người cứ ghen ăn tức ở với Tuyết Nhi hoài vậy! Hừ.

Ta Là Quảng Thượng: Hắc hắc... Trầm vừa biết một mật tin. Nghe nói bài đó là nhạc phim《 U Linh 》do Bách Tuế Vi Kì phổ nhạc, Lam Hàn Kì viết lời cùng hát.

Các Ái Khanh Mau Quỷ Bái: Ngươi quả nhiên là Hoàng thượng. Vậy ta đây từ nay sẽ đổi tên... Ta chỉ làm Hoàng đế thôi!

Mê Luyến Tiểu Tuyết Nhi: Này, mấy người có mù không đó! Chúng tôi hỏi mà sao không nói! Đây là ý gì, coi chúng tôi là không khí à? Các người không phải ép người quá đáng!

Ta Là Quảng Thương: Ồ, Hoàng đế với Hoàng thượng khác nhau sao?

Song Linh Sinh Cơ: Mấy người này, suốt ngày chỉ biết ghen ăn tức ở! Thấy Tiểu Tuyết nhà chúng ta yếu đuối, mỏng manh, quan trọng hơn là chị ấy giỏi giang nên các người mới như vậy! #GiaCủaTuyết

....

Lam Hàn Kỳ để điện thoại sang một bên, nhìn thoáng qua tờ giấy trên tay, hơi mỉm cười.

“Lam Hàn Kỳ, mau qua, bên này chuẩn bị xong hết rồi, chờ cô thôi đó!”

Lam Hàn Kỳ vứt tờ giấy sang cho Vân Lam - tiểu trợ lý vừa được bên Thiên Mi đưa đến. Gật đầu với đạo diễn. Nhanh chóng đứng dậy, chỉnh lại nếp áo, phui phui vạt váy, đi đến phía An đạo.

“Lam Hàn Kỳ, lần đầu cô quay MV đúng không?”

An đạo hắc hắc cười, mặt kiêu ngạo ngẩng đầu. Tay ôm lấy bả vai Lam Hàn Kỳ, lôi đi.

Lam Hàn Kỳ: “....”

An đạo dí Lam Hàn Kỳ xuống cái ghế cạnh đó, tay chống nạng hất cằm kiêu ngạo nhìn cô. Nói là nhìn nhưng cô nghĩ, vị An đạo này đang nhìn ông trời nhà!

“Khụ khụ”, An đạo kho mấy tiếng, háng giọng nói: “Được rồi, trước tiên cô muốn hát hay quay cảnh trước a?”

Lam Hàn Kỳ thuận tay cầm cốc nước ép bên cạnh, rồi nhìn An đạo với ánh mắt nghi hoặc, tặng thêm vẻ mặt mất niềm tin.

An đạo: “....”

Lam Hàn Kỳ ho nhẹ một tiếng, “Tất cả nhờ An đạo sắp xếp.”

Rõ ràng là gọi cô ra để quay MV, cuối cùng là ra để thảo luận... Vị An đạo này suy nghĩ quả thực cô có chút không theo kịp a!

An đạo cười ha hả mấy tiếng. Khoanh tay mỉm cười, vị An đạo nào đó lấy lại phong thái rất nhanh.

“Tốt. Vậy tôi dẫn cô quay cảnh trước. Còn hát thì tôi đã sắp xếp xong, tôi nghĩ cô hát bài này không có vấn đề. Giọng cô khá ổn a! Sao cô không đi bên âm nhạc, nhàn hạ hơn bên này nha.”

Lam Hàn Kỳ hơi ngần ngại. Nhàn hạ? Nếu kiếp trước có thể không chế giọng tốt như kiếp này thì cô đã chẳng phải chạy vào con đường kia. Mà nếu kiếp trước có thể ở thế chủ động thì bản thân cô đã có thể chọn con đường riêng cho mình, há phải vào cái vòng luân quần này?

Cái vòng luân quần mà hai kiếp, cô vẫn chẳng thể thoát khỏi nó... Liệu, có cơ hội, mọc cánh bay đi?

[Thần chủ...]

Tốt, cảm miệng lại! Ta lại không biết là kẻ nào gọi tâm ma của ta ra đâu!

Không sai, kẻ có hình thù dị dạng, xấu xí hôm trước chính là tâm ma của cô. Thiên đạo... vẫn chẳng thể dùng chí tôn chỉ lối để tẩy rửa.

[Thần chủ... Đó, đó là... là do...]

Do cái gì? Cái giọng của mấy người các người... Có chết, ta vẫn nhận ra! Nó, là cái thứ ta căm hận nhất! Ngươi cứu ta thì sao? Ngươi ban sinh mệnh cho ta thì sao? Ngươi lại vẫn là kẻ đẩy ta xuống mồ sâu vạn trượng! Hệ thống? Hệ thống thì có quyền sao? Thiên đạo? Thiên đạo nắm giữ được vận mệnh của ta sao? Hừ, rồi chính ta sẽ mọc cánh, bay khỏi nơi này!

[...] A, thôi, tốt rồi, tốt rồi... Chủ nhân... xin lỗi. Chẳng thể lừa được nàng ta lâu hơn.

Thấy vẻ mặt thất thần của Lam Hàn Kỳ, An đạo khư khư tay trước.

“Này, cô làm sao vậy? Tôi nói vậy thôi chứ cô cứ im lặng làm diễn viên cho tôi. Ca hát làm gì cho mệt, nhìn Trương đại thiên hậu ấy. Cô ta cũng thật tội nghiệp, rỗng rã mấy chục năm trời...”

Từ lúc hệ thống nói, Lam Hàn Kỳ đã lấy lại tinh thần, hơi mỉm cười rồi gật đầu.

An đạo cười ha hả mấy tiếng, “Nha, tôi nói thế chứ nhìn cô này, thế nào mà “im lặng” làm diễn viên được!”. Không để Lam Hàn Kỳ phản ứng, An đạo kéo ngay Lam Hàn Kỳ đứng dậy, lôi qua một bên.

Giọng nhỏ nhỏ thủ thủ, An đạo ghé thăm vào tai cô mà kể: “Cô đọc truyện của Vi Kì rồi đúng không? Cũng biết vị Huyết Lệ U này tại sao lại khiến người ta vừa yêu vừa hận đúng không?”

Lam Hàn Kì gật đầu. Tất nhiên, thân là người biết, cô biết rõ từ đầu đến cuối a.

Huyết Lệ U tên thật là Bạch Bảo Lệ. Nàng ta là thiên kim tiểu thư của Bạch gia - một gia tộc lâu đời và khá là có địa vị trong tu tiên giới. Bạch gia dòng chính mấy đời đều chỉ hạ sinh được con trai, nay hạ sinh được một đứa con gái nên nàng được mọi người hết lòng yêu quý, ban cho một chữ Bảo cùng chữ Lệ, ngụ ý, con chính là bảo vật mà đến nước mắt con cũng trân quý.

Không phụ sự kỳ vọng của toàn bộ trên dưới, 2 tuổi, Bạch Bảo Lệ đã bộc lộ thiên phú về tài đánh đàn của mình. 5 tuổi, trác lĩnh căn, nàng trác ra Băng lĩnh căn thuần khiết biến dị. Bạch gia trên dưới đều vui, chỉ hận không thể ôm nàng trong vòng tay mà yêu thương. Địa vị của nàng cứ như vậy mà lên như diều gặp gió, cá gặp nước, trở thành một viên trân bảo trong tay gia tộc.

Nhưng tu tiên, cường giả vi tôn, giết và bị giết, ăn và bị ăn. Trời sinh Bạch Bảo Lệ lạnh nhạt, từ sau khi trác ra Băng lĩnh căn, số lần nàng cười đếm trên đầu ngón tay. Nhiều nhất cũng chỉ là mấy chữ, “Mọi người tốt.”

Lúc đầu, Bạch gia đều tỏ ra rất bình thường, và cảm thấy chuyện này khá là hợp tình hợp lý. Họ dù sao cũng không muốn dưỡng Bạch Bảo Lệ thành kiểu tiểu thư điều ngoa tùy hứng. Và trên dưới đều cảm thấy, nàng như vậy là tốt, như vậy là rất có phong thái của một Bạch gia tiểu thư.

Nhưng dần dần, Bạch gia cảm thấy không ổn khi nàng có những biểu hiện thất thường. Như ngồi nhìn nhật nguyệt luân phiên liên mấy ngày, thường hay có biểu hiện vô thức nhìn vào cái gì đó... Việc này được mấy tiểu nha đầu phát hiện ra. Nhưng đỉnh điểm lên tới là khi 10 tuổi, nàng vào gò Hàn Băng bế quan, khi ra mặt phủ tuyết sương, cả người lạnh ngắt tựa như người chết. Ban đầu, gia tộc chỉ nghĩ đến công pháp tu luyện đặc biệt của nàng, dù sao tu chân giới là nơi đa dạng đa sắc, họ cũng chưa chắc là tinh thông.

Nhưng dần dần, số lần nàng ốm nặng, bất tỉnh hôn mê càng nhiều, có lần nàng ngủ tới mấy tháng, tu vi không tăng giảm nhưng căn cốt tiên cơ lại bị tụt lùi đi rất nhiều. Lúc ấy, Bạch gia mới nhận ra, Bạch Bảo Lệ có vấn đề. Dù mọi người có nói chuyện, gạn hỏi như thế nào, Bạch Bảo Lệ chỉ im lặng, rồi lắc đầu.

Quả thực, đây là vấn đề nhức đầu. Bình thường, với tu vi của Bạch Bảo Lệ thì không có khả năng ốm nhưng... Cuối cùng, Bạch gia loạn thành một đoàn. Lúc ấy, Bạch Phưong Chi đưa ra ý kiến khiến cả gia tộc đều tán thành.

“Tộc chủ, Phưong Chi nghĩ, bệnh của Đại tiểu thư không phải do bình cảnh, không phải lý do thân thể mà là do.... do tâm bệnh!”

Bạch tộc chủ cũng là phụ thân của Bạch Bảo Lệ nhíu mày, Bảo Bảo nhà họ sao có thể có tâm bệnh chứ?

Bạch Phưong Chi biết tộc chủ còn nghi ngờ bên nhẹ giọng giải thích, “Tâm bệnh, nhiều lúc không biết sinh từ lúc nào. Tâm bệnh, có thể thành tâm ma. Nhưng tộc chủ yên tâm, Đại tiểu thư hồng phúc tề thiên, lão thiên gia chiếu cố nên tâm bệnh này có thể chữa.”

Nghe vậy, tộc chủ mắt sáng ngời, mọi phiền muộn dường như vơi nửa, nóng lòng đứng dậy, “Hào, nói thử xem.”

Bạch Phưong Chi nhẹ nhàng từ tốn, một thân lực sắc y phục càng nổi bật lên nhan sắc đậm đà của nàng, “Ngày trước, biểu ca của Phưong Chi có một bằng hữu. Bằng hữu nọ bị bệnh rất nặng, uống bao nhiêu đan dược trân quý cũng không thấy chút sinh cơ. Lúc đó, gần như cả nhà nọ tuyệt vọng. Biểu ca của Phưong Chi vô tình ghé ngang qua mua đan dược, vừa hay nhìn thấy bằng hữu nọ, biểu ca liền hỏi han và tiếp chuyện. Kì diệu thay, một thời gian không lâu sau đó, bằng hữu nọ có sức sống, cả người hồng hào. Hiện nay, biểu ca Phưong Chi vẫn ở đó cùng bằng hữu nọ.”

“Nói như vậy....”

Bạch tộc chủ nhíu mày lại, cả cơ thể giống như cứng lại chỗ, hoàn toàn không nhìn ra điểm sáng trên ngũ quan nghiêm nghị vốn có.

Dịu dàng, Bạch Phưong Chi tay cầm quạt, che miệng nói, mắt long lanh vô tội.

“Gia chủ không cần lo lắng. Nhiều lần, Phưong Chi đã thắc mắc. Vô tình, một lần nọ, uống rượu say, biểu ca đã nói ra phương pháp ấy... Biểu ca huynh ấy nói, huynh chỉ vô tình ghé ngang qua, tưởng bằng hữu nọ đang nhìn mình, liền ra hỏi. Bất chợt, vị bằng hữu nọ mở mắt ra. Tất cả nhà hoàn đều tán loạn hết lớn, vui mừng gọi người trong tộc. Biểu ca được mời vào phủ sống. Thế rồi, qua lời kể của nhà hoàn trong viện, huynh ấy biết rằng người đó là thiếu gia, và vị thiếu gia từ nhỏ đã si luyện tu luyện. Lại có được thiên phú xuất chúng liền trở thành bảo vật trên tay gia tộc. Đáng tiếc, gia tộc phát hiện hần ta bị trầm cảm nặng...”

“Trầm cảm...?” Bạch tộc chủ có chút không tin nhìn Bạch Phưong Chi. Là bảo vật trên tay sao có thể trầm cảm.... Lê nào.....?

Bạch Phưong Chi gật đầu, ánh mắt lộ rõ sự hốt hoảng.

“Đúng, Đại tiểu thư mắc bệnh đó....”

—oOo—

Bạn đang đọc truyện *Vạn Thần Hệ Thống: Khuyênh Đảo Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

